

Wilhelm Busch

Navjestitelj Radosne vijesti,
propovjednik i autor mnogih knjiga.

NAŠA

SUDBINA

U ovoj ćeš knjizi pronaći što je naša sudbina, a to je tema koju je Wilhelm Busch odabrao kao osnovu svog životnog poslanja.

S velikim je oduševljenjem obavljao u Essenu službu dušobrižnika za mlade, a kao neumorni propovjednik Istine mnogo je putovao propovijedajući tisućama ljudi.

Bio je uvjeren da je to što propovjeda najveća poruka svih vremena.

Želiš li čuti njegovu poruku? Predaj se njegovu vodstvu i uskoro ćeš spoznati što, to jest tko je naša sudbina; a to je najvažnija tema na svijetu i najvažnija tema našeg života.

Wilhelm Busch

NAŠA SUDBINA

S njemačkoga preveo: Ivan Vrtarić

EUROLIBER – RIJEČI ISKRENE

Zagreb 1995.

Naslov izvornika: **Jesus unser Schicksal**
Copyright © 1967: **Aussaat Verlag**, Neunkirchen Vluyn
Copyright © 1995: za Hrvatsku: **CLV Bielefeld**

Izdavači: **EUROLIBER** – Zagreb, Marulićev trg 17
RIJEČI ISKRENE – Pušćine, Dravska 8
40304 (Čakovec)

Za izdavače: **Bratoljub Horvat**
Ivan Vrtarić

Prijevod: **Ivan Vrtarić**
Lektura: **Mirjana Paić-Jurinić**

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna Biblioteka, Zagreb

UDK 242

BUSCH, Wilhelm

Naša sudbina / Wilhelm Busch ; [prijevod Ivan
Vrtarić]. – Pušćine : Riječi iskrene ; Zagreb : Euroliber,
1995. – 224 str. ; 19 cm

Prijevod djela: **Jesus unser Schicksal**

ISBN 953-6425-01-7

951201036

ISBN 953-6425-01-7

Tisak: **Ebner Ulm**
Naklada: 30 000

Sadržaj

Bog – da, ali čemu Isus?	7
Što je smisao mog života?	20
Nemam vremena!	31
Pozor! Opasno po život!	44
Što učiniti?	58
Zašto to Bog dopušta?	71
Naše pravo na ljubav	84
Može li čovjek razgovarati s Bogom?	96
Jednostavno ne mogu vjerovati!	107
Kako uživati u životu ako nas pritišću pogreške i krivnja?	120
Kako uživati u životu kad mi drugi idu na živce?	133
Sve se treba promijeniti, ali kako?	144
Bez mene, molim!	156
Postoji li sigurnost u religiji?	166
Je li kršćanstvo privatna stvar?	181
Kada će doći “smak svijeta”?	195
Kakva je korist od života s Bogom?	211

O piscu

Wilhelm Busch je bio jedan od najpoznatijih i najpopularnijih njemačkih navjestitelja Radosne vijesti, prije i nakon Drugog svjetskog rata. Njegov neposredan i iskren način iznošenja istine privlačio je tisuće ljudi koji su ga dolazili slušati.

Njegova predavanja i knjige u kojima snažno, ali jednostavno, donosi odgovore na najumjesnija ljudska pitanja, mogu prihvatiti mladi i stari, bogati i siromašni, školovani i neobrazovani ljudi s ulice.

Rođen 1897. godine u Wuppertal-Elberfeldu u Njemačkoj, mladost provodi u Frankfurtu na Majni, gdje završava srednju školu. Tijekom Prvog svjetskog rata služi u njemačkoj vojsci gdje, iako mlad, nosi čin poručnika. Na bojištu, susreće živog Spasitelja i svoj život predaje Bogu. Taj radikalni korak promijenio je smjer njegova života i utjecao na živote tisuća ljudi u narednim godinama.

Po svršetku rata studira teologiju u Tübingenu, a nakon toga prihvaća dušobrižničku službu: najprije u Bielefeldu, potom u rurskom području i, napokon, u Essenu. Ondje je sve do smrti vodio rad s mladima. Tijekom službe mnogo je putovao po Njemačkoj i drugim europskim zemljama propovijedajući posvuda Božju riječ.

Budući da je prihvatio strog, beskompromisan stav Njemačke službene crkve protiv upletanja Hitlerova režima u život crkve i nije se bojao otvoreno iskazivati svoju vjeru, nacisti su ga nekoliko puta zatvarali.

Po svršetku Drugog svjetskog rata Wilhelm Busch još jedanput započinje raditi kao putujući evangelizator. Godine 1966., nakon nekoliko desetljeća neumorna i predana rada, njegov ga Gospodar pozva k sebi.

Bog – da, ali čemu Isus?

Stari župnik poput mene, koji je čitav život radio u velikim gradovima, tijekom godina neprekidno sluša jedne te iste "bisere". Jedan od njih je: "Kako Bog može sve to dopustiti?" Drugi opet glasi: "Kajin i Abel bijahu braća. Kajin je ubio Abela. Odakle onda Kajinu žena?" A jedan od najdražih mi je ovaj: "Gospodine Busch, vi uvijek govorite o Isusu. To je prekrasno! No, uopće nije važno kojoj religiji pripadaš. Glavno je imati strahopoštovanje pred Svevišnjim, Nevidljivim."

To zvuči logično, nije li tako? Stoga moj veliki zemljak Goethe (on je također iz Frankfurta) reče: "Osjećaj je sve, ime je samo zvuk i dim..." Nije važno govorimo li o Alahu, Budi, Sudbini ili 'Vrhovnom Biću', važno je u nešto vjerovati. Fanatizam je precizno odrediti svoju vjeru. Tako misli barem pedeset posto ljudi – nije li tako?

Još se uvijek sjećam jedne starije gospođe koja mi je jednom rekla: "Oh, gospodine župniče, opet vi sa svojom pričom o Isusu! Nije li sâm Isus rekao: 'U kući Oca moga ima mnogo stanova'? Ondje ima mjesta za sve!"

– Dragi prijatelji, to je strahovita pogreška!

Jednom sam se zatekao u berlinskoj zrakoplovnoj luci Tempelhofer Feld. Da bi se moglo ući u zrakoplov, najprije treba proći pregled putovnica. U redu ispred mene stajao je neki visok i snažan čovjek; kao da ga još uvijek vidim pred sobom – dvometraš s golemim putnim pokrivačem pod rukom. Svoju je putovnicu pružio službeniku. Ovaj mu odgovori: "Samo trenutak! Vaša putovnica više ne vrijedi!" Na to mu taj gospodin odvrati: "Nemojte biti tako sitničavi. Glavno je da imam putovnicu." – "Ne," odlučno mu objasni službenik, "glavno je imati valjanu putovnicu!"

Upravo je tako i s vjerom. Nije dovoljno samo imati vjeru – pa kakva god bila. Svatko na svoj način vjeruje u nešto.

Nedavno mi netko reče: “Vjerujem da bi se od kilograma govedine mogla napraviti dobra juha.” I to je vjera – svoje vrsti! Ne radi se o tome da imate nekakvu vjeru, već o tome da imate ispravnu vjeru. Vjeru s kojom možete živjeti i kad sve krene nizbrdo, koja vam pomaže u velikim iskušenjima – vjeru s kojom se možete suočiti i sa smrću. Smrt je, naime, najveća kušnja za ispravnost naše vjere.

Postoji samo jedna prava vjera s kojom se daje ispravno živjeti i ispravno umrijeti – vjera u Gospodina Isusa Krista, Sina Božjega. Sâm je Isus rekao: “Mnogo je stanova u kući moga Oca.” Ali, postoje samo jedna vrata u te Božje stanove: “Ja sam vrata! Tko uđe kroza me, bit će spašen.”

Isus – on je vrata! Dobro znam da ljudi to ne vole čuti. Oni satima mogu raspravljati o Bogu. Jedan Boga predočuje ova-ko, a drugi onako; ali o Isusu se ne može raspravljati jer samo vjera u Isusa, Sina Božjega, spašava i donosi blaženstvo! Samo je s takvom vjerom moguće živjeti i umrijeti!

Jedan moj doživljaj pokazuje kako ta vjera ljudima izgleda smiješnom. Jednom, prije dosta godina, šetajući Essenom naidoh na dvojicu muškaraca, najvjerojatnije rudara. Kad sam prolazio pokraj njih, jedan me pozdravi: “Dobar dan, gospodine župniče!” Okrenuh mu se i upitah: “Odakle se poznajemo?” Tada se ovaj nasmija i reče drugome: “To ti je župnik Busch. – Pravi frajer!” – “Hvala!” odgovorih. – “Da, dobar momak”, nastavi on, “ali pomalo lud!” – “Lud? Ta zašto?” upitah ozlojađeno. Tada on ponovi: “Stvarno, župnik je pravi momak. Samo, stalno govori o Isusu!” – “Čovječe,” odvratih iznenađeno, “nisam ja lud! Za sto godina bit ćeš u vječnosti. Tada će sve ovisiti o tome jesi li upoznao Isusa. O njemu ovisi hoćeš li biti u paklu ili u raj. Reci mi, poznaješ li Isusa?” – “Vidiš”, smijući se prozbori onaj svome kolegi, “opet počinje!”

Da, to je upravo ono od čega želim započeti! U Bibliji postoji jedan stih koji želim staviti na sâm početak svog izlaganja. Taj stih glasi: “Tko ima Sina Božjega, ima život.” Na vjeronauku ste naučili nešto o Isusu, ali to ne znači da ga

imate. “Tko ima Sina Božjega” – zapazite ovu riječ “ima” – “ima život” – ovdje i u vječnosti! – “Tko nema Sina Božjega, nema života!” To kaže riječ Božja! Jeste li čuli izreku: “Tko ima – ima!”? Isto značenje ima i navedeni biblijski stih. Stoga bih vas htio uvjeriti da prihvatite Isusa i predate svoj život u njegove ruke. – Život bez njega je ruševina!

1. Isus je Božje otkrivenje

Kad mi tko kaže: “Ja u Boga vjerujem, ali zbog čega trebam Isusa?” odgovorim mu: “To je glupost! Bog je nevidljivi Bog. Bez Isusa ne možemo znati baš ništa o Bogu!”

Ljudi mogu izmisliti svog vlastitog Boga, primjerice “dragog Boga” koji neće jednog pravog Nijemca ostaviti na cjedilu, barem ne tako dugo dok pije samo pet krigli piva na dan! Alah, Buda – to su samo projekcije naših želja. – Ali pravi Bog? Bez Isusa ne možemo znati ništa o Bogu. Isus nam otkriva Boga. Bog je sišao k nama u osobi Isusa Krista.

Pojasnit ću to pomoću jedne slike. Zamislite neprovidni zid magle. Iza toga zida skriven je Bog. Budući da ljudi ne mogu živjeti bez njega, počeli su ga tražiti. Pokušali su se probiti kroz maglu. To su pokušaji raznih religija. Sve su religije, naime, čovjekovo traganje za Bogom i svima je zajedničko jedno: sve su se izgubile u magli i nisu bile kadre pronaći Boga.

Bog je skriveni Bog. To je vrlo dobro razumio čovjek po imenu Izaija kada je iz dubine srca kriknuo: “Gospodine, ne možemo doći k tebi. O, da razdriješ nebesa i sideš k nama!” I, zamislite, Bog je čuo taj krik! Prodro je kroz gustu maglu i došao k nama – u osobi Isusa Krista! Bog nam je došao onoga dana kada su anđeli pjevali nad betlehemskim poljanama: “Danas vam se rodio Spasitelj! Slava Bogu na visini!” A sada nam Isus govori: “Tko vidi mene, vidio je Oca!” Bez Isusa nisam znao ništa o Bogu. On je jedina osoba od koje mogu primiti pouzdanu spoznaju Boga! I kako onda netko može reći: “Ja mogu i bez Isusa!”?

2. Isus je spasonosna ljubav Božja

Jednom me intervjuirao neki novinar. Upitao me: “Zbog čega održavate ovakve sastanke?” Odgovorih mu: “To činim zbog toga jer se bojim da ljudi ne odu u pakao.” Na to se on nasmije i reče mi: “Takvo mjesto ne postoji!” Ja mu odvratih: “To vi kažete! Za sto ćete godina znati jeste li u pravu bili vi ili Božja riječ, Biblija. Recite mi”, nastavih, “jeste li ikada osjetili strah od Boga?” – “Ne!” odgovori on. “Dragog se Boga nitko ne treba bojati!” Tada sam mu objasnio: “Čak i onaj s površnim znanjem o Bogu mora znati da ne postoji ništa strašnije no što je on – sveti i pravedni Bog, Sudac naših grijeha. – Mislite li da će on jednostavno prijeći preko vaših grijeha? Vi ga nazivate ‘dragim Bogom’, no Biblija ne govori tako. Biblija za njega kaže: ‘Strašno je upasti u ruke živoga Boga.’”

Jeste li se ikad uplašili pred Bogom? Ako niste, tada niste još ni počeli uvidati strahovitu stvarnost Božje svetosti i užasnu stvarnost svojega grijeha. Ali kad se počnete bojati Boga, upitat ćete se: “Kako mogu opstati pred Bogom?” Osobno vjerujem da je najveća glupost našeg doba to što se više ne bojimo Božjeg gnjeva. Kad neki narod prestane ozbiljno shvaćati živoga Boga i njegov gnjev protiv grijeha, to je znak zastrašujućeg otvrdnuća.

Profesor Karl Heim mi je jednom prigodom pripovijedao o svom boravku u Pekingu. Ondje su ga odveli na neko brdo na čijem je vrhu stajao oltar koji su nazivali “nebeskim oltarom”. Objasnili su mu da se u takozvanoj “noći pomirenja” to brdo ispuni stotinama tisuća ljudi koji nose svjetiljke. Tada bi se popeo i car – u to je doba Kinom još vladao car – te prinio žrtvu pomirnicu za svoj narod. I dok mi je to objašnjavao, reče: “Ti su pogani znali što je gnjev Božji i da se čovjek treba pomiriti s Bogom.” Nasuprot tome civilizirani zapadnjak misli kako može govoriti o “dragome” Bogu i da će Bog biti zadovoljan njime tako dugo dok plaća crkveni porez!

Počnimo se radije ponovno bojati Boga! Svi smo mi sagriješili! – Vi niste? – Ne zavaravajte se, svakako jeste!

Jednom kad se ponovno naučimo bojati Boga, zapitat ćemo se: “Kako izbjeći Božji gnjev? – Tko će nas spasiti?” Tek kad počnemo postavljati ta pitanja, otvorit će nam se oči te ćemo razumjeti da je Isus oslobađajuća ljubav Božja! – “Bog želi da se svi ljudi spase”, kaže Biblija, ali on ne može biti nepravedan. Bog ne može grijeh ostaviti nekažnjenim. I to je razlog zbog čega je dao svoga Sina – za spasenje i pomirenje.

Podite u mislima sa mnom do Jeruzalema. Izvan grada nalazi se brdo na kojem su se okupile tisuće ljudi. Visoko nad glavama puka uzdignuta su tri križa. Čovjek na lijevom križu je poput nas – grešnik. Na desnom također. Ali pogledajte čovjeka u sredini. – Vidite li ga? Eno, onog čovjeka s krunom od trnja na glavi? – Sina živoga Boga!

O glavo krunisana kojoj se rugo' svijet. / O glavo puna rana, a na njoj trnov splet. / O čelo s kog' je teko' u mucu krvav znoj, / ja te se sada sjećam i teških rana broj.

Zbog čega je pribijen na križ? – Križ je oltar, žrtvenik Božji, a Isus je “Jaganjac Božji koji oduzima grijehe svijeta” i izmiruje nas s Bogom. Tako dugo dok ne pronađete Isusa, ostajete pod Božjim gnjevom – makar to poricali. Samo oni koji dolaze k Isusu mogu biti u miru s Bogom jer “na njega pade kazna – radi našeg mira.”

Prikazat ću vam to jednostavnim primjerom. U Prvom sam svjetskom ratu bio topnik. Topovi su nam sa strane bili zaštićeni metalnim štitnicima. Jedanput smo ostali na prvoj borbenoj crti bez zaštite pješastva, a napali nas tenkovi. Meci neprijateljskog pješastva poput tuče su udarali po štitnicima. Nasreću, štitnici bijahu dovoljno jaki te smo ostali netaknuti. U tom sam trenutku pomislio: “Da sada ispružim ruku izvan štitnika, meci bi je odmah rastrgnuli i bio bih izgubljen, zacijelo bih iskrvario. Ali ovdje iza štitnika sam siguran!”

To je upravo ono što je Isus postao meni. Dobro znam da bih bez Isusa bio uništen na Božjem sudu. Osim toga, bez Isusa ne bih nikada mogao dobiti mir u srcu – bez obzira što činio. Bez Isusa ne mogu umrijeti bez smrtnoga straha pred

onim što me čeka. Bez Isusa idem ravno u vječnu propast. Vječna smrt nedvojbeno postoji – pričekajte i vidjet ćete! Ali kada stojim u zaklonu Isusova križa, zaštićen sam kao i onda iza čeličnog štitnika. Sa sigurnošću znam da je on moj Otkupitelj! Moj Spasitelj! – Da, Isus je oslobađajuća ljubav Božja!

Jeste li već čuli ove riječi: “Bog želi da se svi ljudi spase.” Zato je i dao svoga Sina – za spasenje, za otkupljenje. Dao ga je i za vas! Nemajte mira sve dok ne dobijete taj Božji mir – sve dok ne budete spašeni!

3. Isus jedini može riješiti najveće životne probleme

Znate li koji je najveći problem našeg života? Stariji, naravno, odmah pomisle na žuč, bubrege ili nešto od čega upravo boluju. Kod mladih je to “dečko” ili “djevojka”. Svatko ima nekakve svoje probleme. No, vjerujte mi, najveći naš problem u životu jest naša krivnja pred Bogom.

Mnogo sam godina radio s mladima pa sam uvijek tražio nove slike kako bih im lakše objasnio tu istinu. Jednu bih htio upotrijebiti i ovdje. Svojim bih slušateljima rekao: “Zamislite da od rođenja nosimo željezni prsten oko vrata. Svaki put kada sagriješim, na nj biva zavarena jedna karika. Imao sam prljave misli – jedna karika. Bio sam zločest majci – jedna karika. Loše sam govorio o drugima – još jedna karika. Proveo sam dan bez molitve i ponašao se kao da Boga nema – još jedna. Bio sam nepošten, lagao sam – još jedna karika...”

Sada pokušajte zamisliti duljinu lanca koji vučemo za sobom! To je lanac naše krivnje. Taj lanac, naravno, ne možemo vidjeti, ali takva je stvarnost naše krivnje pred Bogom. Naša je krivnja golema i mi je vučemo za sobom ma gdje išli.

Često sam se pitao zašto ljudi nisu sretniji i zadovoljniji. Izgleda da imaju sve uvjete da budu sretni, ali jesu li zaista sretni? – Oni to nikako ne mogu biti! Ne mogu jer za sobom vuku teški lanac vlastite krivnje! – I nitko im ga ne može skinuti, nijedan propovjednik, svećenik ili pak anđeo. Ni Bog im ga ne može jednostavno skinuti jer je pravedan – “Čovjek žanje ono što je sâm posijao.”

Ali tu je Isus! On je jedini koji može riješiti naš najveći životni problem. On je umro za moje grijehе. Svojim je životom platio za njih. Zato je sposoban skinuti lanac krivnje s mene. – On je jedini koji to može!

Iz vlastita iskustva mogu reći da je pravo oslobođenje znati da su ti grijesi oprostени. Veće oslobođenje čovjek ne može iskusiti u životu. I ne samo da to iskustvo mijenja život, nego i smrt. Vi stariji ćete to dobro razumjeti: jedno je umrijeti sa spoznajom da su ti grijesi oprostени, a drugo otići u vječnost noseći sa sobom svu svoju krivnju. – To mora da je užasno!

Znam neke koji su cijelog života govorili: “Ja sam dobar. Ja sam pravedan.” Jednog će dana umrijeti i ostaviti i posljednju prijateljsku ruku da bi otkrili kako lađa njihova života, zahvaćena strujom vječnosti, plovi ususret Bogu. Sa sobom neće moći ponijeti ništa: ni “kućicu”, ni bankovni račun, ni štednu knjižicu – samo svoju krivnju. Eto, tako će se čovjek pojaviti pred Bogom. – Užasno! No takva je ljudska smrt.

I kada kažu: “Pa tako svi umiru!” – onda svi i umiru tako! – Ali ti ne trebaš umrijeti tako! Isus ti nudi oprostenje grijehа! To je najveće oslobođenje što postoji.

Bilo mi je osamnaest godina kad sam iskusio oprostenje grijehа. Moj se lanac krivnje prekinuo i otpao. Tada se dogodilo ono što kaže pjesma: “...izgubljen grešnik bio sam, sad spašen sam i ja... Sad srce moje sretno je i ne plaši se već. Od straha oslobodi me, milosti Božje Riječ.”

Želja mi je da i ti iskušiš Božje oprostenje. Približi se Isusu! Učini to još danas! On te očekuje. Reci mu: “Gospodine, moj je život iskvaren i ispunjen grijehom. Uvijek sam to izbjegavao priznati i sebe prikazivao u najboljem svjetlu. Sada donosim pred tebe sve svoje grijehе. Želim vjerovati da tvoja krv može isprati svu moju krivnju.” – Oprostenje grijehа je nešto divno. Ne oklijevaj!

U sedamnaestom stoljeću živio je u Engleskoj čovjek imenom John Bunyan. Zbog svoje vjere proveo je mnoge godine u zatvoru. (Ah, neke se stvari nikad ne mijenjaju! Nakon

riječi Božje, zatvor je nešto najstalnije na svijetu.) U zatvoru je Bunyan napisao izvrsnu knjigu koja se i danas rado čita. U njoj je život kršćanina prikazao kao opasno putovanje puno pustolovina. Knjiga, naime, govori o čovjeku koji je živio u gradu zvanu Propast. Odjednom ga obuzeo nemir pa reče: “Ovdje ništa ne valja. Nemam mir u duši. Nesretan sam. Moram odavde!” Svoj je nemir podijelio sa ženom koja mu odgovori: “Malo si napet, treba ti odmor.” To mu nije nimalo pomoglo, nemir je ostao. Jednoga dana konačno zaključio: “Nema mi druge, moram napustiti ovaj grad!” – i pobježe. Nakon nekoliko koraka postao je svjestan kako mu je na ledima pričvršćen velik teret. Htio ga se riješiti, ali nije mogao. Što je dalje odmicao, teret je bivao sve teži. Naposljetku je već jedva hodao. S velikim se naporom popeo planinskim putom. Teret je postao nesnošljiv. Odjednom se, zamaknuvši iza zavoja, nađe pred križem. Već na izmaku snaga, sruši se u podnožju križa, čvrsto ga obujmi rukama i podiže pogled na raspetog Isusa. Istog trena osjeti kako mu se teret odvojio s leđa i uz buku i lomljavu otkotrljao u provaliju.

Ova priča krasno prikazuje ono što čovjek doživljava kad se približi križu Isusa Krista. To opisuje i ova pjesma: *Kod križa Kristova zora me obasja, / slijep bijah ali sada, gle, vidim ja. / Kad u život svoj Isusa primam, / hosana, tada blažen mir imam.*

Ja imam oprostjenje grijeha jer je moj Spasitelj trpio umjesto mene. S mene je skinut lanac krivnje. Mog tereta više nema. Nitko osim Isusa ne može dati takav dar – oprostjenje svih naših grijeha.

4. Isus je dobri Pastir

Vjerojatno ste već iskusili kako je grozno biti sam i kako je život tada prazan. U svojoj ste osamljenosti shvatili: “Nešto u mom životu nedostaje. – Ali što?” Reći ću vam što: nedostaje vam živi Spasitelj!

Upravo sam objasnio da je Isus umro na križu kako bi platio za naše grijeha. Čujte ovaj biblijski stih: “Na njemu je bila kazna radi našega grijeha.” Mrtvog su ga skinuli s križa i

položili u grob isklesan u stijeni. Na otvor groba postavili su golemi kamen. Da bi bili potpuno sigurni, rimski je upravitelj naredio da se grob zapečati, a pred ulaz postavi straža. Pretpostavljam da neki od stražara bijahu prekaljeni ratnici koji su se borili po svim zemljama ondašnjeg poznatog svijeta: Galiji, Germaniji, Aziji, Africi. Tijela su im vjerojatno bila nagrđena od rana zadobivenih u borbama... U osvit trećeg dana po Isusovoj smrti stajahu pred grobnicom sa štitovima na rukama, kopljima u desnicama i kacigama na glavama. U rimskog se legionara zaista moglo pouzdati kad je bio na straži! No Biblija kaže: "...anđeo Gospodinov side s neba, pristupi te odmaknu kamen." – I Isus iziđe iz groba! To je bilo tako zastrašujuće da su stražari popadali po zemlji kao mrtvi.

Nakon nekoliko sati susreo je Isus siromašnu djevojku. Za nju Biblija kaže da je ranije bila opsjednuta sa sedam demona koje je Isus istjerao iz nje. To je jutro bila sva u suzama. Isus joj pride; no ona se, kad ga ugleda, ne sruši od straha. Upravo obrnuto, njezina se tuga pretvori u radost i ona, prepoznavši uskrslog Gospodina, uskliknu: "Gospodaru!" Utješila se jer je znala: "Isus je dobri Pastir; živ je i tu je sa mnom!"

Vidite, zbog toga želim imati Isusa. Trebam nekoga tko će me uzeti za ruku! Mene je život bacio u tamne dubine. Zbog svoje sam vjere proveo mnogo vremena u nacističkim zatvorima. Bilo je trenutaka kada sam mislio: "Preostaje mi još samo korak do mračnog kraljevstva ludila, odakle se ne može natrag." Tada bi mi prišao Isus i opet bi sve bilo dobro. To vam mogu osobno potvrditi.

U zatvoru sam proveo jednu noć kada je izgledalo da se otvorio sam pakao. Tog su dana nacisti doveli ljude koje su vodili u koncentracijski logor. Ljude bez ikakve nade, dijelom kriminalce, dijelom nevine ljude – Židove. Te su noći, sjećam se dobro, bila je subota, srca tih ljudi bila ispunjena dubokim očajem. Odjednom su svi počeli urlati iz svega glasa. Ne možete zamisliti taj prizor. Cijela je zgrada bila puna očajnika koji su jaukali i lupali po zidovima i vratima ćelija. Stražari su bili nervozni i pucali pištoljima u strop te trčali od ćelije

do ćelije udarajući lijevo i desno koga su stigli. Ja sam sjedio u svojoj ćeliji i mislio: “Ovako će jamačno biti u paklu.” Kako je neopisiv bio taj prizor. U tom mi trenu nadodje misao: “Isus! On je ovdje!” – Govorim vam ono što sam doživio u tome trenutku. Tada tiho, sasvim tiho, zazvah ondje u svojoj ćeliji: “Isuse! Isuse! Isuse!” – Za tri minute sve je utihnulo.

Razumijete li? Zazvao sam ga. To nijedan čovjek nije mogao čuti, samo On – i demoni su morali odstupiti! Tada, iako je bilo strogo zabranjeno, glasno zapjevah: “Isuse, prijatelju moj, melem srca mog; Isuse, ukras si moj. O, kako dugo srce moje za tobom će čeznuti...” Svi su uhićenici mogli čuti pjesmu. Stražari nisu rekli ni riječ što glasno pjevam. “...Od oluje se mogu uzdrmati i temelji svijeta, kraj mene Isus je moj!” – Dragi prijatelji, ondje sam osjetio što znači imati živog Spasitelja.

Jednom ćemo svi morati, tà govorio sam već o tome, proći kroz veliku nevolju, kroz gorko iskustvo smrti. Jednom mi je netko pristupio s riječima: “Vi župnici uvijek plašite ljude s pričama o smrti!” Ja mu na to odgovorih: “Time zaista ne trebam nikoga plašiti, toga se svi bojimo!” No kakvo će olakšanje biti kada tamo, u trenutku smrti, budemo mogli prihvatiti ruku Dobroga Pastira! Govore mi, i to je istina, da se “...čovjek današnjice manje boji umrijeti negoli živjeti. Život je grozan, gori od smrti!” Ali, dragi prijatelji, postoji nešto bolje – život sa Spasiteljem!

Isprripovijedit ću vam jedan događaj koji sam često uzimao kao ilustraciju. Nevjerojatan je, ali istinit. U Essenu sam upoznao nekog industrijalca, jednog od onih darežljivih. – “Gospodine župniče”, reče mi, “dobro je što djecu učite dobru. Evo vam ček na sto maraka za vaš rad.” Kad sam ga upitao kako on stoji s vjerom, hitro mi je odgovorio: “Pustite to, gospodine župniče; znate, ja imam vlastiti svjetonazor...” – Razumijete li to? Bio je to dobar čovjek, ali udaljen od Boga kao Mjesec od Sirijusa.

Nedugo nakon tog susreta vjenčavao sam jedan mladi par. To ponekad i nije baš ugodno u našim velikim, praznim

crkvenim zgradama. Udoše mladenci s desetak svatova. Sjedili su kao izgubljeni u toj golemoj crkvi. Jedan od svjedoka bio je i moj darežljivi industrijalac. Zaista sam se sažalio na tog čovjeka. Stajao je ondje u elegantnom fraku, s cilindrom u ruci. Jednostavno nije znao kako se ponašati u crkvi. S lica mu se čitalo pitanje: “Trebam li kleknuti, ili se prekrižiti? Što sada trebam učiniti?” Pokušao sam mu pomoći da se opusti. Uzeh mu cilindar iz ruke i odložih ga sa strane. Tada zapjevamo. On nije imao pojma kako pjesma ide, ali je pokušao pjevati s ostalima. – Možete li sebi predočiti tog gospodina? Čovjeka koji se inače tako dobro snalazi u svijetu!

Tada se zbiljo nešto neočekivano. Mlada je inače bila pomoćnica u bogoslužjima za djecu pa je tridesetak djevojčica odlučilo pjevati na njezinu vjenčanju. Smještene visoko gore na galeriji, svojim su slatkim glasićima počele pjevati dječje pjesme: “Isusova sam ovčica, radujem se uvijek tom’, Pastiru mom’ ljubljenom...” Svrnuo sam pogled na svog prijatelja i začudio se: “Što je tom čovjeku? Je li bolestan?” Tresući se sagnuo je glavu i prekrivio lice rukama. Prva mi je pomisao bila: “Nešto mu se dogodilo! Moram hitno pozvati liječnika!” No tada sam shvatio da on nezaustavljivo plače. “...Pastiru mom ljubljenom, koji me krijepi,” pjevale su dalje djevojčice, “koji me ljubi, koji me zna i mojim me imenom zove. Pod njegovom palicom blagom ja izlazim i ulazim, i neizrecivo slatku pašu nalazim...” – Sjedio je ondje taj čovjek, veliki industrijalac – i plakao! Odjednom sam shvatio što se dogodilo u praznoj crkvi. Taj čovjek je, zacijelo, sam sebi rekao: “Ova djeca imaju nešto što ja nemam – Dobroga Pastira. Ja sam samo jadan i izgubljen čovjek!”

Ni vi, tko god bili – muško ili žensko – nećete daleko stići u životu ako zajedno s tom djecom ne možete reći: “Radujem se što pripadam stadi Isusa Krista i imam Dobroga Pastira.” – Bez njega dalje ne možete! Zašto ne biste donijeli životnu odluku koja bi te riječi učinila i vašima?

Zašto vjerujem u Isusa? Zato što je on Dobri Pastir, moj najbolji prijatelj i živi Spasitelj.

5. Isus je Knez života

Prije mnogo godina organizirao sam omladinski kamp u Böhmerwaldu. Po svršetku kampa kad je mladež otišla, morao sam ostati još jedan dan i pričekati auto koji će poslati po mene. Noć sam proveo u lovačkom dvorcu koji je nekoć pripadao nekom kralju. U to je doba ondje stanovao samo šumar. Zgrada je bila u poluruševnom stanju. U njoj nije bilo čak ni struje, ali je imala vrlo veliku dnevnu sobu s kaminom. Kad je naložio vatru u kaminu, šumar mi pruži svjetiljku i zaželi laku noć. Vani je bjesnila oluja, a kroz krošnje jelki oko kuće lijevala je kiša: pravo vrijeme i mjesto za dobar krimić.

Upravo te noći nisam imao kod sebe ništa za čitanje. Tada na rubu kamina pronađoh nekakvu knjižicu. Polako sam je počeo listati pod treptavim svjetlom petrolejke. Mislim da nešto groznije nikada nisam čitao! Na njezinim je stranicama neki liječnik izlijevao svoj gnjev protiv smrti. Stranicu za stranicu nizali su se ovakvi odjeljci: “O, smrti, neprijatelju ljudskoga roda! Tjedan sam se dana mučio iz tvojih kandži iščupati jedan ljudski život i kad sam već pomislio da sam ga spasio, stala si kraj njegove postelje i otela mi ga s prezrivošću osmjehom – i sav moj trud bijaše uzaludan. Ja mogu izliječiti čovjeka, ali znam da je sve uzalud – uvijek dolaziš ti sa svojom šakom od kostiju! O, smrti, ti varalice, neprijatelju!”

I dalje je tako na svakoj stranici davao oduška svojoj mržnji prema smrti. Tada sam naišao na najgori odjeljak: “O, smrti, kraju svega!” i doslovce je nastavio ovim riječima: “O, prokleta! Kad bi zaista bila kraj svemu! Kada te pogledam, pretvaraš se u znak pitanja. Tada se pitam je li smrt zaista kraj? – A što ako nije?”

To je to! No ja vam mogu reći da sa smrću nije svemu kraj! Isus koji najbolje zna sve o tome, rekao je: “Širok je put što u propast vodi, a uzak je put koji vodi u život.” Na nama je da, dok smo još na Zemlji, donesemo ispravnu odluku. Zato se ja radujem jer imam Spasitelja koji mi daje život – ovdje i sada. Imam Spasitelja koji jest život i koji vodi u život. To je razlog zbog kojeg ovu poruku volim govoriti drugima.

Za Prvog svjetskog rata tjednima sam bio kod Verduna gdje se tada vodila jedna od najvećih bitaka. Između rovova ležale su hrpe leševa. Kasnije se cijelog života nisam mogao osloboditi tog užasnog zadaha raspadajućih leševa. I svaki put kad vidim spomenik s natpisom: "Pali za domovinu", osjetim taj zadah Verduna, smrad mrtvih tijela. I kad pomislim da za sto godina više neće biti nikoga od nas, zagušuje me taj isti, užasni miris smrti. Osjećate li ga i vi?

Ipak, u tom smrtnom svijetu postoji Jedan koji je uskrsnuo od mrtvih! On je rekao: "Ja živim i vi ćete živjeti! Vjerujte u mene! Dodite k meni! Pokajte se! Postanite moji! Povest ću vas u život!" Nije li to čudesno? Kako živjeti u tom svijetu smrti bez Spasitelja koji jest život i koji vodi u vječni život?

Ovih sam dana čitao jedno staro pismo koje je profesor Karl Heim dao tiskati. To je pismo nekog vojnika, kršćanina, koji je poginuo u Rusiji za vrijeme Drugog svjetskog rata. U tom pismu piše otprilike ovako: "Ovdje je jezivo! Kad Rusi zapucaju 'Staljinovim orguljama' (*kaćuše*, lanseri protupješačkih raketa. Op. prev.), sve nas obuzme panika. I ta hladnoća! Taj snijeg! Jezivo! – Ali ja se ne bojim! Bit će prekrasno kad poginem: u trenutku ću ući u blaženstvo. Prestat će muka i ja ću vidjeti moga Gospodina licem u lice. Utonut ću u njegov sjaj... Ne, neće mi biti žao ako ovdje poginem!" To mu se i dogodilo nedugo nakon što je napisao to pismo. Čitajući ga, pomislih: "Kako je veličanstveno to što se jedan mladić više ne boji smrti samo zato što poznaje Isusa!" – Da, Isus je Knez života. On svojima daje nepokolebljivu nadu u vječni život!

U doba Tridesetgodšnjeg rata napisao je Paul Gerhard ove stihove: *Svoj ću život samo pronijeti kroz ovaj svijet, / al' u tom neprijateljskom šatoru ne mislim živjet. / Putovima svojim putujem, u Domovinu što vode, / gdje Otac će tješit me moj.*

Od sveg vam srca želim da i vi možete ovako proputovati kroz ovaj svijet.

Zašto trebam Isusa? – Zato jer sve, apsolutno sve, ovisi o tome hoću li ga upoznati!

Što je smisao mog života?

Jednoga dana nazvao me u Essenu neki tvorničar. Djelovao je vrlo uznemireno. – “Gospodine župniče, dodite odmah k meni!” reče mi. Požurih koliko sam mogao. Dočeka me riječima: “Sin mi se ustrijelio!” ... Poznavao sam mladića. Bio je student i imao sve što bi mu srce poželjelo: bio je zdrav, zgodan, mlad i bogat. Već je dugo imao vlastiti auto i nije bio upleten ni u kakve mladalačke nepodopštine. I taj mladi čovjek ispalio je sebi metak u usta! U oprostajnom je pismu napisao: “Ne vidim nikakva smisla nastavljati živjeti. Moj život je bez smisla!” – Zaista potresno!

Pitanje o smislu našeg života od goleme je važnosti. Ono je tako važno zato što raspolažemo samo jednim životom! Jeste li ikada razmišljali o tome što znači imati jedan jedini život? – Jedanput ćete morati dobro promisliti o tome!

U osnovnoj školi nisam bio baš dobar u matematici. Moj učitelj jednostavno nije razumio kako dolazim do rezultata. Kada bih napisao zadaću, on bi mi ponekad, pokazavši sasvim otvoreno kako malo cijeni moje umijeće pronalaženja krivih rezultata, iscrtao bilježnicu crvenom tintom. Bilježnica mi je izgledala grozno. Kad bi već bila dobrano crvena, bacio bih je; ponekad dok još nije ni bila dokraja ispisana, i kupio novu, lijepu i čistu. Tako sam mogao ponovno započeti pisati.

Kad bi samo čovjek mogao učiniti tako sa svojim životom! Vjerujte mi da milijuni ljudi, u trenutku kad im smrt pokuca na vrata, pomisle: “O, kad bih mogao još jedanput krenuti otpočetak! Sve bih učinio drugačije!” Bilježnicu je lako kupiti i početi pisati otpočetak, ali sa životom to nije moguće!

Imamo samo jedan život! Kako je užasno kad ga zaprljamo krivim načinom življenja! Imamo samo jedan život – ovozemaljski – ako ga izgubimo, izgubili smo ga za svu vječnost. Shvatite ozbiljno to što vam govorim – radi se o životu i smrti!

Jutros je pokraj hotela u kojem sam odsjeo protutnjalo veliko krdo krava. – “Kako su krave sretne,” pomislih, “uopće ne trebaju razmišljati zbog čega su na svijetu. Tu je sve jasno: moraju davati mlijeko ljudima i na koncu im poslužiti za hranu.” – Shvaćate li što mislim? Životinja ne treba razmišljati o smislu života. Po tome se čovjek razlikuje od životinje. Nažalost, mnogi žive i umiru, a da se nikada nisu zapitali: “Zbog čega ja, ustvari, živim?” Između takvih ljudi i životinja nema razlike. Udaljenost između čovjeka i životinje je vrlo mala. Čovjeka čini čovjekom to što razmišlja i pita se: “Zašto sam ovdje?” – Zaista, zašto sam čovjek? Zašto postojim?

1. Površni i nepromišljeni odgovori

Dragi prijatelji, zastrašujuće je koliko je površnih i nepromišljenih odgovora na pitanje: “Zašto živim?” Prije mnogo godina imao sam priliku na jednome mjestu čuti sve te površne i ishitrene odgovore. Bilo je to 1936. godine, dakle u doba Hitlerova Trećeg Reicha. Neki su me studenti iz Münstera zamolili da razgovaram s njima o temi: “Što je svrha mog života?” Otvoreno su mi rekli da ne žele čuti propovijed, nego samo razgovarati o toj temi. – “Dobro,” rekoh, “onda počnimo! – Što je smisao mog života? Zašto živim?” Ustane jedan mladić i reče: “Ja živim zbog svog naroda. To je nešto poput stabla i lista. List je ništa, stablo je sve. Ja postojim zbog svog naroda!” – “Lijepo,” odgovorih mu, “a zbog čega postoji stablo, zbog čega postoji narod?” – Nasta tišina. To nije znao. Nije znao odgovor na to iskonsko pitanje. Jednostavno ga je zanemario. Tada im rekoh: “Dragi prijatelji, takvim odgovorima vi jednostavno izbjegavate to važno pitanje!”

“Što je smisao mog života? Zbog čega živim?” upitah ponovno. Drugi mladić objasni: “Ja postojim da bih ispunio svoju dužnost!” – “Čovječe,” rekoh mu, “pa to je smiješno! Što je moja dužnost? Držim da je moja dužnost propovijedati vam Božju riječ – evanđelje. Mathilda Ludendorff pak misli da je njezina dužnost poricati Božje postojanje. – Što je onda dužnost?”

Jednom mi neki visoki državni službenik reče: “Gospodine župniče, neka ovo ostane među nama. Od jutra do večeri samo potpisujem dokumente, ali da svi oni izgore, svijet bi i dalje postojao. Žao mi je što sam svoje vrijeme i energiju posvetio takvom besmislenom poslu.” – Što je onda dužnost?

U doba Trećeg Reicha tisuće esesovaca poubijali su stotine tisuća ljudi. Kad su ih nakon rata doveli na sud, branili su se riječima: “Samo smo izvršavali svoju dužnost. Bilo nam je zapovijedeno.” Vjerujete li da je čovjekova dužnost ubijati druge ljude? Ja u to ne mogu vjerovati.

I još rekoh studentima: “Što je bît svega? Što je moja dužnost? Tko mi to može reći? – Izgleda da smo opet na samom početku.” Mladići počnu razmišljati. Tada jedan ustane i ponosno reče: “Ja potječem iz stare aristokratske obitelji. Mogu vam nabrojati sve pretke unatrag šesnaest naraštaja. Veliko je moje rodoslovlje! Nije li pokušaj da nastavim graditi tu lozu dovoljno vrijedna životna zadaća i razlog zbog kojeg se isplati živjeti?” Na to sam mu jedino mogao odgovoriti: “Čovječe, kad netko ne zna zbog čega je živjelo proteklih šesnaest naraštaja, bez ikakve je vrijednosti osnivati sedamnaesti!”

Tako je mnogo površnih i nepromišljenih odgovora. U nas se često u novinama mogu pročitati osmrtnice. Iz jedne od njih izdvojio sam ovu groznu izreku: “Samo je rad bio tvoj život, nikada nisi mislio na sebe. Mučiti se za svoju obitelj bila ti je najuzvišenija dužnost.” – Je li vam to poznato? Svaki put kad čitam takvo što, uhvatim se za glavu i pomislim: “Pa to je osmrtnica za konja!” – Nije li tako? Konj mora samo raditi. Ne vjerujem da je bît čovjekova postojanja samo rad. To bi zaista bilo bijedno. Ako bi jedini cilj našeg života bio: “Samo je rad bio tvoj život”, tada bi bilo najbolje oduzeti si život već u desetoj godini života. – To je užasno! Ne, ni to nije smisao našeg života.

Jedan mi drugi student tada reče: “Vidite, ja ću postati liječnik. Neće li to što ću moći spasiti ljudski život biti vrijedno življenja?” – “To je lijepo,” prihvatih, “ali ako ne znate

zbog čega čovjek živi, tada je besmisleno pokušavati spasiti mu život. Tada mu je bolje dati injekciju od koje će umrijeti.” Nemojte me krivo shvatiti, ja nisam rekao da ljudima treba davati smrtonosne injekcije. Ono što mislim jest da odgovor koji je dao student medicine nije stvarno rješenje našeg problema – pitanja o smislu života.

Okružen tim studentima bio sam potresen spoznajom kako ućeni ljudi (i danas) žive ne znajući zbog čega su, ustvari, na svijetu. Možda ćete se i vi, kao i oni, malo ljutiti na moj način govora. Ja bih, naravno, mogao rabiti ugladenije izraze i mnogo stranih i ućenih rijeći, ali vi biste zacijelo zaspali nakon pola sata. A budući da se toga strašno bojim, nastavit ću radije govoriti ovako kako govore prosjećni ljudi. U redu?

Vidite, kad proćete kroz ono što smo mi tada prolazili u Njemaćkoj, nije ni ćudo da na takva pitanja dobijete odgovor kakav sam ja dobio od tih studenata u Münsteru: “Život uopće nema dublji smisao. Čista je slučajnost što sam se rodio. Nema u tome nikakva smisla. Najbolje je učiniti jedno – uživajmo život koliko god možemo.”

To je vjerojatno najveće iskušenje kroz koje mora proći ćovjek koji poćinje razmišljati o smislu života: “Moj je život apsurdan. Bez ikakva je smisla. Da se moji roditelji nisu uzeli, ne bih bio ni zaćet, ni roden. Čista je slučajnost što postojim. U osnovi, moj je život potpuno lišen smisla.” I ako takav ćovjek ima tezak život, u tom je trenutku jako blizu samoubojstvu. “Ćemu živjeti kad je sve samo slučajnost i besmisao? – Bolje je ubiti se!” Jeste li znali da u Zapadnoj Njemaćkoj više ljudi oduzme sebi život, nego što ih strada u prometnim nesrećama? Znaćte li da su pedeset posto samoubojica ljudi mladi od trideset godina? – To je potresno svjedoćanstvo našeg doba: ne vidimo više smisao života!

Ćesto sam razgovarao s ljudima koji bi mi rekli: “Život je tako besmislen. Odbacit ću ga. Potrošit ću ga u užicima ili pak poćiniti samoubojstvo.” Ja bih tada upitao: “Ali što ako život ima smisla? Ako zaista postoji smisao, a vi proživite kao da ga nema? Što će onda, na kraju svega, biti s vama?”

U Bibliji postoji jedan stih koji bi nas trebao ispuniti strahom. On glasi: "Ljudima je određeno samo jedanput umrijeti – potom dolazi sud!" Čovjek mora znati taj biblijski stih da bi se ozbiljno zapitao: "Zašto živim?" Ne možemo jednostavno umrijeti i doći na sud Božji ako smo zanemarili smisao svog života! Je li pitanje sada jasnije?

2. Tko nam može dati odgovor?

Tko nam na cijelom svijetu može odgovoriti na pitanje: "Zašto živim?" – Tko? – Crkva? – Ne! – Svećenik? – Ne! On je u istom položaju kao i mi. – Znanstvenici? – Filozofi? Ni oni nam ne mogu dati odgovor na pitanje: "Zašto živim?" – Ne postoji nitko drugi tko bi nam mogao reći zašto živimo, osim onoga koji nas je stvorio, a to je Bog!

Upotrijebiću jednu pomalo smiješnu ilustraciju: "Jednoga dana ulazim u prostoriju u kojoj neki mladić prtlja nešto sa žicama i žaruljicama. 'Čovječe,' upitah ga, 'kakav to paklenski stroj izrađuješ? Što će to biti?' On mi je, naravno, objasnio, no moram priznati da baš ništa nisam razumio. U sebi sam pomislio: 'Nitko ne može shvatiti što će to biti, samo onaj tko to izrađuje može reći što će biti i čemu će služiti.' " – Tako je i s našim životom. Samo onaj koji nas je stvorio može reći zašto nas je stvorio. To znači da odgovor na pitanje: "Zašto živim?" možemo dobiti samo otkrivenjem – Bog nam ga mora reći! Da već nisam marljivi proučavatelj Biblije, sâm bi me to pitanje potaknulo na čitanje. Nalazim da je nepodnošljivo ne znati zašto sam na ovom prokletom svijetu. – Čini li vam se izraz "prokleti svijet" malo pretjeranim? On se nalazi u Bibliji. Kad biste mogli provesti samo pola godine sa župnikom iz velikog grada, znali biste što mislim kad tvrdim da je svijet pod užasnim prokletstvom. Da nisam dobio odgovor kroz Božje otkrivenje, ne bih mogao izdržati u ovome svijetu.

Bog nam u Bibliji odgovara na pitanje o smislu života. To je razlog zbog kojeg je Biblija tako nevjerojatno važna. Znam neke koji, praveći se važnima, govore: "Ja ne čitam Bibliju!" Na to im mogu odgovoriti samo jedno: "Tada vam sa svom

sigurnošću mogu reći da još nikada niste razmišljali o pitanju: 'Zašto živim?' " No glupost je strašno raširena bolest. Da je prate bolovi, čitav bi svijet odzvanjao bolnim jaucima!

U jednoj ću vam rečenici sažeti što naučava Biblija: Bog nas je stvorio da mu budemo djeca! – Kao što se otac želi "vidjeti" u svome sinu, tako je i Bog stvorio ljude da mu se "suobličuju". Bog želi da budemo njegova djeca – djeca koja s njim razgovaraju i s kojima on može razgovarati; djeca koja ga vole i koju on voli.

Molite li se ikada? Kako se osjeća otac s kojim sin godinama ne progovori ni riječi? – Čovjek koji se ne moli, ne razgovara sa svojim nebeskim Ocem! Bog želi da budemo njegova ljubljena djeca koja s njime razgovaraju i ljube ga. – To je svrha našeg postojanja! Pritom ne mislim na crkvu, dogme, religiju, ni bilo što drugo. Ja govorim o živome Bogu. O Bogu koji vas je stvorio da budete njegovo dijete! – Jeste li njegovo dijete?

Podimo korak dalje: mi trebamo biti djeca Božja, ali po naravi to nismo. Na samom početku Biblije piše da je Bog stvorio čovjeka "na svoju sliku" – po svom obličju. Dalje nastavlja Biblija s opisom velike katastrofe. Čovjek je bio stvoren kao potpuno slobodno biće i kao takav se pobunio protiv Boga! Uzeo je "zabranjeno voće", što je značilo: "Želim biti neovisan! Mogu živjeti i bez Boga!" – Shvaćate li to? Adam nikada nije sumnjao u Božje postojanje. On se samo htio riješiti Boga: "Živjet ću onako kako ja hoću!"

Moram vam ispriповjediti jedan svoj susret. Nedavno me neki čovjek kojeg sam sreo na ulici zapitao: "Župniče Busch, vi uvijek govorite o Bogu, no ja ga ne vidim. Recite mi kako mogu pronaći Boga?" Odgovorih mu: "Dobro me poslušajte! Zamislite da postoji uređaj s pomoću kojeg je moguće kretati se kroz vrijeme, prevaljujući tisuće godina u prošlost ili budućnost. S pomoću tog vremeplova mogu se vratiti na sam početak povijesti čovječanstva. Jedne večeri tako podoh na šetnju Edenskim vrtom. – Vjerojatno vam je poznata pripovijest o čovjekovu Padu? – I eto, tamo kraj jednog grma sretoh Adama – prvog čovjeka. 'Dobra večer, Adame!' pozdravih ga.

'Dobra večer, župniče Busch!' odzdravi mi on. – 'Čudiš se što me vidiš?' upitah ga i objasnih mu kako sam stigao u Eden. – 'Izgledaš mi zamišljen,' reče Adam potom, 'što te muči?' – 'Znaš,' odgovorih mu, 'upravo razmišljam o pitanju koje mi je postavio jedan čovjek, a to je: Kako mogu pronaći Boga?' Čuvši to, Adam se glasno nasmija i objasni mi: 'Uopće nije problem pronaći Boga! On je ovdje! Budite iskreni, župniče Busch, ono što vas zaokuplja ustvari je pitanje kako se Boga riješiti. Problem je u tome što ga se nije moguće riješiti!' "

Je li Adam u pravu? – Bog je ovdje! – Čovjek ga može pronaći – ali ga ne želi! Kad se malo osvrnem na povijest ljudske misli, vidim što smo sve poduzimali u posljednja tri stoljeća ne bismo li se oslobodili Boga – ali nismo uspjeli! Dragi prijatelji, svi vi u načelu vjerujete da Bog postoji, ali mu ne pripadate! Činite ono što i većina ljudi – zamrzli ste to pitanje. Ne poriču njegovo postojanje, ali mu ni ne pripadaju! Nisu Božji neprijatelji, ali mu nisu ni prijatelji. I tako ostavlja čovjek neriješenim najveći problem svog života.

Neki je švicarski liječnik u svojoj knjizi napisao da čovjek koji ne rješava velika životna pitanja sâm postaje duševna rana, trauma. I govori: "Mi, zapadnjaci, bolujemo zbog Boga. Ne poričemo ga, ali mu ni ne pripadamo. Da, ne želimo ga. Stoga smo i bolesni – zbog Boga." – I ja dijelim to mišljenje.

Neki govore: "Suvremenog čovjeka ne zanima Bog!" Na to mogu jedino odgovoriti: "Onda se suvremenom čovjeku loše piše!" I ja sam suvremen čovjek, ali se zanimam za Boga – i ne smatram se baš zastarjelim. Ali kad se čovjek današnjice ne zanima ozbiljno za svoje spasenje, tada je to zaista loše!

Opet ću se poslužiti jednostavnom slikom. Zamislite mladog kuharskog učenika. Jednoga dana glavni kuhar izjavi: "Njega kuhanje uopće ne zanima!" – "Pa što ga zanima?" upitah. "Pop-glazba i djevojke", odgovori njegov šef. – "Trebali biste se i vi spustiti na njegovu razinu", rekoh mu, "pa odsad razgovarati s njime samo o pločama i djevojkama." – "Ne, nee," nastavi šef, "ako momka ne privlači kuhanje, tada je izabrao pogrešno zanimanje!"

Naš je poziv – biti djeca Božja. Ako se suvremeni čovjek ne bavi mišlju kako biti dijete Božje, pogriješio je u odabiru zanimanja. Pod takvim je okolnostima beskorisno raspravljati s njime o svemu mogućem i nemogućem što njega slučajno zanima. Ono što mu se mora reći jest: “Postat ćeš pravim čovjekom tek kada postaneš dijete živoga Boga!”

3. Božji odgovor na najvažnije pitanje

Ponavljam: mi po naravi nismo djeca Božja – ali smo na svijetu zato da to postanemo! Zbog toga nam se za života mora nešto dogoditi. Svrha ovog poglavlja nije da vas malo zabavi, nego da pomogne vama koji tražite smisao života.

Dakle, mi nismo djeca Božja: ne ljubimo Boga, kršimo njegove zapovijedi, baš nas briga za njega, ne molimo se – osim u nevolji, tek tada ga se sjetimo. Zato je najvažnije pitanje našeg života: “Kako postati djetetom živoga Boga?” Sada bih vam najradije dao papir i olovku i rekao: “Napišite kako se, po vašem mišljenju, postaje djetetom Božjim!” Netko bi napisao: “Tako da budem dobar!” Drugi pak: “Tako da vjerujem u Boga!” – Ali sve to nije dovoljno! Pitanje “Kako da postanem dijete živoga Boga?” ostalo je neodgovoreno.

Odgovor na to najvažnije pitanje mogu dobiti jedino kroz otkrivenje ili objavu. To znači da mi sâm Bog mora reći kako da postanem njegovim djetetom. Nema svećenika koji bi mi to mogao reći; jedino Biblija daje sasvim jasan odgovor koji glasi: Samo po Isusu! – Kada dolazim k Isusu, srce mi brže proradi, ubrza mi se puls; tada sam kod cilja svog života. – Da, želim li postati dijete Božje, to mogu jedino po Isusu!

U Bibliji postoji stih koji, prevede li se doslovce s izvornog jezika, glasi otprilike ovako: “Isus je došao iz Božjeg svijeta u ovaj naš svijet.” Danas često čujemo tvrdnje da Biblija sadrži zastarjelo i prevladano shvaćanje stvarnosti. Kao ono: gore je Nebo, dolje je Zemlja. – To je glupost! Biblija to ne naučava. Ona o Bogu govori ovako: “Okružuješ me sa svih strana.” To je nešto sasvim drugo. To znači da bi, makar se skrio i pod zemlju, Bog bio i ondje. Biblija naučava ono što

mi danas nazivamo “višedimenzionalnim shvaćanjem svijeta”. Živimo u trodimenzionalnom svijetu u kojem postoje: duljina, visina i širina – ali osim tih postoji još dimenzijâ. Bog prebiva upravo u jednoj drugoj dimenziji. On je vrlo blizu – nadohvat ruke. On hoda s vama! On vas je vidio na vašim bezbožnim putovima... Ali mi nikako ne možemo probiti “zid” koji nas odvaja od te Božje dimenzije. Samo Bog to može. On je to i učinio i došao k nama u osobi Isusa Krista!

Novi zavjet govori o Isusu: “K svojim dođe,” – ta sav svijet njemu pripada! – “ali ga njegovi ne primiše.” To je povijest evanđelja sve do danas. Isus je došao, a čovjek mu je zalupio vrata: “K svojim dođe, ali ga njegovi ne primiše.” Time je, u stvari, morao nastupiti kraj Božjem odnosu s ljudima, ali, hvala Bogu, to nije kraj priče. Sveto pismo nastavlja: “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja.” Dakle, primajući Isusa čovjek postaje dijete Božje; jer: samo “onima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja.”

Za Prvog svjetskog rata bio sam mladi časnik i živio daleko od Boga. No tada mi se dogodilo da sam otkrio tu istinu i predao svoj život Isusu, to jest primio Isusa. To je iskustvo u potpunosti izmijenilo moj daljnji život, ali nijednog trenutka nisam požalio. Po Isusovoj volji morao sam proći kroz mnoge teškoće. Po njegovoj sam volji bio i u zatvoru. Isto sam tako zbog njega bio u mnogim opasnostima. Ali da imam još stotinu života, od onog trena kad bih počeo razmišljati svojom glavom, prihvatio bih se stiha: “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja.” Tek bi tada moj život imao smisla – tek kada bih bio dijete Božje!

Bez obzira što sam: svećenik ili smetlar, direktor ili bravar, domaćica ili učiteljica – moj život dobija smisao tek onog trenutka kada postanem dijete Božje. Morate, dakle, primiti Isusa! Tada ćete pronaći smisao života! – Samo tada!

Zanimljivo je proučavati likove iz Novoga zavjeta. Ondje je, na primjer, zapis o jednoj ženi čiji je život bio strašno grešan. Zvala se Marija Magdalena. Žalosno je što je jedina aluzija na njen prijašnji život ta da je “bila opsjednuta sa sedam

demonu". (Osobno poznajem neke koji su opsjednuti s dvanaest demonu!) Mora da joj je život bio užasan: robovala je nagonima. Jadna je žena, zacijelo, strašno patila provodeći takav besmisleni život. Tada je u njezin život ušao Isus, Spasitelj, Sin Božji – i istjerao đavla iz nje. – Samo on to može! – On je to i učinio! Od tog je trenutka ta žena pripala Isusu. Njezin život više nije bio bez smisla.

Nedugo nakon toga doživjela je Isusovo raspeće i smrt. Toga je dana obuze silan strah: "Opet počinje stari, besmisleni život." U osvit trećega dana po raspeću, klečala je u vrtu blizu Isusova groba i plakala. Došavši do groba, utvrdi da je prazan. Golemi kamen što je zatvarao ulaz u grob bio je odmaknut, a Isusova tijela više nije bilo: zato je i plakala. Mogu je dobro razumjeti. Da ja danas izgubim Isusa, to bi me odvelo u ponor besmislenosti prijašnjeg života. Da, zaista je razumijem: "Nema mog Spasitelja. Moj je život opet besmislen!" – Odjednom je iza sebe začula neki glas: "Marijo!" Okrenula se i ugledala njega – Isusa – Uskrslog! Kao da pred sobom vidim taj prizor: umjesto suza očaja niz obraze joj potekoše suze radosti i sreće: "Rabbuni! Gospodine moj!" kliknu od radosti.

Primjer te žene jasno mi pokazuje da nam ne treba neka velika filozofija za odgovor na pitanje o smislu života. I najneukijem je čovjeku jasno: "Moj je život besmislen! Zašto uopće živim?" U trenutku kad je Marija Magdalena primila Isusa, bilo je riješeno pitanje smisla njezina života – postala je djetetom živoga Boga i u njezin je život ušlo svjetlo!

Upravo vas zato molim: primite Isusa! On vas čeka! Počnite govoriti s njime. On vam je blizu! Bilo bi veličanstveno da prvi put u životu zavapite: "Gospodine Isuse! Moj je život besmislen. Dođi k meni kao što si došao k Mariji Magdaleni!"

Kada primimo Isusa, u našem životu nastaje veliki obrat: on nam daje da imamo udjela u njegovoj smrti i na taj način umire naš stari čovjek. Tako se nanovo rađamo u potpuno novi život kao djeca živoga Boga. On tada daje svoga Duha koji mijenja naše težnje i način razmišljanja. – Primite Isusa i sve ćete to spoznati kroz vlastito iskustvo!

U prošlom je stoljeću živio u Westphaliji postolar po imenu Rahlenbeck. Nazivali su ga "Pijetistički pastor" jer je s velikom pobožnošću i ozbiljnošću slijedio Isusa. Bio je vrlo duhovan i blagoslovljen čovjek. Jednom ga je posjetio neki mladi župnik. U razgovoru mu Rahlenbeck reče: "Gospodine župniče, vaš studij teologije nije vam nikakvo jamstvo da ste dijete Božje. Morate primiti Spasitelja!" Na to mu župnik odgovori: "Imam ja Spasitelja. Njegova je slika okačena na zidu moje radne sobe." Stari Rahlenbeck mu odgovori: "Da, Spasitelj na zidu je tih i miran, ali ako ga primite u svoje srce i život, bit će ondje mnogo buke!" – Od srca vam želim da doživite tu prekrasnu buku: kad umire sve staro i kad čovjek kao dijete Božje može slaviti Oca koji je na nebesima jer zna zašto je na svijetu; kad kao dijete Božje može častiti nebeskog Oca svojim djelima, riječima i mislima.

To što vam govorim nije nekakva religiozna ludost ili osobna zamisao jednog župnika: vaš život i vaša smrt ovise o tome – ne samo zemaljski život i tjelesna smrt, nego vječni život i vječna smrt! – Gospodin Isus govori: "Evo stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim – i on sa mnom." To isto Gospodin Isus govori i nama: "Gle, stojim pred vratima tvog života. – Otvori ih! Tvom ću životu dati smisao!"

Jednom mi je prišao neki sedamdesetgodišnji rudar i ispriповjedio mi ovo: "Kad mi je bilo sedamnaest godina, bio sam na jednoj evangelizaciji i osjetio kako Isus kuca na moja vrata. Ali tada rekoh u sebi: 'Ako ovo ozbiljno shvatim i prihvatim, smijati će mi se svi prijatelji. Ne, ne mogu to učiniti!' I pobjegao sam odande." Nastavio je pripovijedati: "Sada mi je život protekao. Ostario sam. Sada shvaćam da je moj život bio promašaj jer tada nisam otvorio vrata Isusu!"

Dragi prijatelji, imamo jedan jedini život. Pitanje "Zašto živim?" od životne je važnosti. Bog je na to pitanje odgovorio savršeno jasno. Odgovor je u raspetom i uskrsлом Kristu.

I sada stoji Isus pred vašim vratima i kuca. Otvorite mu srce. – Nikada nećete požaliti!

Nemam vremena!

Kad pozovem ljude na svoje predavanja, često odgovore riječima: "Nemam vremena!" Nešto slično doživio sam u lječilištu gdje sam bio odsjeo. Za objeda bih sjedio sučelice jednom starijem čovjeku s kojim sam se dobro slagao. "Taj zna uživati!" mislio bih ponekad vidjevši ga s kakvim tekom jede ili se opušteno izležava na suncu. No, silno me žalostilo to što su se naši razgovori uvijek vrtjeli oko površnih stvari. Netko bi se upitao: "Pa što je loše u tome?" Stvar je u tome što sam uvjeren da je Bog najveća stvarnost u životu. Onog trenutka kad sam shvatio kako je veliku stvar učinio Bog, on je u potpunosti izmijenio sav moj život; jer: "Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni."

Zastrašujuće je promatrati nekoga kako iz dana u dan jednostavno zanemaruje Božje spasenje. To je očito bio slučaj s mojim susjedom za stolom. Pitam se kako će se on osjećati kada ga Bog pozove pred svoje lice?

Jednog sam mu poslijepodneva poklonio knjižicu koju sam napisao. "Izvolite, pročitajte ovo! To su pripovijesti o doživljajima s Bogom. Pronaći ćete u njoj važnih stvari za razmišljanje!" – I što se dogodilo? Čovjek mi srdačno zahvali i reče: "Ovdje sam na oporavku... pa možda ću kod kuće pronaći malo vremena da pročitam vašu knjižicu!" – i odloži je. Bio sam tužan. Taj čovjek nikada neće imati toliko vremena kao ovdje u lječilištu. On, ustvari, nije želio odvojiti vrijeme za Boga. Opasno je tako se odnositi prema Bogu. Zbog toga moramo nešto više reći o toj temi.

1. Čudnovato stanje

Zašto, zapravo, nikada nemamo vremena? Prije svega htio bih vam skrenuti pozornost na čudnu situaciju koju nikad nisam mogao shvatiti i koju ni jedan čovjek ne može objasniti.

Kada je prije stotinu godina trgovac iz Stuttgarta htio sklopiti posao u Essenu, pet bi mu dana trebalo da poštanskom kočijom stigne do Essena i idućih pet dana za povratak. To znači: deset dana vožnje. Pretpostavimo da je dva dana utrošio na sklapanje poslova. Tako je prošlo skoro pola mjeseca. Danas svaki poslovni čovjek za tu istu stvar samo nazove telefonom – i uštedi dvanaest dana. No, ipak imam dojam da ni jedan od poslovnih ljudi koje poznajem nema uštedenih dvanaest dana. – Upravo suprotno! Svi govore: “Nemam vremena!” – Kako je to moguće?

Nekada, kad bih kao dijete odlazio posjetiti djeda i baku u Švapske alpe, put od Elberfelda do Uracha bio je prava pravcata pustolovina. Danas tamo prometuje *Trans-European Express* koji taj put prevali za samo pet sati. Sudeći po tome, vjerojatno danas ljudi imaju više slobodnog vremena!

Nekad se radilo šezdeset pa i više sati na tjedan, danas se radi otprilike četrdeset sati – i nitko nema slobodna vremena! – Kako je to moguće?

Ili postavimo stvar ovako: danas se čini sve da bi nam život bio lakši. Moja je majka svaki dan pročitala četiri poglavlja iz Biblije i još imala vremena moliti za svoje drage. Tada još nisu postojali strojevi za pranje rublja i ostali električni kućanski uređaji. Skrbila se za osmero djece. Još se nisu nosile sintetičke čarape, već onakve koje je trebalo krpati, a ona je ipak svaki dan imala vremena pročitati četiri poglavlja iz Biblije! – Imate li vi za to vremena? Ne, vi nemate toliko vremena! Pa kako je to moguće?

Shvaćate li? Učinjeno je sve da bismo uštedjeli vrijeme, a nitko nema vremena. Možete li to objasniti? Puno sam o tome razmišljao, no to je gotovo nemoguće shvatiti. Bit ću iskren: postoji samo jedno objašnjenje. Znam da to ljudi ne vole čuti, ali za drugo ne znam: u pozadini svega stoji netko tko nas podbada! Jedan koji brine za to da ljudi nemaju vremena! Netko tko poput krotitelja lavova neprestance puca bičem i drži ljude zauzetima! Upravo to tvrdi Biblija: taj netko postoji! Taj netko je – đavao!

Nedavno mi jedan čovjek reče kako je “raščistio s kršćanstvom”. Na to mu odgovorih: “Učinili ste veliku pogrešku! Đavao ima vlast nad vama. On će vas uništiti!” Na to se pak on nasmija i reče mi: “Đavao? Pa đavao ne postoji!”

U Bibliji je opisano kako je đavao odveo Isusa na vrlo visoku goru s koje se vidjelo nadaleko. “Razmaknu zastor” i u duhu pokaza Isusu sva bogatstva i raskoš ovoga svijeta. Tada mu reče: “Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš jer je meni predano i dajem kome ja hoću.” Ovo je jedno od onih mjesta u Bibliji koja me silno uzbuđuju jer se Gospodin Isus uopće nije suprotstavio tim đavlovim riječima. Drugim riječima, priznao je da đavao, Sotona, vlada svijetom.

Kažem vam, čovjek je slijep i priglup ako ne shvaća da postoje sile tame! Tu prvenstveno mislim na one koji su žrtve poroka. Jedne je noći navratio do mene direktor nekog poduzeća. Bio je supijan, ali još uvijek bistre glave. Stojeći pred vratima, reče mi: “Pomozite mi, sam si ne mogu pomoći. Moram piti!” Zamislite koliko je samo ljudi koji vape u dubini srca: “Moram!” – Pa tko onda tu zapovijeda? Zamislite se malo nad bijedom današnjeg svijeta i neće vam biti teško zaključiti da je Biblija u pravu kad kaže da postoje “sile tame”. Kako inače objasniti sve što se događa na svijetu?

Ili pomislite malo na seksualnu razuzdanost suvremenog čovjeka. Poznao sam jednog gospodina koji je imao divnu obitelj i dražesnu ženu. Taj se jednoga dana predao čarima neke svoje namještenice. Otišao sam ga posjetiti i pritom mu rekao: “Čovječe, vi uništavate svoj život i život svoje obitelji. Postat ćete ruglo svojoj djeci!” – I kao da još uvijek vidim kako taj direktor, industrijalac, sjedi preda mnom i govori: “Gospodine župniče, ne mogu napustiti tu djevojku; ne mogu!” – Ne osjećate li u tome djelovanje sila tame?

Poznati engleski pisac Somerset Maugham napisao je knjigu koju je nazvao: “O ljudskom robovanju” (*Of Human Bondage*). Knjiga govori o tome kako ljudi žele biti zarobljeni. Samo se sjetite, vi stariji, kako ste bili podložni Hitleru! – “Vjerovao sam da su dva puta dva dvadeset! Vjerovao sam

u to jer je tako rekao Führer!” – Osjećate li sile tame na djelu? Osjećate li postojanje đavla?

Veliki njemački pisac Goethe napisao je fantastičnu dramu “Faust”. Budući da ste danas (većinom) svi naobraženi, pretpostavljam da poznajete to djelo. Jedan od glavnih likova drame je djevojka Gretchen. Ona je čista, nevina djevojka koju je netko zaveo. Njezin brat, u namjeri da osveti nju i njezinu čast, gubi život u dvoboju s njezinim zavodnikom. Kasnije kad zavodnik dolazi k njima, Gretchen daje majci popiti sredstvo za spavanje od kojeg ova umire. Potom Gretchen rađa dijete koje ubija; isto kao što ljudi i danas ubijaju još nerođenu djecu. – Kakvu užasnu krivnju svaljuju na sebe! I na koncu mlada djevojka odgovorna za tri ubojstva – bratovo, majčino i djetetovo – izgovara ove potresne riječi: “Što me na to prisili, o Bože! A bilo je tako dobro! Ah, bilo je tako lijepo!” – Gothe nije bio glup. U “Faustu” je jasno prikazao da je tijekom cijele priče đavao imao prste u igri!

Kao župnik u velegradu neprestance slušam takve priče. I zato, kad mi netko dođe i kaže da đavao ne postoji, ne mogu odoljeti a da ga ne zapitam: “Iz kojeg vi, ustvari, seoca dolazite?” – iako dobro znam da je đavao i tamo itekako aktivan.

Nažalost, prisiljen sam priznati đavolsku stvarnost i u životima pravih kršćana kada ih vidim kako su slijepi u prepoznavanju vlastitih pogrešaka. Takva je, primjerice, bila jedna žena, egocentrična do srži. Svoju je snahu mučila tako da je jadnica skoro poludjela. Ni najmanje nije bila svjesna zla koje čini. – A bila je pobožna!

Vi, pobožni, molite Boga da vas oslobodi vlasti tame! Shvatite da čovjek nikako ne može objasniti svijet oko sebe ako ne razumije činjenicu da postoji đavao; da postoji sila tame koja djeluje s točno određenim ciljem – da nas neprekidno drži zauzetima! Zato i nemamo vremena. Đavao koristi svaku moguću situaciju kako bi nas spriječio da pronademo slobodno vrijeme za razmišljanje – razmišljanje o tome da postoji oslobođenje od robovanja sili tame!

2. Prekrasna stvarnost

Da, postoji način oslobađanja! Dragi prijatelji, kako se radujem što imam ovakvu lijepu vijest! Na karnevalima u Njemačkoj sudjeluju komedijaši koji najčešće izvode gluposti. Često sam se pitao što oni misle o svojim šalama kad se navečer vrate u svoje sobice i skinu šminku. Ako su iskreni prema sebi, vjerojatno priznaju: “Svoj novac zarađujem govoreći gluposti i prostote.” Zbog toga se zacijelo osjećaju bijednima pred samim sobom. – A kako sam ja sretan što mogu govoriti o toj prekrasnoj stvarnosti, o tome da postoji oslobodenje od vlasti tame!

Jednom je apostol Pavao ovako opisao kršćanski stav: “Bog nas je izbavio od vlasti tame i prenio u kraljevstvo svog ljubljenog Sina u kome imamo izbavljenje njegovom krvlju.” Dakle, kršćanski stav nije: biti kršten, firman ili plaćati crkveni porez. Kršćanin je onaj čiji je život potpuno izmijenjen, netko tko je potpuno oslobođen vlasti tame i kome je dan novi život u kojem vlada novi Gospodar!

Da bih to ilustrirao, moram vam ispričati nešto što sam čuo od svog prijatelja, misionara u Berlinu. On je pomagao nekom čovjeku, robu alkohola. Takve je “okove” vrlo teško slomiti. Jednog se dana taj čovjek ponovno strahovito opio. Porazbijao je sav namještaj u kući i istukao ženu. Doznajući to, misionar ga ode posjetiti. Bilo je pet poslije podne. Našao ga je gdje sjedi u blagovaonici i pije kavu. Kraj njega je sjedio njegov sin, dječarac od pet godina. Moj ga prijatelj ljubazno pozdravi i upita: “Opet je sve pošlo nizbrdo?” Na to čovjek zaškripa zubima i skoči sa sjedalice. Bez riječi se uputi u drugu prostoriju i vrati s užetom za sušenje rublja. Bez riječi počeo vezivati sina za sjedalicu. Misionar pomisli: “Što sad to znači? Zar je još pijan?” Čekao je da vidi što će čovjek učiniti. Ovaj priveza maloga i zauzla uže. Tada mu vikne: “Ustani!” Dijete počeo plakati i jaukati: “Ne mogu!” Pijanac se okrenu misionaru s bolnim izrazom na licu i reče mu: “Čuli ste: ‘Ne mogu!’ Tako je i sa mnom, ni ja ne mogu!” – Kako je potresno to: “Ni ja ne mogu!” Tada misionar posegnu rukom u džep i

izvadi nožić. Ne mareći za štetu, prereza novo uže za sušenje rublja i mirnim glasom naredi djetetu: "Ustani!" Dječak ustane i misionar se okrene pijancu: "Evo, pogledajte!" – "Da," reče ovaj, "kad ste prerezali uže!" Na to misionar odgovori: "Dobro me poslušajte! Došao je Jedan koji želi prerezati svu užad koja nas veže – Isus!" Svijet je pun onih koji to mogu potvrditi zajedno s piscem ove pjesme:

Sputao me težak teret: grijesi tište, krivnja, sram.

Ali tad me Isus taknu i sada posta drukčije sve.

On me taknu! Da, on me taknu! O, kako radujem se sad!

Nešto se zbilo i sad ja znam: on me taknu i oslobodi me!

Predivna stvarnost jest: postoji oslobođenje od vlasti tame!

3. Bit stvari

Što je bit ove teme? – Oslobođenje koje se zbiva kroz Isusa. Zato vam želim govoriti o Isusu. A kada mogu govoriti o Isusu, tada govorim o onom najvažnijem u svom životu.

Jednom za boravka u New Yorku, pozvali su me u neki crnački klub. Vjerojatno vam je poznato da tamo vlada rasna netrpeljivost. No u predvorju toga kluba na postolju stoji mramorni kip. Očigledno je da kip ne predstavlja crnca pa me začudilo kako to da su crnci ondje postavili kip čovjeka koji nije njihove rase i boje kože. Upitah stoga jednog crnog gospodina koji je prolazio onuda: "Prijatelju, tko je taj čovjek?" Nikada neću zaboraviti ono što je uslijedilo. Taj je čovjek stao uz kip i svečano mi objasnio: "To je Abraham Lincoln, moj osloboditelj!"

U Bibliji postoji jedan stih koji govori o nečem čudnovatom, a glasi: "Zakon Duha oslobodio nas je zakona grijeha i smrti." Ovdje na Zemlji na djelu su prirodni zakoni. Podignemo li rupčić u vis i ispustimo ga, on će, po zakonu gravitacije, pasti zbog utjecaja sile teže. To je nešto što se ne da promijeniti. Ali ako ga prije toga uhvatim rukom, neće pasti na tlo. To znači da se sila teža poništava ako se na nju djeluje silom jačom od nje. Svi smo mi po naravi pod vlašću zakona grijeha i smrti. Svi mi padamo, kotrljamo se u vječnu propast. Dobro nam je to znano. Sada sve ovisi o tome da se uplete neka jača

sila i zaustavi naše padanje. To je jedini način da se zaustavimo! Tu jaču silu dao nam je Bog u osobi Isusa Krista – za naše izbavljenje, za oslobođenje. – Shvaćate li to? Isus je oduzeo svu moć đavlu! I mi možemo odsada živjeti novim životom slobode, u sili Duha Svetoga što nam ga je darovao Isus!

Jedno je nadasve čudnovato: svijet se nikako ne može riješiti Isusa. Znete li zašto? Netko reče da je Isus poput stranog tijela u ovome svijetu, a to je istina. On jest strano tijelo – s Neba! – Pa tko je taj Isus?

Prije svega moram naglasiti da je ono najvažnije u životu – upoznati Isusa. Nemojte, molim vas, informacije o Isusu tražiti u nekakvim časopisima. Ne dajte se zavesti od onih koji Isusa uopće ne poznaju. Samo nam Novi zavjet može dati pravu informaciju o tome tko je Isus. Luther, veliki reformator, ovako je na temelju Biblije definirao Isusa: “Istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti i istinski čovjek, rođen od djevice Marije.” – Istodobno Bog i čovjek! U njemu se sastaju Nebo i Zemlja!

Isus je “istinski čovjek”!

Plakao je na Lazarovu grobu. Mislim da se možda i smijao kad je svojim učenicima rekao: “Pogledajte ptice nebeske! Niti siju, niti žanju, niti sabiru žitnice i vaš ih nebeski Otac hrani!” Da, kao da ga vidim kako se smješka, moj dragi Spasitelj: “Drski vrapčići! Baš ih briga za sve, a ipak su siti i debeli!” – O, kako je divan taj čovjek Isus!

Zapisano je da je nakon Propovijedi na gori nahranio pet tisuća ljudi. – Pet tisuća muškaraca, osim žena i djece! Kad bismo mi otposlali žene s naših kršćanskih sastanaka, koliko bi nas ostalo? A koliko se ljudi okupilo slušati Isusa? – Pet tisuća muškaraca, osim žena i djece! On nije imao razglasa. Kakav glas mora da je imao Isus! – Ah, bio je fantastičan!

Jedan od najdojmljivijih prizora iz Novoga zavjeta je onaj kad Poncije Pilat, rimski upravitelj, predaje Isusa na bičevanje. Na glavu su mu stavili vijenac ispletan od trnja. Lice mu je bilo obliveno krvlju i popljuvano, a leđa sva izudarana.

Drugim riječima, bio je ljudska ruševina. U takvu je stanju Isus izveden pred okupljenu svjetinu. – Pilat prvo pogleda njega pa narod. Pokazavši na Isusa, potreseno izjavi: “Evo čovjeka!” Luther je to preveo: “Pogledajte, kakav čovjek!” Doslovce to znači: “Pogledajte, to je čovjek!” Pilat je tim riječima u stvari rekao: “Vidjeh već mnogo dvonožaca, ali to mahom bijahu gladni vukovi, krvoločni tigrovi, lukavi lisci, kočoperni pijetlovi i... da, naravno, majmuni; ali Isus, to je čovjek!” Pilatu je moglo i pobjeći: “Isus je čovjek kakvi bismo svi mi trebali biti!”

Nedavno mi netko reče: “Isus je bio čovjek poput nas.” Na to mu odvratih: “Isus je bio čovjek, ali ne takav kakvi smo mi sada, nego kakvi bismo trebali biti!” Isus je bio čovjek kakvi mi trebamo biti; onakav kakvima nas je Bog zamislio. Kada vam tko kaže da je Isus bio čovjek poput nas, vi ga zapitajte: “Jesi li ti poput Isusa?”

Isus je “istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti”!

O tome bih mogao govoriti satima, no radije ću vam opisati događaj kad je na Genezaretskom moru oluja zahvatila lađicu u kojoj su bili Isusovi učenici. Brodić je začas bio preplavljen vodom. Jedro im se slomilo. – “Pravog mornara to ne može uplašiti!” tješili su se; a bilo je među njima i iskusnih mornara. Ali strah se, na kraju, uvukao u njihova srca pa u panici povikaše: “Gdje je Isus?” – “Evo ga, spava na krmi!” Potrčaaše prema krmi dok im je voda prštala pod nogama i počnu ga tresti ne bi li ga probudili: “Gospodine, tonemo!”

Gotovo mogu zamisliti Isusa kako se penje na palubu – u samo srce oluje! Mi bismo uvijek htjeli da je Isus zaključan u našim pitomim crkvama, no on ide u samo središte oluje! – Znae li to? Izgledalo je da će ga oluja pomesti s palube, ali je on samo ispružio ruku i gromkim, moćnim glasom, naredio podivljalu moru: “Umiri se!” Istog se trenutka more smirilo i razišli se oblaci!

Kada sam taj događaj prepričavao svojoj dječici, upita me jedno od njih: “I grmljavina je prestala?” – “Da,” potvrdih,

“prestala je i grmljavina!” – Zaszalo je sunce! Učenici su pali na koljena s riječima: “Kakav je to čovjek!? Taj čovjek nije poput nas!” Ubrzo su našli pravi odgovor na to pitanje: Isus je Bog koji je postao čovjekom!

Ipak, ono što me najviše dira jest vizija Isusa Krista koji visi rasset na križu. Na križu je on u potpunosti “Bog i čovjek”. Želio bih vam ga predočiti, njega koji visi ondje s krunom na glavi – ali s krunom poruge! Snažne su ruke prikovane čavlima. Spustio je glavu i umro. – *O, čelo, s kog je teko u mucu krvav znoj, ja te se sada sjećam i teških rana broj!*

Sjetite se Isusa! Ostanite stajati pred njim i pitajte se: “Zašto je visio na križu?” – Pitajte se tako dugo dok ne pronađete ovaj odgovor: “Na križu me oslobodio moći tame! Ondje me oslobodio vlasti đavla!”

Svojom žrtvom na križu Isus nas je oslobodio vlasti tame. Poistovjećujući se putem svoje vjere s rassetim Isusom, možete shvatiti i sa svom sigurnošću prihvatiti istinu da ste na tom križu bili oslobođeni vlasti tame i postali slobodno dijete Božje. Više ne postoji razlog zbog kojeg biste dopuštali đavlu da vas muči. Zbog Kristova djela na križu možete biti potpuno sigurni u ovo: “Đavao je pobijeden! Isus je jači! Rasseti me Isus otkupio da bih postao slobodno dijete Božje!”

Zaboravite sve besmislene suvremene teorije! Pokušajte shvatiti pravu stvarnost! Mi možemo i trebamo postati slobodnom djecom Božjom! Bog je ispunio sve potrebne uvjete za to u Isusu koji je bio rasset i uskrsnuo – za nas!

Znam da, kada se počne pričati “o Bogu”, mogu doživjeti velike neugodnosti. Zbog čega je tako? Vidite, svi smo mi poput izgubljena sina o kome piše u Bibliji. On je napustio svoj dom i oca; ali dok je živio daleko od očinskog doma, postao je vrlo nesretan. Rado bi se bio vratio kući k svome ocu, ali se plašio. Zbog čega se plašio? Zbog toga jer se mnogo toga nakupilo između njega i oca!

Tako je s mnogima, boje se pristupiti Bogu jer misle: “Toliko se toga nakupilo između mene i Boga pa ne postoji više

ništa zajedničkog između nas.” – U tome su potpuno u pravu! Oni su, naravno, pod vlašću tame i ne mogu imati nikakvo zajedništvo s Bogom! Tek kada nas Isus spasi od vlasti tame i učini djecom Božjom, tek tada on uklanja ono što se ispriječilo između Boga i nas! To je upravo ono što je učinio na križu. Zato tek kod njega možemo naći oprostjenje grijeha. Jasno, samo raspeti Spasitelj daje oprostjenje grijeha! To je potvrdio apostol Pavao rekavši: “Bog nas je izbavio od vlasti tame i prenio u kraljevstvo svog ljubljenog Sina.” Po naravi smo svi mi pod vlašću đavla. Isus, Božji Sin, spasio nas je i pri tome nam poklonio oprostjenje grijeha.

Dragi prijatelji, zato nam je Bog i dao ovo vrijeme kojim raspolažemo – da bismo prihvatili oslobođenje u Isusu!

4. O jednome koji također nije imao vremena

Htio bih vam ispričati o jednom čovjeku koji također nije imao vremena. O njemu je zapisano u Novom zavjetu. Bio je vrlo utjecajan, a u doba u koje se zbiva taj događaj bio je rimski upravitelj. Zvao se Feliks, a to je prekrasno ime. Feliks znači “sretan”, to jest, Srećko. Žena mu se zvala Druzila. Pod njegovu je vlast bio predan zatvorenik imenom Pavao.

Jednoga dana kad je Feliks imao nešto slobodna vremena, reče on svojoj ženi: “Ženo, hajde sa mnom da malo ispitamo tog Pavla!” I tako odoše u sudnicu i uz veliku pompu sjedoše na počasna mjesta. Zdesna i slijeva bili su im postrojani legionari. Tada pred njih dovedoše zatvorenika. – “Govori, Pavle, zbog čega si ovdje?” reče Feliks svome zatvoreniku. Dobivši dopuštenje da govori, Pavao započe svoju veličanstvenu obranu. – O, kad bih ja mogao govoriti poput njega! Kako je Pavao govorio, atmosfera u sudnici postajala je sve ozbiljnijom. – Odjednom se osjetila prisutnost živoga Boga!

Dok je Pavao govorio o pravednosti koja treba krasiti suca, Feliks je shvatio da Pavao to govori o njemu. U mislima se sjetio svih nepravednih presudâ koje je izrekao zbog mita. Potom Pavao nastavi govoriti o čistoći, na što se Druzila zapanji u sebi: “Čovječe, u kojem to vremenu živi ovaj!”

Kada Pavao nastavi rekavši: “Bog želi da budemo pravedni i provodimo moralno čist život!” – postade oboma vruće.

Nastavivši svoju priču, Pavao je govorio o Božjem sudu i o tome kako čovjek može izgubiti vječni život. Na to Feliks skoči i reče: “Samo trenutak, Pavle! Lijepo je to što si nam ispričao i sigurno je iznimno važno. Kad smognem vremena, opet ću te dozvati k sebi – ali sada nemam vremena!” I naredi da ga odvedu. – On više nikad nije imao vremena!

Bojim se da nam se, kada nemamo vremena dopustiti Bogu da nam govori o pravednosti, čistoći i posljednjem Sudu, događa isto što i Feliksu. Tako nam je neugodno suočiti se s Božjom stvarnošću, nije li tako? Što tada činimo? Potrčimo u kino pogledati kakav film ili uključimo televizor. Drugim riječima, radije odaberemo atmosferu koja nas ne uznemirava – i tako sve ostaje po starom!

Nije li strašno kada o nečijem životu moramo reći: “Sve ostaje po starom – i to uvijek!” Dolazi Sin Božji i kaže: “Gle, sve novo činim! Opraštam vašu prošlost! Svojom vas smrću otkupljujem da biste mogli ući u kraljevstvo Božje! Dajem vam Svetoga Duha da postanete novi ljudi!” – a mi na to kažemo: “Hvala, ne trebam!” – i sve ostane po starom!

Ima “kršćana” za koje je kršćanstvo već dugo mrtvo jer nisu imali vremena mijenjati se pa je u njih sve ostalo po starom. Dragi prijatelji, tako bih htio da s vama sve bude drukčije. Želim vam ono najbolje što postoji: da kod vas ne ostane po starom, već da sve postane novo kroz Isusa Krista.

5. O jednome koji ima vremena

Tako dugo dok ste pod Sotoninom vlašću, bit ćete pritisnuti i nikada nećete imati vremena, no ja poznajem Jednoga koji ima vremena za vas! To je Isus, Spasitelj, Uskrsli!

Neke se žene žale: “Muž nikada nema vremena za mene.” Muškarci se tuže: “Žena nikada nema vremena za mene.” Roditelji se žale: “Naša djeca uopće nemaju vremena za nas.” Djeca pak se žale: “Roditelji nikada nemaju vremena za nas.” – Čujte ovo: Isus ima vremena! Isus ima vremena za nas!

Za me je to potpuno novo otkriće, nešto što sam tek nedavno shvatio. Prošli sam tjedan imao neke probleme koje vam sada ne bih htio potanko iznositi. Bio sam tako potišten da mi je žena rekla: "Tako si nesnosan, ali mogu te razumjeti!" Na to sam pocrvenio i otrčao u šumu. Ondje sam u miru govorio sa svojim Spasiteljem: "Gospodine Isuse, moram ti ispričati sav svoj jad..." Sve sam mu ispričao, a on si je uzeo vremena da me pomno sasluša. Dva su sata prošla kao trenutak. Tada sam otvorio Novi zavjet i svaka riječ koju sam pročitao kao da mi je bila osobni Božji odgovor! Kako sam sretan otišao kući! Otkrio sam nešto potpuno novo – Isus ima vremena za mene!

U Novom zavjetu postoji jedna divna pripovijest. Kraj puta je sjedio slijepac i prosio. U ruci je držao drvenu posudu koju je pružao svaki put kada bi tko prošao kraj njega. Tada bi povikao: "Udjelite milostinju!" Jednom je kraj njega prolazila velika skupina ljudi. Slijepac pomisli: "Što je sada ovo? Prolazi li to neka procesija... ili vojska?" Konačno upita jednog od prolaznika: "Što se događa?" Ovaj mu odgovori: "To Isus prolazi!" Odjednom slijepcu sinu. O Isusu je već čuo; o da, i vjerovao je da je Isus Sin Božji. Zato povika: "Isuse, Sine Božji, pomози mi! Smiluj mi se!" No ljudi su bili pomalo nervozni pa mu rekoše: "Ne deri se! Htjeli bismo čuti što Isus govori." Slijepi je ipak i dalje vikao: "Isuse, Sine Božji, smiluj mi se!" Još je jače vikao, na što mu ljutito zaprijetе: "Dobit ćeš batine ne umukneš li!" Prijeteća je masa nešto vrlo opasno, ali se slijepac nije dao zaustaviti: "Isuse, Sine Božji, smiluj mi se!"

Da sam ja bio ondje i da je mene upitao, objasnio bih mu: "Gledaj, moraš to razumjeti. Isus je na svom putu prema Golgoti. Ondje će umrijeti za cijeli svijet. Svijet je inače zbog svojih grijehа na putu u vječnu propast. Isus će taj problem svijeta riješiti tako da sav njegov grijeh preuzme na sebe. Na taj će nam način osigurati mir s Bogom. Potom će pobijediti smrt i uskrsnuti. Upravo se zbiva nešto važno, ne možeš se još i ti sada gurati." Ali slijepac je vikao iz svega glasa: "Isuse,

Sine Božji, smiluj mi se!” I sada dolaze jedne od najljepših riječi Novog zavjeta: “Isus se zaustavi...” Kako sam često bio u iskušenju moliti: “Ah, Gospodine Isuse, žurim na tako važnu sjednicu, nemam sada vremena zaustavljati se zbog bilo koga!” Ali, Biblija govori: “Isus se zaustavi te reče: ‘Zovnite ga!’” – Isus koji je na putu rješavanja najozbiljnijeg svjetskog problema, ima vremena za slijepog prosjaka. Toliko mu znači jedan čovjek!

Toliko vrijedite i vi u Isusovim očima! Znete li još koga na cijelome svijetu kome toliko vrijedite? A vi još uvijek nemate vremena za njega!? Mora da vas je davao zaista potpuno zaslijepio ako to ne uvidate!

Čuo sam jednom nevjerojatnu priču. Tonuo neki brod, a stjuard je trčeći hodnicima vikao: “Svi na palubu! Brod tone!” Naravno, otrčao je i do kuhinje. Ondje je kuhar mirne duše pekao piliće – “Prvo moram izvršiti svoju dužnost!” reče i nastavi peći piliće! – Tako je i potonuo sa svojim pilićima. Jednako reagiraju i ljudi današnjice: “Isus? To je zastarjelo! Ne zanima me! Nemam vremena!” – I tako, bez Isusa, tone svijet u pakao!

Mislim da najprije moramo učiniti ono najvažnije. Ako nam Bog nudi spasenje, tada je apsolutno najvažnije to spasenje i primiti! Zašto ne biste sada kleknuli pred Isusom i ponovili mu riječi ove pjesme?

*Ti trpje za me mnogo, na križu raspet živ;
ti krvlju grijeh moj plati, a ja sam bio kriv.
I sad se kajem gorko, kajem se dušom svom.
Smiluj se Kriste, Spase, smiluj se grijehu mom!
Ne skreni oka svoga, ne odbij vapaj moj;
na pokajnika grešnog ne izlij ukor svoj.
Sad oprost ištem, Bože, u ovaj sveti čas;
mir daruj srcu mome i duši mojoj spas.*

Pozor! Opasno po život!

Dobro znate da danas ljudi više ne umiru kao nekada – u postelji, stari i siti života. Danas se umire u nesrećama ili od infarkta. Nekad su ljudi živjeli po devedeset godina, potom bi legli u postelju i umrli. Danas više nije tako. Danas eksplodira zrakoplov nad oceanom i pogine osamdeset ljudi. Autobus se surva niz liticu – šezdeset mrtvih. U nekoj tvornici nešto eksplodira – opet mrtvi. Ljudi masovno ginu u rudnicima. Svakih nekoliko desetljeća izbije neki veći rat. Za Prvog svjetskog rata poginulo je samo na njemačkoj strani dva milijuna ljudi; u idućem se ratu ta brojka popela na pet milijuna. Istina je, živimo u neprestanoj životnoj opasnosti.

Kad malo treznije razmislim o svemu tome, nameće mi se misao da zaista nemamo mnogo izgleda umrijeti u miru, u svojim posteljama. – Zamislite što bi bilo da vam se večeras u deset sati dogodi kakva nesreća. To bi se lako moglo dogoditi, nije li tako? Gdje biste tada bili u jedanaest sati? Jeste li o tome već razmišljali?

1. Ozbiljnost situacije

Moram vam ispričati nešto što mi je ispričao moj djed, a on je znao fantastično pričati: Neki je mladić došao svom starom ujaku i rekao mu: “Ujače, čestitaj mi! Danas sam maturirao!” – “Izvršno,” reče mu ujak, “evo ti dvadeset maraka pa si kupi nešto lijepo za nagradu. No, reci mi, što namjeravaš dalje?” – “Dalje?” zamisli se mladić. “Mislim da ću na fakultet. Htio bih postati pravnik.” – “Lijepo,” nastavi ujak, “a potom?” – “Potom ću neko vrijeme biti pripravnik na sudu.” – “Dobro,” reče ujak, “a nakon toga?” – “Nakon toga ću postati članom pokrajinskog suda.” – “Fino, a što onda?” nastavi s pitanjima ujak. – “No, ujače, onda ću si naći ženu i zasnovati obitelj.” – “Baš lijepo,” nastavi ujak, “a onda?” – “Pa nadam se da ću onda postati vrlo utjecajan sudac ili javni tužitelj.” – “Dobro,”

i dalje će ujak, “a onda?” – “Onda ću, ujače,” mladić je već polako postajao nervozan, “onda ću u mirovinu.” – “Dobro, a poslije toga?” neumoljivo će ujak. – “No onda ću dobivati dobru mirovinu pa ću sagraditi nekakvu kućicu i saditi jagode.” – “Lijepo, a što onda?” i opet će ujak. Mladić je već postajao pomalo ljutit: “Nakon toga ću valjda umrijeti!” – “A tako,” reče ujak, “a onda?” Više mu nije bilo do smijeha. Obuzeo ga strah: “Tada ću umrijeti – i što bi onda moralo biti?” – “No, i što će biti onda???” upita ujak. – “Ujače,” odgovori mladić, “o tome još nikad nisam razmišljao.”

– “Što?” reče ujak. “Maturirao si, a glup si da ne vidiš dalje od nosa? Ne bi li trebao čovjek kome je Bog dao razum misliti malo dalje od toga? – Što će se dogoditi nakon toga?” – Tu mladić brzo odgovori: “Ujače, pa nitko ne zna što dolazi nakon smrti!” – “To nije istina, dragi moj,” reče ujak, “postoji netko tko savršeno točno zna što će biti s čovjekom nakon njegove smrti. To je Isus! On je rekao: ‘Širok je put koji vodi u propast, a uzak je put koji vodi u vječni život.’ Nakon smrti dolazi Božji sud. Čovjek može biti izgubljen ili spašen!”

Moram vas upozoriti da nije dovoljno isplanirati život samo do groba. Čovjek se mora upitati: “A što dolazi nakon toga?” Mladima s kojima sam radio često bih objašnjavao: “Kad trebam dati popraviti cipele, tada ne idem automehaničaru. Automehaničari su dobri dečki, ali se ne razumiju u cipele. Cipele nosim na popravak postolaru! Ali, kad mi se pokvari auto ne idem k postolaru, nego automehaničaru. Kad želim kupiti kruha, ne idem u mesnicu, k mesaru. Mesari su isto dobrićine, ali se uopće ne razumiju u pravljenje kruha. Kad zaželim kruha, idem pekaru. Kad mi pukne vodovodna cijev, nazovem vodoinstalatera. – Znači, uvijek potražim stručnjaka!” Ali kada želimo saznati što dolazi nakon smrti, tada pitamo ovog ili onog, ili se jednostavno oslonimo na vlastito razmišljanje. Ne bismo li za odgovor na važno pitanje “Što dolazi nakon smrti?” morali potražiti stručnjaka? Tko je stručnjak za tu temu? – Samo je jedan stručnjak! Sin Božji koji je došao s drugog svijeta; onaj koji je i sâm bio u kraljev-

stvu smrti. On je umro na križu i opet oživio. On dobro zna što dolazi nakon smrti! On je rekao: “Ti možeš otići u pakao – ali možeš i doći u Nebo!” I kad bi me danas dvadeset pet znanstvenika uvjeravalo da je sa smrću svemu kraj, rekao bih im: “Svaka čast vašim silnim titulama, ali vi niste stručnjaci na tom području. Vi, naime, niste još nikada bili s onu stranu života. No, ja poznajem Jednog koji je bio ondje – Isusa. Ono što on govori potpuno je različito od vašeg shvaćanja.”

Ljudi danas žive s opasnim shvaćanjima. Ponašaju se kao da je smrt kraj svega, ili kao da će automatski ići u Nebo jer su kršteni i pokopani uz nazočnost svećenika. No, uvjeravam vas da će pakao biti pun ljudi koje su krstili i pokopali svećenici! – Shvatite da se nalazite u vrlo ozbiljnoj životnoj opasnosti. Prije ili kasnije, svi ćemo se morati pojaviti na Božjem sudu!

Moram vam otvoreno reći da je upravo moje razmišljanje o Božjem sudu razlog što sam postao kršćaninom. Kao mladić nisam ni sanjao da ću jednoga dana stajati za propovjedaonicom i propovijedati. Tijekom Prvog svjetskog rata bio sam mladi časnik u pukovniji koja je imala vrlo velike gubitke. Bio sam poput ostalih časnika, ni bolji ni gori od njih, ali da mi je tada netko rekao: “Ti ćeš jednoga dana propovijedati u crkvi”, puknuo bih od smijeha. U to doba živio sam daleko od Boga. Otac me jednom upitao: “Zar ti ne vjeruješ u Boga?” Moj je odgovor bio: “Nisam toliko glup da tvrdim kako Bog ne postoji, potrebna je velika doza gluposti da bi netko bio ateist, ali”, rekoh, “dosad još nisam sreo Boga pa me on nimalo ne zanima.”

Nedugo nakon tog razgovora s ocem sjedio sam s prijateljem, također mladim poručnikom, u nekakvu jarku uz cestu nedaleko Verduna. Bilo je to za njemačke ofenzive u Francuskoj. Čekali smo zapovijed za napad i pričali proste viceve (oni koji su bili u ratu znaju dobro što govorim). Ispričao sam jedan zaista prost vic i, na moje čuđenje, prijatelj se uopće nije nasmijao. – “Kutscheru, zašto se ne smiješ?” upitah ga. U tom se trenutku srušio na stranu – bio je mrtav! Sitna krhotina granate pogodila ga je točno u srce.

Ostao sam kraj prijateljeva mrtvog tijela ne shvaćajući što se dogodilo. Šaleći se rekoh: “Dragi moj, kako si neuljudan; otišao si, a da ti nisam stigao do kraja ispričati vic!” Istog me trenutka obuze misao: “Gdje je on sada?” – I kao da se ponovno vidim u onom jarku, kad me ispunilo svjetlo zasljepljujuće poput bljeska eksplozije atomske bombe: “On sada stoji pred svetim Bogom!” Tada me obuze sljedeća misao: “Da sam sjedio na njegovu mjestu, šrapnel bi pogodio mene i sada bih ja stajao pred svetim Bogom!” Ne pred nekakvim “gosponom bogom”, već pred Bogom koji je otkrio svoju volju čovjeku i dao mu svoje zapovijedi; zapovijedi koje sam ja sve prekršio – kao što ste ih prekršili i vi!

Ima ljudi čiji grijesi vrište do neba, a koji ipak kažu: “Ja činim dobro i ne bojim se Boga!” – Nemojte sami sebi lagati! Ja sam u tom trenutku znao: “Prekršio sam sve Božje zapovijedi! Da me sada pogodi metak, istog bih trena stao pred Boga!” I još mi je nešto bilo savršeno jasno: “Tada bih zacijelo otišao u pakao!” ... Dolazak vojnika s konjima prekinuo je tijek mojih misli. – “Naprijed!” čula se zapovijed i ja se popeh na konja. Ondje u jarku ostao je ležati moj mrtvi prijatelj. Po prvi put nakon mnogo godina sklopio sam ruke na molitvu i izrekao ove riječi: “Dragi Bože, ne daj da poginem sve dok ne budem siguran da neću ići u pakao!”

Kasnije sam otišao vojnom svećeniku i upitao ga: “Gospodine, što trebam učiniti da ne odem u pakao?” Odgovorio mi je: “Gospodine poručniče, prvo moramo pobijediti! Pobijediti! Pobijediti!” – “Vi ni sami to ne znate!” odvratih mu.

Nije li potresno što tisuće mladih ljudi odlaze u smrt, a da zaista nema nikoga tko bi im rekao kako se spasiti? – I to u jednom “kršćanskom” narodu! I ja bih vjerojatno bio pao u očajanje da mi jednoga dana nije došao u ruke Novi zavjet. Još se uvijek sjećam gdje sam ga našao – u nekoj francuskoj seljačkoj kući u pozadini bojišnice. – “Novi zavjet!” pomislih. “U njemu sigurno piše što mi je činiti da ne izgubim vječni život!” Počeo sam čitati nasumce, malo tu, malo tamo, jer baš nisam poznao tu knjigu. Pogled mi se zaustavio na jednoj

rečenici: "Isus Krist je došao na svijet spasiti grešnike." To me pogodilo poput munje. – "Grešnike?" – to sam bio ja i nitko mi to nije trebao reći.

Hoćete li konačno i vi priznati pred Bogom i ljudima: "Ja sam grešnik!" – Prestanite s lažnim samoopravdavanjem! – Meni u tom trenutku nije trebao nikakav svećenik, bilo mi je savršeno jasno da sam grešnik. Najveća mi je želja bila da budem spašen! Nisam bio baš na čistu što to u stvari znači. Razumio sam jedino da biti "spašen" znači izići iz stanja u kojem sam bio i pronaći mir s Bogom. "Isus Krist je došao na svijet da spasi grešnike", kaže Sveto pismo. – Ako Isus to može učiniti, tada ga svakako moram pronaći!

Moje je traganje potrajalo još nekoliko tjedana. Tražio sam nekoga tko bi mi mogao pokazati Isusa, ali nisam našao nikoga. Tada sam učinio nešto što bih vam svima želio preporučiti da učinite. Jednom kad smo opet napredovali prema francuskim položajima, zatvorio sam se u neku seljačku kuću blizu koje smo zastali. Kuća je bila skoro uništena i napuštena, ali je jedna soba ostala netaknuta. U bravi je bio ključ. Ušavši zaključah, padoh na koljena i rekoh: "Gospodine Isuse! U Bibliji piše da si došao od Boga kako bi 'spasio grešnike'. Ja sam grešnik. Ne mogu ti obećati ništa u vezi budućnosti jer imam jako lošu narav, ali ne bih htio biti bačen u pakao ako me ustrijele. Stoga te molim, Gospodine Isuse, obuzmi me cijeloga. Učini sa mnom što želiš!"

Nije bilo nikakva treska i ništa se posebno nije dogodilo, ali kada sam izišao iz te kuće, znao sam da sam pronašao Gospodina, Gospodina kojemu otada pripadam. Od onda, iz dana u dan – a bilo mi je osamnaest godina – sve više i više shvaćam u kakvoj opasnosti žive ljudi. Čovjek živi bez oprostjenja grijeha! – Što je s vašim grijesima? Jesu li vam oprosteni? Kako ćete proći na Božjem sudu?!

Čovjek živi, a da se nije pomirio s Bogom – neobraćeno! Ljudi su kršćanski "obojeni"; naizgled jesu kršćani, a unutri im bijedno, jadno, nemirno i nepokajano srce!

Dobro čujte ovo: Bog ne želi da itko od nas ode u pakao! Ne, on to ne želi! “Bog želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine.” Zato je i poslao svog Sina. Ali, dragi prijatelji, tada i mi trebamo doći k Isusu. Moramo mu pripasti. Ovo, kako se “kršćanski svijet” odnosi prema Bogu i spasenju po Isusu, ne može izići na dobro. Od toga me obuzima jeza. – Razumijete li to? Nalazimo se u velikoj životnoj opasnosti jer nezaustavljivo idemo u susret Božjem sudu!

U mojoj je omladinskoj skupini bio jedan dragi mladić. Neko je vrijeme redovito dolazio na naša proučavanja Biblije. Bilo je to u doba Hitlerova Trećeg Reicha. Jednog se dana morao uključiti u nacističku školu pa je prestao dolaziti na naša proučavanja. Više ga nisam viđao. Ipak, jednog se dana skoro sudarismo. – “Dobar dan, Günthere!” pozdravih ga. – “Heil Hitler!” uzvрати mi on. “Kako si, Günthere?” nastavih. “Već te dugo nisam vidio na našim sastancima!” On se ispravi i objasni mi: “Moja deviza glasi: ‘Činim pravo i ne bojim se Boga!’ Ako u mom životu postoji nešto što nije u redu, tada ću za to odgovarati Bogu. Ali meni nije potreban nikakav žrtveni jarac, Isus, da bi umro za mene!”

U duhu vidim milijune muškaraca i žena koji misle poput njega: “Činim pravo i zato sam pravedan. Za svoj život i postupke mogu odgovarati Bogu!” Dragi prijatelji, ja se ne želim pozivati na svoju pravednost pred Bogom jer znam da se upravo pri pozivanju na svoju pravednost nalazim u najvećoj životnoj opasnosti. Sa svom sigurnošću možete računati da ćemo svi doći pred Božji sud! Zato vas i želim upozoriti da pomno promislite kako živite i kakvi ćete doći pred Božji sud!

Umjetnik Ernst Barlach je tijekom svoje karijere izradio prekrasne kipove. Osim toga napisao je kazališni komad koji je nazvao: “Plavi Boll”. Glavni junak je Plavi Boll, zemljoposjednik uvijek pomalo plav u licu. Jednom je taj, nakon što je dobro objedovao i napio se, došao na glavni gradski trg u doba najveće popodnevnne vrućine. Zaustavio se pred crkvom na čijim su vratima bila izrezbarena četiri anđela kako pušu u trublje. Kad ih je ugledao, pričinilo mu se da su anđeli živi i

da trubljenjem najavljuju: “Sada dolazi čovječanstvo na Božji sud!” Barlach je doslovce zapisao ove riječi: “Izidite iz grobova, vi mrtvi! Bez isprike! Izidite!” Tada je Plavi Boll počeo shvaćati: “Bogu ne mogu umaći! Jednom ću morati stati pred njega sa svom svojom bijednošću!”

Duboko u sebi svi znamo da sa svom svojom samopravednošću nećemo daleko stići. Sud će Božji obuhvatiti cijeli svijet! Tada će sva naša pravednost biti poput voska u peći za taljenje! – Dobro mi je poznato kako ljudi danas nerado slušaju ovu poruku. Kad im govorim: “Ako se ne obratite Isusu, ići ćete u pakao!” smiju mi se i odgovaraju: “Pakao? Kakvo je to srednjovjekovno shvaćanje? Pakao ne postoji!”

Kad to čujem, uvijek se sjetim što sam doživio jedanput za vrijeme Drugog svjetskog rata. Pošao sam nekome u posjet i kad sam već bio na putu, počeo je zračni napad. Potrčao sam u prvo sklonište i pričekao prestanak uzbune. Izišavši iz skloništa, nastavio sam put i stigao u dio grada kamo sam naumio poći. Tu nijedna kuća nije bila porušena! No kad sam ušao u četvrt, utvrdio sam da je dvadesetak kuća potpuno napušteno. Pomislih: “Mora da sanjam! Sve su kuće čitave, a ljudi kao da su u zemlju propali!” Hodajući tako, sretoh čovjeka iz civilne zaštite i upitah ga: “Zašto su svi otišli?” On mi ne odgovori ništa, već me povede u jednu od zgrada i dovede do prozora. Tada sam shvatio što je na stvari: sve su kuće poredane uokrug jedne livade na kojoj je ležala golema zrakoplovna bomba, velika kao kotao parne lokomotive.

– “Neeksplozirana bomba?” upitah. – “Ne,” odgovori čovjek, “nije to neeksplozirana bomba! To je bomba s vremenskim upaljačem!” Bile su to vrlo rafinirane bombe. One ne bi eksplodirale prigodom pada, nego pet ili deset sati kasnije. Obično bi eksplodirale nakon što ljudi iziđu iz skloništa. – “Zbog toga su se svi sklonili”, nastavi čovjek. – “Čujete li kako otkucava?” Nevjerojatno, zaista se moglo čuti otkucavanje vremenskog upaljača. Bomba je mogla eksplodirati svakog trena. – “Dodite,” pozva me, “ovdje nije sigurno!” Vratili smo se dio puta i pronašli zaklon za slučaj da bomba eksplodira.

Tada sam ugledao smiješan prizor: jato vrabaca doletjelo je i spustilo se na travu blizu bombe. Jedan se spustio baš kraj upaljača. Povikah: “Bježite, vrapci, opasno je!” Izgledalo mi je kao da su vrapci odvratili: “Ha, ha! Mi smo napredni. Tko još danas vjeruje u bombe? Nema tu nikakve opasnosti!”

Isto tako ponašaju se i ljudi današnjice! Bog je već dovoljno ozbiljno govorio našem narodu putem svoje Riječi, Biblije, i kroz nevolje za koje je dopustio da nas snađu. – Sin Božji je došao, nastradao na križu i uskrsnuo od mrtvih. Zbog toga bi svatko trebao shvatiti da postoji Bog koji je stvaran i svet! I kada nakon svega toga dođe netko i kaže: “U opasnosti ste! Morate tražiti spasenje za svoje duše!” ljudi se smiju i govore: “Ha! Ha! Tko još vjeruje u takvo što!?”

I Biblija ponekad može biti ironična. Ateizam, poricanje Božjeg postojanja, spomenut je u Bibliji jednom jedinom rečenicom: “Bezumnik reče u srcu: ‘Nema Boga’.” Táko Biblija govori o ateizmu. – Nadam se da vi ne pristajete uz tako smiješan svjetonazor kao što je ateizam!

2. Izbavljenje

Bog je već jedanput udario ovaj svijet teškom kaznom. Tada je bio spašen samo jedan čovjek zajedno sa svojom obitelji. Zvao se Noa. Njega je Bog uputio da sagradi korablju, veliku lađu, kako bi izbjegao uništenju. Je li vam poznata pripovijest o potopu? Ako nije, može vas biti stid – nemojte nikome reći da je ne znate! Uoči samog dolaska suda Božjeg, potopa, zapovjedio je Bog Noi: “Uđi u korablju ti i sva tvoja obitelj!” Nakon što je Noa ušao, Bog je za njim zatvorio vrata.

Svijet je na sigurnu putu da se susretne s pravednim Božjim sudom. Nasreću, postoji lađa s kojom to možemo izbjeći: milost što nam je ponudena u Isusu Kristu. On je iz Božjeg svijeta došao na naš bijedni svijet i umro za nas na križu!

Ako je Bog dopustio da njegov Sin umre tako okrutnom smrću, onda je i spasenje ostvareno po toj smrti dostatno za spasenje najvećeg grešnika. Isus je uskrsnuo od mrtvih i poziva nas k sebi po Svetome Duhu. – Isus je lađa spasenja!

Isto kao što je Bog nekada rekao Noi: "Uđi u korabljicu ti i sva tvoja obitelj!" tako i sada po ovim mojim riječima potiče i vas: "Uđi u milost Isusa Krista! Zakorači u milost Božju! Prekini sa svime što te zadržava! Reci Spasitelju: 'Dolazim pred tebe kao veliki grešnik.' Sve svoje grijeh ostavi podno njegova križa! Vjeruj da je njegova krv bila prolivena za tebe! Reci mu: 'Gospodine, predajem ti sav svoj život!'"

Koliki idu na Božji sud potpuno neobraćeni i nezaštićeni! Ipak, Božja je milost na raspolaganju svakome tko je želi primiti vjerom. A vjerovati jest: iskoračiti iz područja Božjeg gnjeva i zakoračiti u područje milosti Isusa Krista. Taj korak nije dječja igra. Taj korak je izbavljenje iz životne opasnosti!

Poznati misionar na Novoj Gvineji, Albert Hoffman, ispričao mi je jedan događaj koji nikada nisam zaboravio. Ja sam mu, naime, rekao: "Brate Hoffman, u svom kršćanskom životu podnosim tešku borbu. Nije lako, pa ni jednom pastoru, pripadati Isusu u ovakvom svijetu koji služi đavlu."

"Rado bih ti nešto ispričao", počeo on. "Na Novoj smo Gvineji imali običaj poučavati vjeri Papuance koji su htjeli postati kršćanima. To im je pomagalo da ispravno upoznaju Isusa Krista. Onda bismo jedne nedjelje pokrstili sve koji su to zaiskali. Za tu je zgodu uvijek priređeno veliko slavlje na koje bi došli i mnogi pogani. No ono najzanimljivije zbivalo se večer prije krštenja. Te bi večeri, naime, bila naložena velika vatra. Kandidati za krštenje pristupali bi vatri, noseći na rukama ono čime su se do tada koristili u štovanju poganskih božanstava: predmete za čaranje, kipiće poganskih bogova i amajlije. Pristupivši vatri, bacali bi u razbukitali oganj sve te znakove svog prijašnjeg života."

"Jednom sam promatrao neku mladu ženu koja je također prišla vatri s punom rukom kipića i amajlija. U trenutku kad je sve to htjela baciti u vatru, zasta zagledavši se u plamen. Sigurno je pomislila: 'S time su živjeli moji preci. S tim je predmetima povezan sav moj prošli život. Ne, ne mogu se odvojiti od toga!' Okrenu se i pođe natrag, ali mora da joj je u tom trenutku nadošla druga misao: 'Ali tada ne mogu

pripadati Isusu!' Stoga se ponovno vrati i zakorači tri koraka prema vatri. Ali izgleda da se ponovno nije mogla odvojiti od svojih stvari jer se opet vratila. Tada joj priđoh", nastavi pričati misionar Hoffman, "i rekoh joj: 'Vidim da ti ovo teško pada. Razmisli još jedanput o tome. Možeš se ponovno prijaviti kad bude sljedeće krštenje.' Žena je razmišljala samo trenutak, okrenula se i brzim koracima uputila prema vatri, bacila stvari u plamen i bez svijesti se srušila na tlo."

Nikada neću zaboraviti što mi je Hoffman rekao na kraju: "Vjerujem da samo onaj tko je doživio stvarno obraćenje, može razumjeti uzbuđenje te žene."

Dragi prijatelji, potrebno je stati samo jedan korak da bi se ušlo u lađu! Izidite iz životne opasnosti i predajte se u ruke Isusu. No znajte da taj korak nije dječja igra. Taj je korak prekid sa svekolikim prošlim životom. Jeftinije ne možete proći: "Životu je cijena previsoka!" kaže Sveto pismo.

Uvijek me ražalosti kad vidim koliki su, usprkos svim upozorenjima, na putu u vječnu propast! Bog to ne želi! Bog želi da se spasite! Zato je i poslao svog Sina. Njegov je Sin platio za sve vaše grijehе. Ono što sada trebate jest: spoznati svoju krivicu i vjerom prihvatiti da je Isus platio umjesto vas!

Kada su me jednom u doba Hitlera opet pozvali u Gestapo, morao sam pričekati u nekoj prostoriji s policama. Na tim je policama bilo mnoštvo uvezanih dokumenata. Iz svakog je sveska virio papirić na kojem je pisalo nečije ime; naprimjer: "Meier, Karl", "Schulze, Friedrich..." Čekanje mi se učinilo beskrajnim pa zahvalih Bogu što ne moram provoditi dane među svim tim dokumentima. Kako mi je postalo dosadno, počeh čitati imena na dokumentima. "Meier, Karl; Schulze, Friedrich..." Odjednom pročitah: "Busch, Wilhelm"! – Pa to je neki spis o meni! Odjednom su mi police prestale biti dosadne – ondje je bio moj dosje! Gorio sam od znatiželje da vidim što piše u njemu. Obuzela me strašna želja da vidim što su frajeri napisali o meni, no nisam se usudio poduzeti taj rizik i zaviriti u spis. Sjedio sam i dalje na svome mjestu tresući se na pomisao: "Tu je moj dosje!"

Vidite, tako mi je bilo i u vezi s križom Isusa Krista. Bilo je razdobljâ u mom životu kada mi ništa nije bilo dosadnije od kršćanstva. Više od vjere bilo mi je zanimljivije viriti u kriglu punu piva – sve do trenutka kada sam uvidio što, zapravo, znači križ Isusa Krista. – “Pa tu se radi o mom dosjeu! To ima veze s mojom krivicom i mojim spasenjem!” Otada mi je Isusov križ nešto najzanimljivije što postoji.

O, uprite pogled u čovjeka s krunom od trnja! On je veliki izbavitelj! Na golgotском križu ostvareno je vaše i moje oslobođenje od grijeha! Ono pripada i vama, čak ako to još ni ne znate.

3. Iz smrti u život

Kad mi mislima prolaze riječi: “Pozor!” – “Opasno po život!” – “Stani!” – “Čovječe, obrati se!” – “Potraži svog Spasitelja!” tada pomislim: “U životnoj opasnosti može biti samo netko tko je živ!” Kad se autobus surva u provaliju i poginu svi putnici, tada oni više nisu u životnoj opasnosti.

Želim vam reći da se nalazite u životnoj opasnosti da nikada ne pronadete život. U opasnosti da “mrtvi” proživite ovaj život i, konačno, da kao mrtvi budete odbačeni! Opasnost koju primjećujem u vašim životima jest to da ste jednostavno propustili primiti život. Biblija kaže: “Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života!”

Nedavno sam sreo jednu gospođicu, učiteljicu stranih jezika iz Berlina. – “Oprostite mi, gospođice,” rekoh joj, “jedan si župnik može dopustiti da ponekad bude malo neučtiv. Hoćete li mi, molim vas, reći koliko vam je godina?” Mlade se gospođice uglavnom ne pita za godine, ali starom se župniku ne zamjera ako si uzme toliku slobodu. – Ona mi bez oklijevanja odgovori: “Osam!” – “Samo trenutak,” rekoh iznenadeno, “kako to osam?! Poučavate tri strana jezika, a imate samo osam godina?!” Ona se nasmija i objasni mi: “Prije osam godina pronašla sam Isusa. Tek sam tada počela živjeti. Prije toga bila sam mrtva.” Bio sam zadivljen: “To je prekrasno rečeno!” Tada mi je navela ovaj biblijski stih: “Tko ima

Sina Božjega, ima život. Tko nema Sina Božjega, nema života." Nastavila je pričati: "Vidite, prije dok nisam imala Spasitelja, nisam imala ni pravi život. Tada sam živjela samo da bih zarađivala novac i zabavljala se, ali to nije bio život!"

Doista, tko slobodnom odlukom svoje volje ne prihvati Isusa, taj ni ne posjeduje život. – Da, bez Isusa nemamo pojma što je život! Samo onaj tko ima Sina Božjega ima i život!

Prije mnogo godina posjetio me jedan mladić. – "Što bi ti?" upitah ga. – "Ne znam ni sam", odgovorio je. – "Znam samo jedno: život koji vodim, nije život!" Iznenađen tim riječima, upitao sam ga: "Zašto? Kao strojobravar imaš dobar posao i zarađuješ mnogo novca!" – "To nije život!" nastavi on. "To uopće nije život! Ponedjeljkom sam bravar, utorkom bravar, srijedom bravar, četvrtkom bravar, petkom bravar; u subotu nogomet, u nedjelju djevojke i kino; ponedjeljkom sam ponovno bravar, utorkom bravar, srijedom bravar, četvrtkom bravar, petkom bravar; u subotu nogomet, u nedjelju djevojke i kino... to zaista nije život!" – "Dečko," rekoh mu, "imaš pravo. Velika je stvar što shvaćaš da to nije život! Reći ću ti što je život: u mom je životu nastala strahovita promjena. Zbilo se to kada me pronašao Isus koji je umro i uskrsnuo za mene. Postao je moj Spasitelj koji me pomirio s Bogom. Kada sam to shvatio, dao sam mu svoje srce. Otada imam život!" – I taj je mladić tada pronašao život!

Nedavno sam ga ponovno sreo u Freiburgu. – "No," upitah ga, "kako je? Imaš li sada život?" Odgovorio mi je radosno: "Da, ovo je zaista život!" Danas je on vrlo radostan čovjek. Vodi jednu omladinsku biblijsku skupinu za proučavanje Biblije i dovodi ljude k Isusu. U Isusu je pronašao život.

Tako dugo dok dopuštate da vam izmiče život koji je u Kristu, u strahovitoj ste životnoj opasnosti! To je ono kad ste čuli nešto o kršćanstvu, ali još niste pronašli Spasitelja!

Nedavno je jedan moj prijatelj, trgovac, pozvan na kućnu zabavu kod nekog tvorničara. Taj pak ima lijepu vilu usred prekrasnog parka. Na zabavi se okupilo stotinjak gostiju.

Usred vreve nade se moj prijatelj s domaćinom i u razgovoru mu reče: “Čovječe, kako ste sretni! Živite kao kakav kralj! Imate prekrasan posjed, veliku tvornicu, lijepu ženu, krasnu djecu!” Na to mu ovaj odgovori: “Imate pravo, dobro mi ide.” No, odjednom s gotovo smrtnom ozbiljnošću doda: “Ali me nemojte pitati kako je ovdje, unutra” i pokaza na svoje srce.

Kad prolazim ulicom, često pomislim: “Kada bi ljudi bili iskreni sami sa sobom, svi bi stali i počeli vikati: ‘Ne pitajte kako mi je u srcu!’” – U njihovim srcima nema mira. Njihove ih misli optužuju i uznemiruju. Srce im je ispunjeno krivicom.

Samo nas jedna osoba može izliječiti, a to je Bog. On vidi svu našu bijedu! Sami po sebi ne možemo doći k Bogu, ali je on u svojoj velikoj ljubavi došao k nama u osobi Isusa Krista. Ta divljenja vrijedna poruka koju vam želim predati, glasi: “Bog je tako ljubio svijet...” – Ja svijet ne bih mogao ljubiti; ja bih pretukao željeznim šinama taj svijet pun prljavštine, zla i gluposti. Ipak ga je Bog i takva uzljubio! Pri toj činjenici staje svaki razum: “Bog je tako ljubio svijet te je dao svog jedinog Sina, Isusa, da svatko tko prihvati tu ljubav ne bude izgubljen, već da ima život.” – Recite mi što je još Bog trebao učiniti za vas, osim što je dopustio da njegov Sin umre, kako biste vi na osnovu njegove smrti imali život?

Jedanput nakon propovijedi pristupi velikom engleskom propovjedniku Charlesu Haddonu Spurgeonu neki mladić i reče: “Gospodine propovjedniče, u pravu ste. I ja moram pronaći tog čovjeka s Golgote i postati dijete Božje. Jednoga ću se dana i ja obratiti.” – “Jednoga dana?” upita Spurgeon. – “No da, kasnije.” – “Kasnije? Zašto ne danas?” Pomalo postidjen, mladić mu objasni: “Ja bih zaista htio biti spašen i stoga ću se jednoga dana obratiti Isusu, ali bih prije toga htio još malo uživati život.” Na te se riječi Spurgeon nasmija i reče: “Mladiću, niste baš previše ambiciozni. Ja se ne bih baš zadovoljio time da *malo* uživam život. Ja ne želim samo *malo* od života. Ja želim *život*. U Bibliji su zapisane Isusove riječi (i pokaza mu to mjesto): ‘Ja sam došao da... imaju *život* i da ga imaju u *izobilju*.’”

Kada dodem do kraja ovakve propovijedi, uvijek me muči neugodan osjećaj jer mislim: “Možda nisi ljudima dobro objasnio!” Dopustite mi stoga da još jedanput ukratko ponovim: Bog je dopustio da Isus umre na križu za nas, izgubljene i proklete grešnike, da bismo mi – danas i ovdje – mogli imati život. I kad se sutra probudim, mogu pjevati od radosti što sam dijete Božje jer u njemu imam život! – Jeste li čuli? Isus je došao da bismo već ovdje na Zemlji mogli imati život, a u vječnosti bili očuvani od Božjeg suda i imali vječni život. S tom spoznajom možemo radosni hoditi svojom životnom stazom.

Dopustite mi još jednu ilustraciju. Bilo je to jedne večeri u prosincu. Padala je susnježica i puhao vjetar. Bilo je hladno. Ulicom su prolazila dva muškarca. Jedan od njih nije imao kaput, samo je ovratnik sakoa podignuo da ga štiti od vjetra. Izgledalo je da mu je svejedno što je sav mokar. Bilo mu je svejedno kamo ide jer nije imao doma! Tako većina ljudi luta svijetom. Oni nemaju pred sobom nikakav cilj.

– Što je s vama? Kamo vi idete? Bezbožni njemački filozof Nietzsche napisao je u jednoj svojoj priči: “...jadan onaj koji nema doma!” – Imate li vi vječni dom?

Tada je naišao i onaj drugi čovjek. Prolazio je kroz to isto nevrjeme, isto blato, istu kišu, isti snijeg; ali on je pjevao neku pjesmu i hodao sigurnim, čvrstim korakom. Zašto? Nedaleko odatle naziralo se svjetlo njegova doma! Ondje je njegova kuća! U njoj je toplo! Njemu nevrjeme nije previše smetalo. – Tako prolaze svijetom ljudi koji pripadaju Isusu i u njemu imaju život – sada i u vječnosti!

Bog je rekao Noi: “Uđi u korablju!” I ja vas molim: pronadite neko tiho i mirno mjesto – Isus će biti ondje. Možete razgovarati s njim. Recite mu što vam je na srcu.

Jedanput me netko zapitao: “Mogu li porazgovarati s vama o vjeri?” – “Zašto?” upitah. “Nije potrebno razgovarati sa mnom, već izravno s Isusom!” – Učinite i vi tako!

Što učiniti?

Svakodnevno primam hrpu pisama sa svakojakim pitanjima. U jednom pismu koje sam nedavno primio, postavljeno mi je sljedeće pitanje: “Je li to što naučavate vaše vlastito mišljenje ili učenje vaše crkve?” Na to mogu jedino odgovoriti: “Ono što ja naučavam jest nauk Biblije!” Potaknut tim pitanjem razmišljao sam dalje: “Budete li slušali mišljenje župnika Buscha, ubrzo ćete se razočarati. Od toga nećete imati preveliku korist. Vi morate slušati glas Isusa Krista! Isus je ”dobri Pastir” i vi morate slušati njegov glas! Sve u svemu, ja vam u svojoj slabosti jedino mogu pomoći da čujete Isusov glas, glas “dobroga Pastira” naše duše. I sada kada počinjemo temu: “Što učiniti?” posebno je važno dopustiti da vam govori sam Isus. Trebate čuti njegov, a ne moj glas.

1. Prekinite sa svojom otrcanom nevjerom!

Budući da sam dugo godina bio župnik u velikom gradu, naslušao sam se svakojakih prigovora protiv biblijske poruke. Takvi su prigovori već toliko otrcani da vas prije svega molim, za vaše dobro: prekinite sa svojom otrcanom nevjerom!

Tijekom Drugog svjetskog rata, uz svoju uobičajenu službu pastora za mladež, neko sam vrijeme radio kao dušobrižnik u jednoj velikoj bolnici. Jednog sam dana zastao pred vratima neke privatne bolesničke sobe s namjerom da pokucam i uđem, kad dugim hodnikom dotrča mlada medicinska sestra i uzbuđeno mi reče: “Gospodine župniče, molim vas da ne ulazite u tu sobu!” – “Zašto?” upitao sam. – “Zato što je gospodin koji tu leži izričito zabranio da ga posjećuje bilo kakav pastor! On posebno ne želi da ga vi posjetite! Izbacit će vas van!” Pritom mi pokaza natpis na vratima na kojem sam pročitao ime jednog poznatog poslovnog čovjeka, ime koje sam poznao iz njegove reklame. – “Sestro,” rekoh joj, “moji su živci poput čeličnog užeta!” i pokucah. – “Naprijed!”

začu se snažan muški glas i ja uдох u sobu. U postelji je ležao stariji gospodin sijede kose. – “Dobar dan!” pozdravih. “Ja sam župnik Busch.” – “O,” reče bolesnik, “o vama sam već mnogo čuo. Udite, možete me nakratko posjetiti!” – “Ljubazno od vas!” rekoh s radošću, no on brzo doda: “Ali vas molim da me ostavite na miru s vašim kršćanstvom!” – “Onda nemam sreće,” dodah s osmjehom, “upravo sam o tome htio govoriti s vama!” – “Isključeno!” poviče i poče uzbuđeno mahati rukom kao da me tjera iz sobe. – “Ne dolazi u obzir! S time sam odavno prekinuo! Dok sam bio dijete roditelji su me prisiljavali naizust učiti psalme. Kad nisam znao, dobio bih batine. Kad sam odrastao, prihvatio sam svjetonazor u kojem glavnu ulogu imaju Darwin, Häckel i Nietzsche!”

Na te sam riječi pocrvenio u licu! Nažalost, ja se vrlo lako uzbudim. – “Čujte, stari gospodine!” rekoh mu. “Da mi jedan šesnaestogodišnjak veli kako je prihvatio Nietzschea za svog duhovnog vođu, nasmijao bih se i pomislio: ‘No da, to je prolazno. Shvatit ćeš ti već da više ni suvremeni filozofi ne vjeruju u svoje negdašnje proroke.’ Ali kad mi jedan stari čovjek kao vi, koji je već na rubu vječnosti, kaže nešto takvo – tada je to užasno! Vi ste nasmrt bolesni! Zar biste se htjeli pojaviti pred Bogom s takvim besmislicama? Ta molim vas!”

Iznenadeno je gledao u mene. Očito nije bio naviknut da mu se obraćaju takvim tonom. Tada mi nadode misao: “Stani! U bolnici ne smiješ ovako eksplodirati! Tu se moraš blago ponašati!” Odjednom sam se strašno sažalio nad tim jadnim čovjekom. Umirio sam se i objasnio mu da, usprkos njegovu prvotnu odbijanju, Isus želi biti i njegov “dobri Pastir”. Duboko je uzdahnuo: “Da, to bi bilo lijepo! Ali što učiniti s ovim mojim svjetonazorom? Trebam li potpuno odbaciti sve u što sam vjerovao cijelog svog života? – “Naravno!” rekoh mu radosna srca. “Dragi gospodine, odbacite sve što vam neće trebati u vječnosti! Odbacite sve i to radije danas nego sutra! S vašim otrcanim uvjerenjima nije moguće ispravno živjeti, a ni blaženo umrijeti. I kada to učinite, bacite se u raširene ruke Sina Božjega koji je za vas umro i otkupio vas. Taj će Spasitelj

biti i vaš Spasitelj!” Uto uđe sestra. Začudila se vidjevši nas kako povjerljivo razgovaramo. Dala mi je znak rukom da je prošlo vrijeme za posjet. Čvrsto sam stisnuo starčevu ruku i napustio sobu. Nikada nisam saznao je li prihvatio moj savjet – umro je iste noći!

Strašno me potresa spoznaja da naobraženi ljudi prolaze kroz život vođeni idejama Darwina, Häckela i Nietzschea, čija ih otrcana nevjera dovodi u opasnost da izgube vječni život. Zato vas prije svega želim zamoliti: odbacite sve otrcane temelje na kojima zasnivate svoju nevjeru! Vaša otrcana nevjera ne vrijedi *ni novčića!* U Bibliji piše: “Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi – čovjek Krist Isus.”

Poznavao sam čovjeka kojeg sam u sebi nazivao “Prugasti” jer je uvijek nosio prugasti pulover. Žena mu je poginula u bombardiranju. Dva su mu sina također poginula u ratu. Jadnik! Jednom sam ga došao posjetiti. Nisam još ni uspio sjesti, kad započne: “Gospodine župniče, samo mi nemojte govoriti ništa o kršćanstvu! Kroz toliko toga sam već prošao da više ne mogu vjerovati. Previše toga sam proživio. Možete mi pričati što hoćete, ja više ne vjerujem!” Na to se nasmijah i rekoh: “Mogu to i misliti! No, recite mi, gospodine ‘Prugasti’,” u stvari se on zvao drukčije, “vozite li se ikada vlakom?” – “Svakako!” odgovori. – “Pretpostavljam onda”, nastavih, “da svaki put prije no što uđete u vlak odete do lokomotive i zahtijevate od vlakovođe da vam pokaže vozačku dozvolu?” – “Nee! Nee!” bio je njegov odgovor. “Željeznici se može vjerovati da zapošljava vlakovođe koji...” – “Što?” prekinuh ga. “I vi ulazite u vlak, a da se niste uvjerali zna li onaj tip u lokomotivi voziti? Bez ikakva jamstva povjeravate svoj život tim dečkima?! – Gospodine ‘Prugasti’, povjeriti svoj život nekome ja nazivam vjerom! Od sada više nikad nemojte reći: ‘Ja uopće ne vjerujem!’ Radije recite: ‘Ja uopće ne vjerujem – osim željeznici!’” – “Da...” zausti on. – “Gospodine, odlazite li vi u ljekarnu?” nastavih s pitanjima. – “Da,” reče, “često imam glavobolju. U ljekarni nabavljam prašak protiv glavobolje.” – “No, gospodine ‘Prugasti’,” nastavih, “onda vam je

vjerojatno poznato da ljekarnici ponekad zabunom izdaju bolesnicima otrov umjesto lijeka. Vi vjerojatno prašak protiv glavobolje dajete ispitati prije nego ga popijete?” – “Ne, gospodine župniče,” bio je njegov odgovor, “jedan izučeni ljekarnik dobro poznaje svoj posao. Ta on se neće prevariti.” – “Što?” začudih se opet. “Vi popijete prašak, a da ga prethodno niste dali na ispitivanje? Vi samo tako povjeravate svoj život ljekarniku? Vi s povjerenjem popijete njegov lijek? – E, to ja nazivam vjerom! Dragi gospodine 'Prugasti', nemojte više nikad reći: 'Ja uopće ne vjerujem!' radije recite: 'Ja uopće ne vjerujem – osim željeznici i ljekarniku! ’”

I tako mu nastavih redati primjer za primjerom. Na koncu sam ga uvjerio. Tako sam imao prigodu posvjedočiti mu: “Vidite, jednog je dana u moj život došao netko poslan od Boga, netko tko je uskrsnuo od mrtvih. Na svojim rukama nosi ožiljke od čavala koji mi pokazuju da me ljubio do smrti. Nitko na cijelom svijetu nije za me učinio toliko kao Isus! Nitko nije dostojan tolikog povjerenja kao Isus! – Vjerujete li da je Isus ikada slagao?” – “Ne!” odgovori on. – “Vidite, ja ne bih prihvatio svjedočanstvo ni od kojeg čovjeka, osim od Isusa! Kad sam spoznao tu činjenicu, rekao sam: 'Odsada svoj život povjeravam Isusu!' ” – “Zar je to tako jednostavno?” upita me. – “Da, to je tako jednostavno, gospodine 'Prugasti'! Vrlo jednostavno! Vi vjerujete u sve i svašta, vjerujete svakome osim onome kome se stvarno može vjerovati. Njemu ne želite vjerovati! Odbacite otrcane osnove svoje nevjere i predajte svoj život Gospodinu Isusu!”

Na jednom velikom skupu mladih rekao sam: “Dajem milijun maraka onome tko mi pronađe nekoga tko je požalio zato što je primio Isusa u život!” Ja tih milijun maraka nemam, ali sa svom sigurnošću mogu reći da na svijetu nema takvoga. No, upoznao sam dosta onih koji su požalili što to nisu učinili!

Stoga se što prije riješite svoje otrcane nevjere! Vjerujte Onome koji je učinio sve za vas! To je nešto osobno između njega i vas. Pronađite neko mirno, skrovito mjesto i zazovite ga: “Gospodine Isuse, od danas ti želim pripadati!”

2. Riješite se svoje nevjerojatne samopravednosti

U Bibliji piše: “Sigurna je riječ i zaslužuje punu vjeru: Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike.” Mnogi se, kad čuju taj stih, osjete pogodeni pa kažu: “Ali ja nisam grešnik! Nisam počinio nikakav zločin!” Takvima želim reći: To ste slagali! To ćete jednoga dana morati ponoviti pred licem Božjim. Hoćete li i njemu reći: “Ja nisam grešnik! Nisam prekršio ni jednu tvoju zapovijed!” – Hoćete li mu to moći reći?

Čujte me vi koji ste ispunjeni takvom nevjerojatnom samopravednošću koju ste sami izgradili i živite kao da je s vama sve u redu! – To nipošto nije u redu, to ne vrijedi ništa!

Prije mnogo godina razgovarao sam s jednim dvadesetogodišnjakom i taj razgovor nisam nikada zaboravio. Sreli smo se nakon dužeg vremena pa sam mu rekao: “Dragi Heinz, više te ne vidam na našim sastancima za mladež i proučavanjima Biblije!” Na to on odgovori: “Pa znate, gospodine župniče, u međuvremenu sam malo promislio o svemu. Vi neprestano govorite o Isusu koji je umro za grešnike, ali meni ne treba žrtveno janje koje bi platilo za moje grijehе. Ako sam nešto krivo učinio i ako postoji Bog, ja ću zbog tog svog djela znati stati pred njega. Smiješno mi je da bih ondje trebao nekakvog Spasitelja koji je umro za mene!” Ja odvratih: “Dobro, dragi prijatelju! Ti ćeš se pred svetim Bogom pozvati na pravo. To možeš učiniti, bez daljnje! Možeš odbaciti Isusa i reći: ‘Pozivam se na Božje pravo!’ Ali, dragi moj, nek ti bude jasno jedno: u Francuskoj se sudi prema francuskom pravu, u Engleskoj prema engleskom pravu, a pred Bogom – po Božjem pravu! Dragi moj, nadam se da nisi prekršio ni jednu jedinu Božju zapovijed, inače ćeš biti izgubljen! – Doviđenja!”

“Samo trenutak,” reče, “pa nije valjda Bog tako sitničav!?” – “Nego što?” odvratih ja. “Kako ti zamišljaš Boga?! Zamisli da sam dobro i ispravno proživio pedeset godina i tada tri minute krao. To se sazna i mene izvedu pred sud. Stojim pred sućem i objašnjavam mu: ‘Gospodine sućе, ne budite tako sitničavi! Što znači ako sam tri minute krao u odnosu na pedeset ispravno proživljenih godina! Tko bi mogao biti tako

sitničav da me sad kazni zbog toga, gospodine suče!?' – Možeš li si to predočiti? – Na takvo što sudac bi mi odgovorio: 'Samo trenutak! Ja nisam ni spomenuo vaših pedeset ispravno proživljenih godina, već one tri minute u kojima ste krali! Zakon vas osuđuje zbog te tri minute!' – Kada tako postupa jedan zemaljski sudac, koliko li će strože postupiti Bog?"

Mislite da vi niste optuženi pred Bogom? Mislite li da vama ne treba oprostjenje grijeha? Mislite da niste grešnik? – Odbacite svoju nevjerojatnu samopravednost i potražite Gospodina koji je umro za vaše grijeha i umjesto vas platio za njih na križu. Primite ga u svoj život, ispovjedite mu svoje grijeha i recite: "Gospodine, predajem ti sebe i svu svoju nepravednost! Želim primiti tvoju milost! Operi me svojom krvlju!"

3. Poduzmite odlučan korak

Početkom Hitlerova režima upoznao sam jednog visokog nacističkog službenika. Takve su mladi nazivali "lametašima" jer su im odore bile okićene uskim metalnim vrpcama, imitacijom srebra i zlata, pa su izgledali poput pauna. Ušao sam u njegov ured tresući se od straha jer sam dobro znao da nacistički režim nimalo ne voli pastore. Začudo, taj me čovjek nije izbacio, nego je prijateljski saslušao što sam mu imao reći. Kad smo završili, rekoh mu: "Čujte, rijetko mi se događa da me tko od vaših kolega primi ovako prijateljski. Zato bih vam se htio posebno zahvaliti! Budući da ste bili tako ljubazni sa mnom, htio bih vam darovati nešto veliko. Htio bih vam reći svoju poruku: 'Bog je tako ljubio svijet te je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.'" – Na trenutak me pogledao i rekao mi: "Ne trebate mi ništa dalje govoriti. Moji su roditelji bili pobožni i vjerni ljudi. Vaša mi je poruka poznata još od djetinjstva, ali..." uzeo je veliki, neispisani list papira, stavio ga na stol, uzeo olovku u ruku i povukao crtu od vrha do dna lista: "Vidite, gospodine župniče, ja znam sve o tome. Znam da bih, ako hoću biti spašen, trebao samo prijeći granicu, granicu poput crte koju sam ovdje povukao. Trebao bih učiniti samo jedan korak preko crte koja me razdvaja od

Boga. Ja sam vrlo blizu,” pritom stavi prst do crte, “vrlo blizu granice; ali ono što mi preostaje jest učiniti sljedeći korak!” I tada, malo postidjen, reče: “Ali mi to moj položaj u društvu ne dopušta!”

Otišao sam od njega tužna srca. Prošlo je već mnogo godina otkako je umro. Njegov ga društveni položaj neće spasiti u vječnosti. Ali on je ipak shvaćao: “Ako želim ući u kraljevstvo Božje, trebam učiniti samo jedan korak preko granice.”

Imate li vi hrabrosti poduzeti taj jedan korak? Isus vas čeka raširenih ruku! Poduzmite taj odlučujući korak preko granice koja vas odvaja od Boga – u Isusove raširene ruke!

4. Prekinite s poznatim grijesima

Poznam jednog čovjeka koji ima ljubavnicu. Jednom kad sam ga sreo, rekoh mu: “Vi živite u grijehu! Žena vam je zbog toga nesretna! Zbog toga ćete završiti u paklu!” Na to mi on odgovori: “To što velite je glupost! Dopustite da vam objasnim kako stvari stoje. Moja me žena ne razumije...” I tada mi ispriča cijelu priču; no uvidio sam pritom da dobro zna jedno: “Grijev je to što činim!”

Često čujem da ljudi koji su u svađi govore: “On (ona) je započeo svađu!” Postoje samo svađe koje je započeo onaj drugi. Nitko nije prvi započeo svađu, nije li tako? Uvijek započinju oni drugi. No, nešto bih vam rekao: U Božjim je očima svađa ozbiljna poput umorstva! Zašto ne prekinete svađu? Pitate: “Pa što da činim?” Reći ću vam: Prestanite činiti jasno prepoznatljiv grijeh! – Da se samo na trenutak zaustavite, načinite kratku stanku u životu i zapitate se: “Što ne valja u mom životu? S čime ja to, u stvari, moram prekinuti?” Budite bez brige, saznat ćete to savršeno jasno! Mislite li da će vam Isus dati svoju milost ako i dalje nastavite svjesno grijешiti? U Bibliji Bog poručuje: “Obratite (pokajte) se! – Sjetite se, izgubljeni je sin napustio svoj stari život.

K Isusu možete doći ovakvi kakvi jeste: opterećeni i nevjerni; ali tada morate prekinuti s onime što vas vuče u vječnu propast, a za što dobro znate da je grijeh!

U mnogim pismima koja svakodnevno primam uvijek mi iznova pišu: “To što vi govorite je preteško! To i to nije grijeh!” Tada počnu nabrajati ono što ja nikada nisam rekao. Pritom otkrivam da se naše savjesti bune protiv toga da Isus vlada našim životima. – Znajte dobro da ne možete zadobiti živu vjeru i biti u njoj ako nemate hrabrosti potpuno predati svoj život Isusu, tako da to bude potpuni prekid s djelima s kojima i morate prekinuti. Prestanite činiti ono što jasno prepoznajete kao grijeh!

5. Razgovarajte s Bogom

Znate li se moliti? Vjerojatno znate sročiti nekoliko pobožnih rečenica, ali znate li moliti? Znate, neki imaju takvu predodžbu o tome što znači moliti, da bi mi se od toga podigla kosa na glavi kad bih je još imao.

Nedavno sam posjetio jednu obitelj. Domaćica mi ponosno reče: “I mi smo dobri kršćani. – Klarice, dođi malo ovamo!” pozva svoju četverogodišnju kćerkicu. “Ti se znaš lijepo moliti, moli se malo da te župnik čuje!” Djevojčica je počela moliti, a ja je brzo prekinuh: “Stani dijete! – Gospodo, za ime svega, nemojte to više činiti!” – To nije molitva! Molitva je razgovor sa živim Bogom koji je uz nas u Isusu Kristu. Molitva je kad mu izlijemo svoje srce. – Jeste li se ikada tako molili?

Engleski biskup Robinson napisao je groznu knjigu koju je nazvao: “Bog je drukčiji”. U njoj, između ostalog, piše da suvremeni čovjek uglavnom više ne zna moliti. U tome se potpuno slažem s njim. – Ali to ne znači da nešto nije u redu s molitvom, već sa suvremenim čovjekom! Ne nalazite li i vi da je tako? Ono s čime se ne slažem jest biskupova teorija da bi cijelo kršćanstvo trebalo potpuno preurediti jer suvremeni čovjek više ne zna moliti. Na to bih dodao: “Bolje bi bilo da suvremeni čovjek nauči moliti!”

Pokušajte jedanput riskirati pa se pomolite! Jednostavno recite: “Gospodine, daj da te pronađem!” ili: “Gospodine, spasi me!” ili: “Gospodine, pomози mi pronaći pravu vjeru!” ili: “Gospodine, oprostí mi grijeh!” – Samo već jednom

počnite! Molitva vam u početku neće baš zvučati veličanstveno kao u svećenikâ koji mole čitajući iz molitvenika. Uopće nije potrebno veličanstveno moliti ako smo tek počeli pravilno razgovarati sa živim Bogom. Samo vi započnite; već ćete, kada dođe vrijeme, naučiti moliti!

– Vjera je živi odnos između mog Gospodina i mene i ako je to tako, tada taj odnos neće biti bez razgovora. Ja razgovaram s njim – i on razgovara sa mnom!

6. Čitajte Bibliju!

Na koji način Bog razgovara s ljudima? – On govori kroz Bibliju! Zato morate neizostavno početi čitati Bibliju! Možda ćete reći: “Bibliju danas više nitko ne čita!” na što vam, na žalost, moram priznati da ste u pravu.

Kada dođem nekome u kuću, često mi kažu: “Da, gospodine župniče, mi imamo Bibliju iz 1722. godine, koja je pripadala još našoj prabaki!” I tada skinu s police taj golemi muzejski primjerak koji sasvim sigurno nitko ne čita! S dužnim poštovanjem prema staroj Bibliji, ja im ipak kažem: “Kupite mali Novi zavjet!” – Danas već postoje takvi koji su manji od moje šake. Neka su izdanja vrlo privlačna. Kupite neko suvremeno izdanje da biste ga dobro razumjeli. Potom odredite vrijeme u koje ćete ga svaki dan moći čitati. Čitajući, jednostavno slušajte: kroz te će riječi Isus govoriti s vama! Zacijelo ćete naići na mjesta koja nećete razumjeti; nemojte se mučiti s takvim mjestima, nego mirno nastavite čitati. Ovako ja to uvijek objasnim svojim mladim slušateljima: “Jednom mi je pripovijedao neki farmer iz Brazila kako je došao do obradive zemlje. Dio zemljišta na kojem se naselio bio je obrastao prašumom. Posjekao je drveće, uklonio stijene i iskopao panjeve. Jednog je dana, kada je teren već bio potpuno očišćen, upregao u plug dva vola i pokušao orati. Kad je izorao tri brazde, plug mu zape za skrivenu stijenu. Što sad učiniti? Otići u kuću po dinamit i raznijeti stijenu zajedno s plugom i volovima? Ne! Povukavši plug malo unatrag, zaobišao je stijenu i nastavio orati. Kad je završio s oranjem, pogledao je njivu; nije izgledala baš najurednije, ali on svejedno posija

sjeme i pobere urod. Sljedeće je godine bilo malo lakše orati negoli prethodne. Tada je ponovno iskopao i uklonio nešto stijenâ i kamenja pa je bilo mnogo bolje. Kod trećeg je oranja išlo još lakše.” – Tako i vi čitajte Bibliju; no najvažnije je da je počnete čitati! Kada naide nešto što ne razumijete, ostavite to za kasnije. Samo nastavite čitati!

Na samom početku Novog zavjeta, nakon podužeg popisa imena Isusovih predaka, naići ćete na stih koji kaže za Isusa: “...jer će on izbaviti narod od grijeha njegovih.” Reći ćete: “Pa ovo razumijem! To se odnosi na mene!” – Dopustite Bogu da vam govori na taj način dok čitate Bibliju. Svaki dan odvojite vrijeme za Božju riječ. Čineći to, molite ovako: “Gospodine, prosvijetli me! Daj da i ja razumijem tvoje poruke! Prosvijetli mi srce, um i dušu!” – I još nešto: nemojte dopustiti da vam netko ocrnjuje Bibliju! Biblija je veličanstvena knjiga. Nema knjige aktualnije i uzbudljivije od nje!

Jednom prigodom za Prvog svjetskog rata, kao mlad vojnik kod Verduna, bio sam u izviđanju. Bila je večer i sumrak se spustio. Sjedio sam tako na rubu nekakve jaruge i odjednom, kroz prazninu među drvećem, ugledao kako uskim šumskim putom nedaleko odatle “klopâra” neprijateljeva pokretna poljska kuhinja. Nismo uopće ni pomišljali da bi tim putom moglo proći nekakvo vozilo. Ta poljska kuhinja koja nije mogla pričekati potpuni mrak, otkrila je nešto važno: tuda prolazi neprijateljeva linija opskrbe! Ako poljska kuhinja može proći kroz taj uski prolaz između drveća, onda tuda može prolaziti i opskrba za pješaštvo; tada je to lak prolaz i kolonama vojnika koji nose streljivo u neprijateljski logor! – To je bila važna neprijateljeva strateška linija! – I što smo onda učinili? Mislite li da smo poštedjeli šumski put? Baš suprotno: cijelu smo noć granatama zasipali taj uski prostor!

Biblija je također linija opskrbe, put za prolaz pošiljki “hrane i streljiva” koje Bog šalje kršćanima. A Sotona je dovoljno pametan da tu liniju učini predmetom svojih napadaja. Stoga je Biblija izložena neprekidnim napadajima. Mladi čovjek koji se baš ne može podičiti inteligencijom kaže: “Bah! Glupa

knjiga!” Najpametniji se profesori trude dokazati da je Biblija samo jedna od knjiga koje su napisali ljudi. U jednoj su namjeri svi oni jedinstveni: izložiti Bibliju snažnoj paljbi!

Jednom mi se neki čovjek potužio: “Meni Božja riječ izgleda tako mrtva. Htio bih biti spašen, ali mi njegova riječ baš ništa ne govori.” Na to sam mu odgovorio: “Molite Boga da vam dade Duha Svetoga! Molite svaki dan pa ako treba i četvrt godine: ‘Gospodine, daruj mi Duha Svetoga da mogu razumjeti tvoju riječ i da mogu imati živu vjeru!’ – Vjerute mi, Bog će sasvim sigurno odgovoriti na vašu molitvu!”

7. Slušajte propovijedanje Božje riječi!

Potražite sredinu u kojoj ćete moći slušati jasnu Božju riječ. Danas, nažalost, ima mjesta na kojima se propovijeda “razvodnjena” Božja riječ. Tamo ja ne bih odlazio gubiti vrijeme. Ne zanima me “limunada”, već “vino radosti” evanđelja Isusa Krista! Neće vam trebati puno da prepoznate propovijeda li se negdje čisto evanđelje, radosna vijest, ili nešto sasvim drugo. Srećom, posvuda ima pastora, propovjednika i vjernika koji dobro poznaju evanđelje i znaju ga protumačiti. Pronađite takve ljude i slušajte Božju riječ! Družite se s takvima koji od srca žele slušati.

Nedavno mi jedan čovjek reče: “Znate, ja sam osobenjak. Ne volim se baš družiti s drugima!” Nisam mu mogao drukčije pomoći pa sam mu rekao: “Vi nikada nećete zadobiti živu vjeru ne počnete li se družiti s drugim kršćanima i ne dolazite li onamo gdje se propovijeda Božja riječ!”

Za kraj bih vam htio ispričati o jednoj starici koju sam poznavao. Ta je stara gospođa odigrala veliku ulogu u mom životu. Upoznao sam čak trojicu inženjera koji su uz njenu pomoć stekli vjeru u Isusa Krista. Zaključio sam da kroz tu ženu snažno djeluje sila Božja pa sam je stoga otišao posjetiti. Bila je udovica, a muž joj je za života bio rudar. Radovala se što sam došao pa mi je ispričala kako je uzvjerovala. Ranije je živjela u jednom zaseoku koji je danas već spojen s Essenom. Jednom je pročitala u novinama da će u *Paulus-Kirche*

(Pavlova crkva. Op. prev.) biti posvećena dva nova župnika. Rekla je prijateljicama: “Podite sa mnom u crkvu!” Krenuše za Essen prečacima kroz polja. Put do *Paulus-Kirche* bio je vrlo dug. Kada su stigle, crkva je već bila dupkom puna pa su morale stajati iza svih posjetitelja. Jedan od župnika kojeg su tada posvetili, Julius Damman, kasnije je postao vrlo utjecajan u gradu.

Ovako mi je prepričala taj događaj: “Julius Damman se tada prvi put popeo za propovjedaonicu. Propovijed je započeo riječima Ivanova evanđelja: ‘Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.’ Tada se nagnuo naprijed i rekao: ‘Od stotina tisuća Božjih riječi iz Biblije, ni jedne se ne bojim kao riječi izgubljen. Čovjek može biti zauvijek izgubljen, a to je kad Bog okrene svoje lice od njega – to je pakao!’

“Stajala sam ondje u toj golemoj crkvenoj zgradi, tada sam još bila djevojčica, i od cijele njegove propovijedi čula samo to. I kao kad odjednom bljesne munja, zazvučale su u meni riječi: ‘I ja sam izgubljena! Ja nemam mir Božji! Moji grijesi nisu oprosteni! Ja nisam Božje dijete! – Izgubljena sam!’ Kući sam otišla kao u nekom snu. Nakon tri dana otac me upitao: ‘Nisi li možda bolesna?’ ”

Pokušala je objasniti roditeljima što joj se dogodilo. Oni su na to rekli: “Ti si luda! Oboljela si na živce!” Nikome nije mogla objasniti svoj smrtni strah sažet u riječima: “Izgubljena sam!” – “Četiri sam tjedna,” pričala je dalje stara gospođa, “tumarala po kući nesposobna za bilo kakav posao. Tada sam pročitala u novinama: ‘Župnik Damman ponovno propovijeda.’ Pročitavši to opet sam krenula na onaj naporni put od Stoppenberga do Essena. Cijelim sam se putem molila ponavljajući u sebi stih jedne pjesme.”

U takvu je stanju došla do *Paulus-Kirche* gdje je Damman već propovijedao. I opet je sve bilo puno ljudi. Nije našla mjesto za sjesti pa je ponovno morala stajati iza sviju, na samom kraju dvorane. Još se jedanput pomolila u sebi istim onim riječima koje je ponavljala putem do crkve. Otvorila je

pjesmaricu i potražila pjesmu označenu na ploči, pjesmu koju je upravo trebalo pjevati. Na svoje silno iznenađenje, uvidjela je da je to ista ona pjesma čije je riječi ponavljala kao svoju molitvu. Pomislila je: “Zacijelo će se nešto dogoditi kad svi zapjevaju ovu pjesmu!” – Župnik Damman se popeo za propovjedaonicu i pročitao riječi iz Ivanova evanđelja: “Ja sam vrata. Tko uđe kroza me, spasit će se. Amen.”

“Bilo je to tek drugi put da sam u toj crkvi i opet nisam čula ništa osim te rečenice, no u trenutku mi je sve postalo jasno: uskrsli Isus je vrata u život! – Prošla sam kroz ta vrata. Nisam čula više ništa od propovijedi, ali to mi je bilo sasvim dovoljno. – Ušla sam u život!”

Često običavam ispričati tu pripovijest onima koje srećem, onima koji mi kažu: “Ah, ja ne odlazim u crkvu! Ne mogu podnijeti onaj zrak. Radije odem u šumu gdje pjevaju ptice, a vjetar šušti u krošnjama drveća...” Tada im kažem: “Žena o kojoj sam vam pričao ne bi nikada našla živu vjeru da nije otišla tamo gdje se propovijeda Božja riječ!”

Ima još mnogo odgovora na pitanje: “Što učiniti?” Mislim da sam vam najvažnije rekao, ali osjećam kako je neizmjenivo važno da vam na kraju ukratko ponovim ono najvažnije.

Nije, zapravo, odlučujuće ono što mi učinimo, iako je i to vrlo važno. Odlučujuće je ono što je za nas učinio Bog u Isusu Kristu! To je ta radosna vijest koju vam trebam navijestiti: “Isus je učinio sve – za svakoga!” On je došao k nama. On je umro za nas. On je uskrsnuo za nas. On nas zastupa u Božjem kraljevstvu. On je dobri Pastir koji sve čini za svoje stado. Psalmist započinje dvadeset treći psalam riječima: “Gospodin je pastir moj, ni u čemu ja ne oskudijevam...” I tada nastavlja nabrajati kako taj dobri Pastir bezgranično mnogo čini za njega. – Od svega vam srca želim da i vi možete zajedno s njime reći: “Gospodin je moj pastir!”

Zašto to Bog dopušta?

Na svijetu se događaju strahote! Jednom sam u Essenu prelazio preko ulice, čini mi se da je to bilo 1937. godine, kad mi je u susret došao šesnaestogodišnji dječak kojeg sam poznavao s naših omladinskih sastanaka. Izgledao je sav raastrojen pa sam ga upitao: “Što ti se dogodilo?” Odgovorio je: “Na silu su me odveli u bolnicu i sterilizirali jer mi je majka Židovka. Kad sam se vratio kući, roditelja više nije bilo!”

Nikada ih više nije vidio. Oca su mu uhitili, a majku odveli u Auschwitz! Dečka sam spasio organiziravši mu bijeg u Nizozemsku, odakle je pobjegao u Ameriku. Nikada neću zaboraviti tog nesretnog dječaka i njegove riječi: “Mene su odveli u bolnicu i sterilizirali jer mi je majka Židovka. Kada sam se vratio kući, mojih roditelja više nije bilo!”

Nebrojeno sam puta vidao slično. Zbog takvih se događaja rađaju u ljudskim mislima pitanja: “Pa gdje je onda Bog, zar ne vidi? Zašto šuti na sve to? Zašto Bog dopušta zlo?”

U Kölnu je neki luđak uletio u osnovnu školu i bacačem plamena pobio dvanaestero djece! Opet nam se nameće pitanje: “Gdje je bio Bog? Zašto je to dopustio?”

Sjećam se jedne mlade žene koja je imala rak. Polagano je umirala u strašnim mukama. Za sobom je ostavila ožalošćenu dječicu. Tko je proživio takvo što, zacijelo se pita gdje je bio Bog i zašto je to dopustio. Mnogi bi nam mogli ispričati slične priče i na koncu, s pravom, postaviti to isto pitanje.

Naš omiljeni pisac, Friedrich Schiller, napisao je pjesmu koju je nazvao: “Pjesma radosti”. U njoj je i ovaj stih: “Braćo, nad zvjezdanim šatorom sigurno stanuje ljubljani Otac!” No današnji čovjek sklon je reći: “Braćo, nad zvjezdanim šatorom ne stanuje nikakav ljubljani Otac!” Kada tko počne tako razmišljati i kada se u njemu pojavi pitanje: “Gdje je Bog? Zašto to dopušta? Zašto šuti na sve strahote? vjerojatno će

doći do točke kada će mu se u umu pojaviti opasne sumnje da Bog možda ni ne postoji! Možda ni Nebo ne postoji? Možda je ateizam ipak u pravu?

Dragi prijatelji, onaj u čijem se umu pojave takve misli trebao bi se uplašiti. Bilo bi užasno kada bi bila istina da Bog ne postoji. Tada bismo mi ljudi bili poput životinja. Bili bismo sami i napušteni – poput izgubljene djece koja više ne mogu pronaći put kući. – Da Bog ne postoji?! – Bilo bi to užasno!

Kada mi netko kaže: “Ja sam ateist!” ja mu odgovorim: “Nemate pojma što ste time rekli! – Da ne postoji ništa iznad nas?! Da smo napušteni?! Da smo sami jedan s drugim?!” Ne postoji ništa gore za ljude no što je čovjek, nije li tako? Stari su Rimljani imali izreku: “Homo homini lupus” što znači: “Čovjek je čovjeku vuk” – užasno!

Ne možete zamisliti kako mi često kao pastoru postavljaju pitanja: “Kako je to Bog mogao dopustiti? Zašto Bog šuti na sve to?” Budući da me to često pitaju, htio bih sada na to odgovoriti. Ali prije svega znajte da ja nisam Božji ministar unutarnjih poslova. On mi nije povjerio svoje planove. Osim toga, pomalo je glupo postavljati takva pitanja – kao da bismo mi mogli razumjeti Boga! Jednog dekana ili vrhovnog crkvenog poglavara još bih mogao razumjeti, ali Boga teško da ću pravilno razumjeti. Bog je u Bibliji rekao: “Moje misli nisu vaše misli i moji putovi nisu vaši putovi.” To je dovoljno jasno, nije li tako?

1. Krivo postavljeno pitanje

Glede pitanja: “Zašto to Bog dopušta?” ili “Zašto Bog šuti?” htio bih naglasiti da je krivo postavljeno. Postavljeno je, naime, na ovaj način: u sudnici na sučevoj sjedalici sjede gospođa Schulze ili župnik Busch. Na mjestu za optuženika sjedi Bog. Tada mu kažemo: “Optuženi Bože, kako možeš dopustiti da se sve to događa? Zašto šutiš kad se događa zlo?” – Da vam iskreno kažem: Bog koji bi nas pustio da sjedimo na sudačkoj sjedalici, a on da sjedi na optuženičkoj klupi – takav Bog ne postoji!

Imao sam dvadeset sedam godina kada sam kao mladi pastor došao u Essen. U to je doba izbio veliki rudarski štrajk koji je uznemirio duhove. Jednom sam prolazio trgom nasred kojeg je na sanduku stajao neki čovjek i žustro govorio okupljenima. Spominjao je gladnu djecu, niske nadnice i nezaposlenost. Kada me spazio i prepoznao, doviknu mi: "Ha, evo popa! – Dodi malo ovamo!" – Tako "ljubazan" poziv nisam mogao odbiti. Odazvah se i podoh k njemu. Ljudi su se razmaknuli da me propuste do govornika. Našao sam se usred stotinjak rudara. Nije mi baš bilo ugodno u duši jer me na fakultetu nisu pripremili za takve situacije.

"Čuj me, pope!" započe čovjek. "Ako postoji Bog, u što ja nisam siguran, ali možda nekakav postoji, kada umrem, stat ću pred njega i reći mu:" – tada je zaurlao – " 'Zašto si dopuštao da ljudi umiru na bojištima? Zašto si dopuštao da djeca gladuju, a jedni bacaju jelo i žive u izobilju? Zašto si dopuštao da ljudi umiru od raka? Zašto? Zašto?' Tada ću mu reći: 'Bože, gubi se! – Nestani!' " Čovjek je ogorčeno urlao. Tada sam i ja počeo vikati: "Tako je! Dolje s takvim bogom! Dolje s takvim bogom!"

On odjednom umuknu. Začudeno me upita: "Samo trenutak, pa vi ste pastor! Ne možete vikati: 'Dolje s takvim bogom!' " Na to mu ljutito odgovorih: "Slušaj! Bog pred kojeg bi ti mogao doći na ovakav način, bog na kojeg možeš ovako urlati i koji bi ti dopustio da ga izvedeš pred sud kao optuženika, a ti da staneš pred njega kao sudac – takav bog postoji jedino u tvojoj mašti. O takvom bogu mogu i ja zajedno s tobom reći: 'Dolje s takvim Bogom!' Dolje s takvim budalastim Bogom kojeg možemo optuživati, odbacivati ili prihvaćati – kako nam se već sviđi! Takav Bog ne postoji! Ali reći ću ti jedno: postoji stvarni Bog, različit od onoga kako ga ti zamišljaš. To je Bog pred kojim ćeš ti stajati kao osuđenik, pred kojim nećeš moći ni usta otvoriti. Postoji samo Bog koji će tebe pitati: 'Zašto me nisi proslavljao? Zašto me nisi prizivao? Zašto si živio nečistim životom? Zašto si lagao? Zašto si mrzio? Zašto si se svadao? Zašto si...?' – To će te on

pitati. Tada će ti riječ zastati u grlu! Nećeš mu moći dati ni jedan odgovor! – Ne postoji Bog kojemu bismo mi mogli reći: 'Gubi se!' Ali postoji živi Bog koji je stvaran i svet; koji bi i nama jednom mogao reći: 'Nestani! Gubi se!' ”

Kada čujete kako ljudi predbacuju Bogu: “Kako Bog to može dopustiti? Zašto Bog šuti?” recite im: “Takav budalasti bog koji bi nam dopustio da ga optužujemo i predbacujemo mu, može biti samo plod naše mašte! Postoji jedino sveti i pravedni Bog koji optužuje i vas i mene!” Jeste li dosad poštovali sve Božje zapovijedi i ni jednu prekršili? Dobro promislite! Bog se nimalo nije šalio kada je ljudima dao svojih deset zapovijedi. Dakle, optuženici smo mi – ne Bog!

2. Božja šutnja je njegova osuda

“Zašto Bog šuti?” nije besmisleno pitanje. Bog zaista često šuti. Božja je šutnja za nas najstrašnija osuda.

Uvjeran sam da postoji pakao. No pakao sigurno nije onakav kakva ga se prikazuje na nabožnim slikama – mjesto na kojem davao peče grešnike na ražnju i slične glupe izmišljotine. Umjesto toga, ja vjerujem da će pakao nastati onda kada Bog prestane govoriti ljudima. Ondje ćete ga moći zazivati i moliti mu se; ondje ćete moći vrištati, ali vam on više neće odgovarati! Ruski pisac Dostojevski je rekao: “Pakao je mjesto gdje Bog više ne svraća pogled.” Mjesto gdje smo zauvijek ostavljeni sa svojom krivnjom; mjesto gdje smo zaista napušteni od Boga. – Da, Božja šutnja je njegova osuda. Kad Bog šuti, pakao počinje već ovdje na Zemlji.

Ilustrirat ću vam to jednom biblijskom pripovijesću. Tamo gdje je danas Mrtvo more, nekada su bila dva grada: Sodoma i Gomora. Za ono su doba ti gradovi bili prava kulturna središta. Njihovi stanovnici nisu poricali Božje postojanje, a vjerojatno je ondje bilo i svećenikâ.

Iako su vjerovali u Boga, nisu ga ozbiljno shvaćali. Sjetili bi ga se tek prigodom vjenčanja ili pokopa, dok bi u ostale dane zaboravljali da uopće postoji. Osim toga, pogazili su sve njegove zapovijedi.

U Sodomi je živio jedan pošten čovjek koji se zvao Lot. On je štovao Boga i upozoravao sugrađane: “Ne možete se tako nemarno odnositi prema Bogu! Nemojte misliti da možete grijешiti ako vas on odmah ne kažnjava! Što tko sije, to će i žeti!” – “Ah, ne zafrkavaj!” odgovarali bi mu. “Nisi ti propovjednik! Prestani govoriti tu glupost: ‘Što tko sije, to će i žeti!’”

No jednoga dana, u samu zoru, odvevši prije toga Lota iz Sodome, zapljušti Bog s neba ognjem na Sodomu i Gomoru. Mi koji smo preživjeli saveznička bombardiranja u Drugom svjetskom ratu, dobro znamo kako to izgleda. Ali Bog to može učiniti i bez zrakoplova. Mogu zamisliti kako su ljudi skakali iz postelja i vikali: “U podrum, u podrum!” Otrčali su u podrum gdje je začas postalo neizdrživo vruće. Više se nije moglo disati pa su vikali: “Moramo van!” Tada su istrčali, ali je vani na sve strane pljuštao oganj i sumpor. Jadni ljudi, van nisu mogli, a u podrumima ih je gušio vreli zrak.

Tako to opisuje Biblija. Ja sam zamislio još neke situacije (to ne piše u Bibliji) koje su se mogle događati u podrumima u kojima su se, natjerani nesrećom, okupili različiti ljudi. Bilo je tu svakojakih: mlada žena iz visokog društva koja je dragog Boga ostavila zbog nekog muškarca, stariji gospodin koji je po okusu mogao prepoznati svaku vrstu vina. Ni on nije imao ništa protiv dragog Boga, ali mu je bilo svejedno što Bog želi od njega. U podrumu su se našli jedan kraj drugog: ljubazni ljudi, lojalni i pošteni građani, vjerni platiše poreza... Svaki je od njih bio mali svijet za sebe – kao što su ljudi i danas.

U podrumu je, dakle, bilo neizdrživo vruće. Htjeli su van, ali nisu mogli, oganj je sve proždirao kao u paklu. Tada ih obuze jeza. Debeli gospodin reče: “Ljudi, Lot je bio u pravu: Bog zaista postoji!” Žena iz visokog društva doda: “Sada nam samo jedno može pomoći: moramo se moliti! Tko zna moliti?” Prvi put u životu podigli su ruke na molitvu (u antičko doba molilo se podignutih ruku). Čule su se riječi: “Gospodine, smiluj se! Sagriješili smo! Prezirali smo te! Počuj sada našu molitvu! Znamo da si Bog koji ljubi, znamo da si milostiv! Molimo te, Gospodine, smiluj nam se!”

Ali glasa niotkud! Čuo se samo prasak i pucketanje vatre. Ruke se spustiše. Šake se u grču skupiše: “Bože, zašto šutiš?!” ... Odgovora niotkud! I dalje se čulo samo divljanje vatrene stihije. Sada su mogli moliti ili psovati, bilo je svejedno – Bog više nije odgovarao!

Postoji granica do koje neki čovjek, grad ili narod može doći. To je granica ravnodušnosti prema živomu Bogu. Kada se ona prijede, Bog više ne odgovara. Upravo je ta Božja šutnja bila najjezivija kazna za Sodomu i Gomoru – Bog im nije više imao što reći!

I kada danas vidim svoj narod kako se ravnodušno odnosi prema Božjim istinama, Božjim zapovijedima i njegovu Sinu, sav se naježim. Možda ćete baš vi doživjeti da molite i psujete, a Bog vam više neće imati što reći.

U Bibliji su zapisane i ove Božje riječi: “Zvao sam vas, ali se ne odazvaste.” – Čovječe, zašto šutiš kada te Bog zove?!

3. Ne možemo čuti ako smo predaleko

Kada imamo osjećaj da nas Bog ne čuje, možda smo mi predaleko od njega! – Nedavno mi je prišao jedan mladić i rekao: “Gospodine Busch, idete mi na živce! Neprestance govorite o Bogu. Slučajno se sretne na ulici i već počinjete pričati o Bogu. Ja Boga ne mogu ni čuti ni vidjeti, pa gdje on to govori? Ja ne čujem ništa!” Ja ga na to upitah: “Mladiću, znaš li priču o izgubljenom sinu?” – “Pa otprilike”, reče on. – “To 'otprilike' nije ništa! Sada ću ti je ispričati.”

“Bogati zemljoposjednik imao je dva sina. Jedan od njih bio je, kako se ono kaže, gotovan. Bilo mu je 'skučeno' i dosadno kod kuće. Jednoga dana reče on ocu: 'Stari, daj mi moj dio nasljedstva. Isplati me jer želim u svijet!' Otac mu dade što je zatražio i on se zaputi u bijeli svijet. Nakon nekog vremena sazna otac da je potrošio sve svoje imanje provodeći život razvratno. – I sami znate kako je u velikim gradovima lako potrošiti novac. Nakon toga dolaze glad i nezaposlenost.

Ostavši bez novca, mladić se našao u beznadežnu položaju i konačno završio među svinjama – kao čuvar. U Izraelu su

svinje smatrali nečistim životinjama. Biti čuvarom svinja za jednog je Izraelca bilo nešto najsrमतnije što mu se moglo dogoditi. Kako je glad bivala sve žešća, mladić je bio radostan kad je mogao ukrasti rogače koje su davali svinjama i napuniti svoj želudac. Ondje više nije mogao čuti očeva glasa. Bio je predaleko. Izgubljeni je sin mogao reći: 'Ne čujem očev glas!' – naravno da ga nije čuo!

Dopustite da ovdje umetnem nešto što ne piše u Bibliji kako bih vam lakše objasnio svoj stav. – Sjedi tako taj bjegunac kraj svinja i ljuti se na svojega oca. Optužuje ga: 'Kako samo može dopustiti da mi je tako loše!? – To bi mogla biti i slika današnjeg svijeta. Ljudi su napustili Boga pa je na njih navali lila bijeda i nevolja; i zato sada viču: 'Kako Bog to može dopustiti?! Zašto štiti na sve to!?'

No, Isus je drukčije ispričao tu priču. U jednom trenutku ovaj je došao k sebi i rekao: 'Koliki najamnici moga oca obiluju kruhom, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svome ocu i reći mu: Oče, sagriješih Bogu i tebi...' – Diže se i krenu svome ocu! – Dok je još bio daleko, opazi ga otac i sažali se. Potrča pred njega, pade mu oko vrata i izljubi ga, a sin mu reče: 'Oče, sagriješih Bogu i tebi...' – Otac ga je grlio i naredio slugama: 'Brzo, donesite odijelo, ono najbolje, i odjenite ga! Stavite mu na ruku prsten, a na noge sandale!' – Tek je sada dobro čuo očev glas. – To što ti ne možeš čuti Božji glas, znači da si predaleko od njega! Moraš se obratiti i to vrlo dobro znaš!" rekoh tom mladiću.

Ljudi mogu otići vrlo daleko od Boga – sve do svinja – slikovito rečeno. Toga sam bio itekako svjestan u doba mog bezbožnog života, kada sam bio poručnik za Prvog svjetskog rata. Mislio sam: "Ta vrijeme mi je da se obratim!" – Zna te, još nisam sreo nekoga tko u sebi nije znao tu činjenicu: "Moram se obratiti!"

Svi mi znamo tu činjenicu: "Moram se obratiti!" Ako osjećate da se morate obratiti, zašto to ne učinite? – Obratite se! Tek ćete tada čuti Očev glas!

4. Moramo poslušati posljednju Božju riječ

Sada vam želim reći ono najvažnije: kada imate osjećaj da Bog šuti, morate potpuno poslušati njegovu posljednju riječ. U Bibliji, u poslanici Hebrejima, piše: “Bog koji je nekoć u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima preko proka, na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu...” – Znete li tko je taj “Sin”? To je Sin Božji – Isus Krist!

Isus! – Srce mi zakuca jače i puls mi se ubrza kada mogu govoriti o Isusu. – Isus je, kao što Bog tvrdi za njega, Riječ Božja koja je postala čovjekom. Riječ koja je “tijelom postala i nastanila se među nama”. Kada mi izgovorimo riječ, ona izlazi iz naših usta kao dah. Bog je jednu Riječ pretvorio u tijelo – u Isusa! – Isus je posljednja Božja riječ!

Jeste li čuli izraz “moja zadnja riječ”? – Pretpostavimo da želim prodati kravu. – Ne bojte se, ne prodajem nikakvu kravu; samo pretpostavimo. – Koliko vrijedi jedna krava? Ja ne znam. Recimo tisuću maraka. Na to mi vi kažete: “Ne dam više od tri stotine!” – “Ali takva krava vrijedi tisuću dvjesto maraka!” objašnjavam ja. Tada vi ponudite četiri stotine. Ja nastavljam: “Tisuću i sto!” I tako se pogađamo sve dok ne kažem: “Dobro! Osamsto maraka! To je moja zadnja riječ!” I budući da ja nisam šepRTLja, ostat ćemo na toj svoti i više je nećemo mijenjati.

Isus je posljednja Božja riječ. Ako njega ne prihvatite, Bog vam više nema što reći. – Razumijete li to? I kada se ljudi žale: “Bog ne govori! Zašto Bog šuti?” – ja im odgovaram: “Bog vam više nema što reći ako ne želite prihvatiti njegovu posljednju riječ!” – Vi morate prihvatiti Isusa! Vi ga možete primiti! Drukčije ne ide!

Često sretnem ljude koji mi kažu: “Ja vjerujem u dragog Boga, ali zbog čega trebam Isusa?” Čujte Bibliju, ona kaže da je Isus utjelovljena Riječ Božja – njegova posljednja riječ upućena nama!

Jednom dok je Isus poučavao, oko njega se okupilo mnoštvo. Odjednom ih obuze nemir. Zavikali su i počeli se razmicati. Isus je prekinuo svoj govor i upitao: “Što se događa?”

Dogodilo se nešto užasno: među okupljene je došao gubavac. – Znete li tko je gubavac? To je čovjek koji se živ raspada. Guba je užasna: gnoj nagriza uši, nos i usnice. Izgleda tako strašno da onaj tko to vidi može pasti u nesvijest. Zato su gubavci bili prisiljeni živjeti u divljini, daleko od svakog ljudskog naselja. Nipošto nisu smjeli među ljude – a taj je gubavac došao među mnoštvo okupljeno oko Isusa!

Čuo je o Isusu i među to mnoštvo dovela ga je velika čežnja: “Želim vidjeti Spasitelja!” Svi su se sklanjali s puta i vikali: “Bježi! Gubi se!” Pograbili su kamenje ne bi li ga uplašili, ali se on nije dao otjerati. Mogu zamisliti kako je kroz gomilu nastao prolaz jer su svi uzimali. Tako je prolazio kao nekom pustom uličicom, sve dok nije stao pred Isusa. – Ne, nije stao pred Isusa! Bacio se pred njim u prašinu i sa suzama u očima ispričao Spasitelju sav svoj jad: “Moj je život pokvaren i onečišćen! Isuse, ako hoćeš, možeš me očistiti. Pomozi mi!”

Jeste li znali da se uništeni čovjek i Spasitelj kad-tad moraju sresti? To će se svakako dogoditi: trebamo doći sa svojim jadom pred Isusa! Kako bi bilo da odbacite svoju “religiju” i donesete svoj jad pred Isusa?

I tako je taj jadni gubavac pao ničice pred Isusa s riječima: “Ako hoćeš, možeš me očistiti!” Tada se dogodilo nešto prekrasno. Isus se povukao jedan korak pred tom ljudskom ruševinom i rekao: “Hoću! Ustani! Očisti se!” – Ali ne, on to nije učinio! Isus je pošao jedan korak prema gubavcu i položio ruke na njegovu raspadajuću kožu! Ljudi su sa zgražanjem povikali: “Gubavca se ne smije doticati!” Biblija ovako izvješćuje: “Isus pruži ruku i dotaknu ga...” Nikakva prljavština nije Isusu odvratna! Nema jada koji bi bio prevelik za njega! Položio je ruke na gubavca! Da sam umjetnik, naslikao bih Isusove ruke na izobličenu, raspadajućem gubavčevu licu. – Takav je Isus: najčudesniji čovjek svih vremena! – Ako ni za vas nitko ne mari, nitko vas ne treba; zamolite Isusa da stavi ruke na vas. On će vam reći: “Ja sam te kupio, ti si moj!” – Ako ste nagriženi gubom grijeha a vaš život pun nečistoća, Isus će položiti svoje ruke na vas i reći vam: “Očisti se!”

U Isusu nam je darovana ljubav Božja koja može otkloniti sav naš jad, grijeh, prljavštine i bolesti. Isus je utjelovljena Riječ Božja! Čemu ljudi govore: “Zašto Bog šuti?” – Nije li nam Bog progovorio dovoljno jasno i dovoljno ljubavno?

Taj isti Isus, nadugo nakon događaja s gubavcem, bio je položen na križ. Željeznim su mu klinovima probili ruke i noge i prikovali ga. Tada su podigli križ, a oko njega se okupila razjarena svjetina. Rimski su vojnici grubo odbijali ljude od raspetog. – Dodite sa mnom, probijmo se kroz tu svjetinu i stanimo i mi pod križ! Pogledajte njega, raspetog Krista! – *O, glavo okrunjena, kojoj se rugo svijet. O, glavo puna rana, a na njoj trnov splet. O, čelo s kog je teko u muci krvav znoj, ja te se sada sjećam i teških rana broj.* – Pogledajte ga! Pitajte ga: “Zbog čega tu visiš?” – “Ja ovdje visim”, odgovara on, “jer si ti sagriješio. Ili ćeš ti platiti za svoje grijeh u paklu, ili ću ja ovdje platiti za tebe. Jedan od nas mora platiti! Ja ću to učiniti umjesto tebe – ti samo vjeruj u mene!”

Navečer su Isusa položili u grob isklesan u stijeni i na ulaz dokotrljali tešku kamenu ploču. Ispred ulaza stražarili su rimski vojnici. Treći dan nakon pokopa, još za mraka, najednom posta svijetlo kao da je u blizini eksplodirala atomska bomba! Svjetlo je bilo takvo da su stražari, koji nisu bili neki histerični slabići, popadali u nesvijest. Posljednje što su vidjeli bio je prizor veličanstvenog Isusova izlaska iz groba!

Ovo što vam pripovijedam nije nikakva bajka. To govorim jer znam da je Isus uskrsnuo od mrtvih. – Isus, koji je umro za vas, živ je i danas! Ne postoji ljudsko biće za koje on nije umro. – Isus je živ i zove vas – kao posljednja Riječ Božja! Najvažnije pitanje jest: hoćete li ga primiti u svoj život?

“Zašto Bog šuti?” Dragi prijatelji, Bog ne šuti. On govori, a Riječ mu se zove: Isus! To ime je ljubav, milost i milosrđe.

Proživio sam užase u nacističkim zatvorima i za bombardiranja. Često se sjetim jednog od najužasnijih trenutaka. Kad sam jedanput za savezničkih bombardiranja bio doveden u neko dvorište, zastao mi je krik u grlu. Preda mnom se pružao

užasan prizor. Poredano na tlu ležalo je osamdesetak mrtvih tijela koje su otkopali iz bombom uništenog skloništa. Već sam viđao užasne prizore na bojištima u Prvom svjetskom ratu, ali je taj bio najužasniji. Ovdje nisu ležali mrtvi vojnici, već tijela staraca, žena i – djece. Dječice, čijih sam se mršavih tijela nagledao tijekom tog dugog rata.

Djeca! Kakve su ona imala veze s tim besmislenim ratom? I dok sam stajao tamo među svim tim leševima, mojim se srcem razlegao krik: “O, Bože, gdje si? Zašto šutiš na sve ovo?” U tom su se trenutku u mom duhu pojavile riječi iz Biblije: “Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina...” Mora da mi je sam Bog objavio te riječi u trenucima dubokog očaja. Odjednom sam pred sobom, u mislima, ugledao Golgotski križ na kojem je Bog ostavio svog Sina – da iskrvari za nas!

Uopće ne razumijem Boga. Ne razumijem zašto je toliko toga dopustio. – No, srećom, postoji njegov znak, spomenik, svjetionik njegove ljubavi. To je križ Isusa Krista. Ako Bog “nije poštedio vlastita Sina, nego ga predao za sve nas, kako nam neće dati i sve ostalo s njime?” Tako je rekao apostol Pavao i to je istina. Kada pod Kristovim križem nađem mir s Bogom, sve mi postaje jasno i nemam više nikakvih pitanja.

Dok su moja djeca bila mala, nisu prihvaćala sve što sam činio, ali su se pouzdavala u mene: “Tata će to dobro napraviti!” Kada nađem mir Božji pod križem Isusa Krista, i ja se mogu pouzdati u nebeskog Oca. Sve što on čini, ispravno je. Najvažnije je stoga prihvatiti, primiti tu posljednju Božju Riječ – Isusa Krista!

5. Božja šutnja može donijeti radost

Satima se može raspravljati o tome zašto Bog dopušta ovo ili ono. No pitanje postaje zaista aktualno tek kada se radi o nečemu osobnom, nije li tako? – Nedavno mi je neka mlada djevojka rastrojena izgleda rekla: “Više mi se ne živi!” Ne znam u kojem ste vi stanju, ali vam želim reći nešto u vezi s vašim životnim problemima. Nećete postići apsolutno ništa

pitajući neprestano: “Zašto? Zašto? Zašto?” Radije se pitajte: “Zbog čega? U koju svrhu?”

Kada sam prije nekoliko desetljeća još službovao kao župnik u jednome rudarskom kraju, dogodilo se nešto strašno. Jednom je rudaru, naime, pala stijena na leđa i slomila mu kralježnicu. Zbog toga mu je bio oduzet donji dio tijela i nije bilo nikakve nade u ozdravljenje ili u poboljšanje. – Užasno!

Otišao sam ga obići, ali vam mogu reći da je to bio najstrašnji posjet u koji sam ikad išao. Kod unesrećenog su se okupili prijatelji. Na stolu su bile boce rakije. On je sjedio u pokretnim kolicima. Kad sam ušao, snažno je povikao: “Ti, crna ptico, ostani vani! Gdje je bio tvoj Bog kad mi je pala stijena na leđa?! Zašto je Bog tada šutio?” I tada poče psovati. Bilo je kao u paklu. Bez riječi sam se pokupio odande.

Među rudarima sam imao nekoliko prijatelja i njima sam sutradan na biblijskom proučavanju za muškarce ispriповjedio taj mučni doživljaj. Nakon tjedan dana opet smo imali takav sastanak. Baš kada sam htio započeti sastanak, na vratima se pojavio čovjek u invalidskim kolicima. Moji su ga prijatelji rudari pozvali na sastanak i on se odazvao. Ne znam jesu li što razgovarali s njim, ali mislim da nisu.

Tako je on te večeri sjedio preda mnom i slušao propovijed koju sam započeo riječima: “Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina...” Govorio sam o Isusu, posljednjoj Riječi Božjoj koju moramo čuti i potom slijediti: “...da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” – Taj je čovjek slušao te riječi! Prvi put u životu čuo je o Isusu! Odjednom je ugledao Svjetlo – spoznao je!

I da ne duljim, za tri mjeseca i on je postao dijete Gospodina Isusa. Ne mogu vam reći kako se sve izmijenilo u njegovu životu. U stanu su zavladao red i čistoća. Ondje gdje su nekad odzvanjale psovke, čule su se pjesme o Isusu. Stari su ga prijatelji napustili, ali je stekao nove. Nestale su i boce rakije – na stolu je sada ležala Biblija. Žena i djeca bili su kao preporođeni.

Posljednji put posjetio sam ga nedugo prije njegove smrti. Taj mi je posjet ostao u neizbrisivu sjećanju. On je imao lijepo ime, zvao se Amsele. Neće se ljutiti što ga ovdje spominjem po imenu, on je sada u vječnosti. – “Amsele,” upitah ga, “kako je?” – “Ah,” reče, “otkada je moj život pripao Isusu, otkad su mi oprošteni grijesi i Božje sam dijete, otada je u mom domu...” zastao je na trenutak i nastavio, “otada mi je svaki dan kao Badnjak.”

Lijepo je to sročio za jednog rudara, zar ne? Onda je rekao nešto divno što nisam nikada zaboravio. Rekao je: “Busch! Osjećam da ću uskoro umrijeti.” – Bili smo na “ti” jer smo u međuvremenu postali dobri prijatelji. – “Tada ću proći kroz vrata i stati pred Boga”, nastavi on. “I kad tada, u vječnosti, budem stajao pred Božjim prijestoljem, past ću preda nj ničice i zahvaliti mu – što mi je slomio kralježnicu.”

“Amsele!” prekinuh ga zapanjeno. “Što to govoriš?” – “Dobro znam što govorim”, nastavi on. “Vidiš, da mi se to nije dogodilo, da me Bog jednostavno pustio i dalje živjeti onakvim bezbožnim životom, zacijelo bih svoj životni put završio u paklu, u vječnom prokletstvu. Bog je u svojoj spasonosnoj ljubavi dopustio da mi se slomi kralježnica kako bih mogao pronaći njegova Sina, Isusa Krista. Po Isusu sam postao radosno dijete Božje. Zato mu i želim zahvaliti za svoju nesreću!” Tada je rekao nešto što mi se neizbrisivo usjeklo u pamćenje: “Bolje mi je uzetu pripadati Isusu i biti dijete Božje, nego s obje zdrave noge biti bačen u pakao!”

Nikada neću zaboraviti kako je to rekao: “Bolje mi je uzetu pripadati Isusu i biti dijete Božje, nego s obje zdrave noge biti bačen u pakao!” – “Dragi moj Amsele,” rekoh mu, “vidiš li kakve ti je strašne probleme Bog poslao. U početku si se pravdao: ‘Gdje je bio Bog? Zašto Bog šuti?’ a sada si shvatio zašto je Bog dopustio to što ti se dogodilo. On te htio dovesti do Isusa da bi te Isus mogao dovesti k njemu!”

Ne valja pitati: “Zašto?” nego: “Zbog čega? U koju svrhu?” Vjerujem kako sve teškoće u našem životu postoje samo zato da bi nas Bog po svome Sinu Isusu mogao privući k sebi!

Naše pravo na ljubav

Ovu sam temu inače naslovio: “Može li ljubav biti grijeh?” a govori o pitanju spolnosti i odnosu među spolovima, čime smo svi jako zaokupljeni.

1. Nesaglediva opasnost

Nevjerojatna činjenica našeg doba jest to da u povijesti naše civilizacije ljudi nikada nisu toliko patili od osamljenosti. A opet, ljudi još nikada nisu bili tako povezani kao danas. Premalo je reći “povezani”, bolji je izraz “stisnuti kao srdele”. Uza sve to, čovjek je osamljeniji no ikad!

Jedan mi šesnaestogodišnjak reče: “Nemam nikoga na svijetu!” – “Ne govori gluposti”, rekoh mu, “pa imaš valjda oca!” – “Ah, stari!” odgovori mi. “On dolazi kući u pet sati, malo progunda, pojede nešto i opet ode.” – “A što je s mamom?” – “Ah, ona ima posla preko glave. Nema ona vremena za mene!” – “A što je s prijateljima u školi?” – “Nisu to nikakvi prijatelji! Nemam nikoga kome bih se mogao povjeriti!”

Eto, to su riječi jednog šesnaestogodišnjaka! Ali takva osamljenost ne postoji samo među djecom. Udate žene često žive užasno – osamljene uz svoje muževe. I obratno, žena često nema pojma čime joj se bavi muž. – I to se onda naziva brakom! – I tako postajemo sve osamljeniji.

Kad suvremeni “filozofi” govore o osamljenosti, svi načule uši. Čovjek vapi za rješenjem problema osamljenosti. No u tome postoji jedan problem: to traženje izlaska iz osamljenosti najčešće je povezano s najsnažnijom silom koja djeluje u našim životima – sa spolnim nagonom. Tu nastaju veliki problemi: petnaestogodišnjak traži djevojku koja će ga izbaviti od osamljenosti; ozbiljan, oženjen muškarac koji je strašno osamljen uz svoju ženu, počne održavati vezu sa svojom tajnicom misleći da će ga ona izbaviti od osamljenosti; mladi student, jedan od jedanaest ili dvadeset tisuća studenata ne-

kog sveučilišta, ali ipak strahovito osamljen, počne se družiti sa studenticom, također jako osamljenom.

Bijeg od osamljenosti u svim ovim slučajevima povezan je s najmoćnijim nagonom u životu – spolnim nagonom. Zbog toga je današnji svijet opčinjen seksom.

To što čovjek izbjavljenje od osamljenosti traži u seksu, uzrok je bogaćenju filmskih producenata i pisaca. Danas je nemoguće snimiti film bez ijedne scene u postelji! Teško je pronaći suvremeni roman bez barem jednog preljuba.

Jedna mi mlada djevojka reče: “Gospodine župniče, mi danas imamo potpuno drukčije shvaćanje nego što su ga imali naši djedovi. Mi imamo novi moral, novu etiku!” Na te bih joj riječi skinuo šešir da sam ga imao na glavi. – “Svaka čast!” rekoh, ali kada je netko tako dugo kao ja dušobrižnik u velegradu, tada se više ne može vjerovati njezinim riječima. Iz iskustva znam da su takve riječi samo lijepa vanjština unutar koje se krije nesaglediva opasnost. Mladići i djevojke koji žive u mutnim odnosima, u duši su nedorasla djeca – kao i supružnici koji prikrivaju svoje preljube ili se rastaju. – To je golema opasnost i svima nam je dobro poznata. Ja, naime, ne govorim o “drugima”, ja govorim o nama!

2. U čemu je opasnost?

Opasnost je u činjenici da mi više ne znamo što je dobro, a što loše. Mnogi tvrde da danas imamo nova shvaćanja glede spolnosti, ali sve ostaje po starom: grijeh nije bajka, grijeh je stvarnost! Nakon svakog počinjenog grijeha poveća mi se teret u savjesti; a to nije utvara, to je stvarnost! Opasnost je to što se više ne zna što je dobro, a što loše.

Postavit ću vam nekoliko izazovnih pitanja: Je li spolni odnos prije braka nešto dobro ili loše? Je li preljub u narušenom braku potreba – ili nešto loše? Je li lezbijstvo (spolni odnos dviju žena) grijeh ili nije? Je li homoseksualnost (spolni odnos dvojice muškaraca) nešto loše ili nije? Je li razvod braka nešto dobro ili loše?

– Što je u stvari zlo, a što dobro?

Tisuće nas romana želi uvjeriti kako seks nema ništa s poimanjem dobra i zla, nije li tako? Loše je biti nedruželjubiv, ali područje spolnosti nema nikakve veze s poimanjem dobra i zla. Uzmite, na primjer, suvremene filmove: poljubac u prvom planu... spušta se zastor i kroza nj se naziru sjene muškarca i žene u spolnom odnosu. Takva je scena samo dio filma i nitko se zapravo ne pita je li to dobro ili zlo.

Što je zlo, a što dobro? Da bismo mogli odgovoriti na to pitanje, moramo postaviti jedno drugo: "Tko, zapravo, zna što je dobro, a što zlo? Tko nam to može reći?"

Jednom mi je došao neki mladi par. Ona je bila jako našminhana, a on mi je djelovao kao vrlo nestabilna osoba, prsti su mu bili požutjeli od pušenja. Na samom početku razgovora rekoh im: "Na deset kilometara se vidi što se s vama događa!" – "Nema tu ničeg lošeg, gospodine župniče!" objasni mi malena. – "Stani malo," prihvatih, "tko može reći je li to u redu ili nije?" Zaista, tko ima pravo reći što je dobro, a što zlo? – Crkva? – Ne! Ja joj se ne bih nikad pokorio. – Tko nam može reći što je dobro, a što zlo? – Moja teta Amalija? Ili pak moja savjest? – "Ja slijedim unutarjni glas!" kažu neki. – Hm, hm, tu se nalazite na skliskom terenu. Zaista, tko nam može reći što je dobro, a što zlo?

Sada smo došli do vrlo važne točke. Ako postoji živući Bog koji je Gospodar ovoga svijeta, onda je on taj koji će nam reći što je dobro, a što zlo! Ako Boga nema, slobodno činite što vam je volja! Ako je tako, ne vidim ni razloga da bi se zbog tete Amalije morali ponašati drukčije. Tu se svatko suočava s pitanjem: "Ima li Boga ili nema?" Znam neke koji žive u svakovrsnoj moralnoj prljavštini, ali kažu "Ja vjerujem u Gospona Boga!" – Glupost! Ako Bog postoji, onda je njegova volja ono što vrijedi na polju spolnosti. Zato se morate odlučiti. Boga možete izbaciti iz svog života, ali ćete zbog toga i vi umrijeti! Ne možemo planirati život tako da do četrdeset pete živimo bez Boga, a kad ostarimo odjednom odlučimo biti pobožni. To ne ide! – "Tražite Boga dok se još može naći!" govori Biblija. Ona ne kaže: "Tražite kad se vama sviđi."

Ponavljam još jedanput: Ako Boga nema, možete živjeti kako hoćete; ali ako Bog postoji, on je taj koji će reći što je dobro, a što zlo. To je logično, nije li?

A ja vam kažem: Bog postoji! Bog živi! Pitate li me kako to mogu tvrditi s tolikom sigurnošću, moj je odgovor: “Jer se objavio u Isusu Kristu!” Ovo dobro upamtite: otkad je Isus došao, svaka ravnodušnost prema Bogu i poricanje njegova postojanja jest neznanje ili neprijateljstvo prema njemu!

– Bog postoji! Budući da on postoji, on je taj koji će nam reći što je dobro, a što loše! Možete ga odbaciti i reći mu: “Mi imamo drukčije poimanje morala!” – no ako to učinite, jamčim vam da ćete jednog dana stati pred Boga i dati mu račun za svoj život! – U stvari, golemo je olakšanje kada netko shvati da Bog jedini može reći što je dobro, a što zlo. U svojoj nam je riječi, Bibliji, to dovoljno jasno rekao. Jednom me neki čovjek zapanjeno upitao: “Zar zaista piše takvo što u Bibliji?” Odgovorio sam mu: “Da, i takvo što piše u Bibliji! U njoj je Bog savršeno jasno izrazio svoje poimanje dobra i zla u spolnosti.

3. Što kaže Bog?

a) Bog dopušta spolne odnose

Pjesnik Tucholsky napisao je pjesmu u kojoj kaže otprilike ovo: “Od pojasa prema gore sam kršćanin, a od pojasa nadolje sam poganin.” – Kakva je to glupost! Biblija kaže: “I stvori Bog čovjeka. Muško i žensko stvori ih.” – Bog nas je stvorio s našom spolnošću, zato i govorimo tako otvoreno o tome. Nije to nikakva tabu tema. Bog me stvorio kao muškarca – kao i vas muškarce koji ovo čitate. Pa budimo muškarci, a ne šepRTLje! Bog je stvorio i vas žene, samo budite i vi prave žene! Očajni pokušaji nekih žena da budu poput muškaraca, ili obratno, bolesni su i neprirodni. Shvaćate li? Budite prave žene! Budite pravi muškarci! “Stvori Bog ljude – muško i žensko stvori ih” – a ne nekakav treći spol!

Bog nema ništa protiv naše spolnosti i mi nemamo pravo to izvrtati. To svakome mora biti jasno. Još je u doba stvaranja

Bog odlučio da bude tako. Ali mi smo pala stvorenja. Svijet nije više onakav kakvim ga je Bog stvorio. Zato je Bog odlučio zaštititi tako važno i osjetljivo područje našeg života, našu spolnost.

b) Bog štiti spolnost pomoću braka

Brak je Božji način zaštite naše spolnosti i on nije samo običan društveni sporazum, nego Božja uredba. Jedan američki psihijatar, inače nekršćanin, napisao je opsežnu knjigu na tu temu i iznio: "Nikad na tu temu nije napisano nešto što bi se moglo usporediti s onime što piše u Bibliji: 'I stvori Bog čovjeka – muško i žensko stvori ih'." I nastavlja: "Ja nisam kršćanin, ali kao psihijatar tvrdim da je brak upravo ono što čovjek treba." Dobro ste razumjeli: istinski brak – ne sedmi, osmi, deveti ili deseti "brak", kako to običavaju holywoodske filmske zvijezde! Uzeti te "brakove" za primjer još je jedna od ludosti našeg doba. To može odvesti samo u duboko razočaranje. Bog je ustanovio instituciju braka, ali braka koji se temelji na ljubavi i vjernosti.

Još bih rekao nešto o bračnoj zajednici. – Drage žene, da biste bile dobre žene, nije dovoljno samo dobro kuhati mužu i prišivati mu dugmad. A i vi, muškarci, znajte da nije brak samo da ženi predate plaću, a dalje vas više ništa ne zanima. Brak mora biti izbjavljenje od osamljenosti! Vi, oženjeni, kakav je vaš brak? Možda biste trebali malo porazgovarati i upitati jedno drugo: "Kamo smo mi to zašli? Brak bi nam trebao biti izbjavljenje od osamljenosti!" – "Nije dobro", rekao je Bog u početku, "da čovjek bude *sam*; napraviti ću mu pomoćnicu." – Brak je izbjavljenje od osamljenosti!

Isripovjedit ću vam nešto što mnogo govori. Jedanput, kad sam još bio dječak, roditelji su dopustili sestri i meni da pođemo s njima na svadbu k rodbini u Stuttgart. Tada sam prvi put bio na vjenčanju i sve mi je bilo jako zanimljivo. Kočijom smo se odvezli u crkvu i kasnije se vratili u hotel na svadbeni objed. Na posljednjoj stranici jelovnika koji su stavili pred nas, pisalo je: "Ledena bomba". Sestra i ja smo sjedili za stolom i nestrpljivo čekali samo taj sladoled. Ali sladoled

nije stizao beskrajno dugo jer je jedan "striček" držao podulji govor. Taj nam je govor bio užasno dosadan. Nakon njega govorio je još jedan "striček", no njegov mi je govor ostao duboko urezan u sjećanje. Htio se malo našaliti pa je rekao: "Dragi uzvanici! Kažu da na Nebu postoje dvije stolice pripremljene za muža i ženu koji ni sekundu nisu požalili što su ušli u brak – ali te su stolice i dan danas prazne!" U tom ga trenutku netko prekinu. Bio je to moj otac koji se podigao i preko stola povikao majci koja je sjedila na drugoj strani prostorije: "Mama, te stolice čekaju na nas!"

Bio sam dijete i nisam razumio dublji smisao tih riječi, ali je mojim srcem prostrujala ugodna toplina što pripadam tom domu. – Je li i vaš brak takav? Upravo takvim ga je Bog zamislio!

Na mojoj je svadbi jedan moj stari prijatelj održao lijep govor za stolom. Govorio je o stihu iz Knjige Postanka u kojem Bog kaže: "Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoćnicu kao što je on." – "Ne *gospodaricu*", reče on, "koja će vladati *nad* njime. Ne robinju koja će puzati *pod* njegovim nogama. Ne nekakav *predmet* koji će on moći odbaciti. Bog je muškarcu stvorio *pomoćnicu* kao što je i on sam."

Bio sam duboko dirnut kada je moj otac na srebrnom piru pogledao mamu i rekao joj: "U tih dvadeset pet godina postajala si mi svakim danom sve draža!" Tada sam pomislio na sve one brakove u kojima su supružnici dvadeset pet godina gledali kako se hlade odnosi među njima. – Užasno! Ima mnogo supružnika koji bi trebali jedno drugom reći: "Čuj, moramo pokušati još jedanput od samog početka!" – To je moguće! Zaista je moguće!

c) Bog želi čistu mladež

Mnogi mladi kažu: "Ne mislim se još ženiti." Što vi mislite o tome? Mnogi misle da mogu činiti što hoće, ali Bog želi čednu mladež. Znam da to danas mnogima zvuči smiješno, ali zar mislite da se Bog ravna po modi? To nisam ja izmislio, tako tvrdi Božja riječ.

U Bibliji je zapisana pripovijest o mladiću koji se zvao Izak. Jednog je dana njegov otac poslao slugu u daleku zemlju da pronade ženu za Izaka. Mladić je svake večeri izlazio u polje na molitvu jer je vjerovao da je Bog taj koji će mu pronaći ženu. Iako nije poznavao djevojku koju će mu Bog odabrati, svejedno joj je bio vjeran.

I vi, mladići, koji još ni ne pomišljate na ženidbu, budite uvjereni da će vam Bog u pravo vrijeme pronaći pravu djevojku. Toj djevojci već sada trebate biti vjerni! Ili obratno: djevojke, budite vjerne iako još nemate pojma koga će vam Bog dati za muža! Tako to naučava Biblija. Bog želi čistu mladež!

Jednom mi je neki psihijatar rekao: “Uvjeren sam da djevojka u osnovi može istinski ljubiti samo jedanput. Samo je jedanput njezino srce istinski predano voljenom muškarcu. Nakon što je djevojka imala, recimo, sedmoricu ljubavnika, ona je ‘zagađena’ za brak. Udala se za sedmog, a neprestance razmišlja o prvom kojeg je voljela.” – “Vrlo zanimljivo,” rekoh mu, “vi psihijatri došli ste do istog zaključka koji se nalazi u Božjoj riječi.”

Reći ću vam sasvim otvoreno: predbračni spolni odnosi, lezbijstvo, homoseksualnost, preljub i razvod braka – sve su to grijesi! – Grijesi zbog kojih ćete odgovarati pred licem Božjim!

4. Kako izbjeći opasnost?

U Bibliji je zapisan jedan prekrasan i potresan događaj: Isus, Sin živoga Boga, po običaju je bio okružen mnoštvom ljudi. Odjednom se začula strahovita vika. Ljudi su se razmaknuli i napravili prolaz. Razjarena gomila – svećenici i svjetina – gurali su k Isusu zgodnu mladu ženu. Nije mi je teško zamisliti onako raščupanu i poluobnaženu. Dovukli su je pred Isusa s riječima: “Gospodine Isuse, ovu smo zatekli s nepoznatim muškarcem u samom činu preljuba. Božja zapovijed nalaže da se preljubnike kamenuje. Ti si, Isuse, uvijek tako milosrdan, ali se sigurno nećeš usprotiviti Božjoj volji. Želimo da

upravo ti osudiš ovu ženu na kamenovanje!” Isus pogleda mladu ženu i odgovori: “Da, Bog to shvaća vrlo, vrlo ozbiljno. Prema Božjem Zakonu ona je zaslužila smrt.” Licima ljudi prošao je val zadovoljstva. Neki su već pograbili kamenje (preljubnike se u Izraelu kažnjavalo kamenovanjem). No, Isus ih zaustavi: “Samo malo! Neka prvi baci kamen onaj tko je potpuno bez grijeha – u mislima, riječima i djelima!”

Tada se Isus sagnu i počeo pisati po pijesku. Baš me zanima što je pisao, ali nam to u Bibliji nije ostalo zapisano. Nakon nekog vremena on se uspravi kad, gle, svi se razišli! Samo je još žena stajala pred njim. U Bibliji piše da su počeli odlaziti jedan po jedan, počevši od najstarijih.

Sada pitam sve vas: Biste li vi prvi bacili kamen na tu ženu kad biste bili potpuno bez grijeha, bilo u mislima, riječima ili djelima? Biste li mogli prvi baciti kamen? – Zar nitko od vas?! Pa onda smo svi mi samo gomila grešnika. Da, upravo to smo mi – grešnici!

Vidite, ti su ljudi napravili veliku grešku. Svi su se razišli jer ih je savjest optuživala, a morali su učiniti upravo suprotno. Trebali su reći: “Gospodine Isuse, naše je mjesto kraj ove žene. Ti je nisi osudio, pomози i nama!”

Ja ne znam nikoga drugog osim Isusa tko bi nam mogao pomoći da izbjegnemo opasnosti na području spolnosti. Kada to tvrdim, kažem to kao netko tko je i sam doživio da mu je Isus pomogao. Kada ja govorim o Isusu, ne govorim o nekakvim teorijama. On je postao Životom mog života i ostao to sve do ovog trenutka. Osobno sam doživio kakav je Isus Spasitelj i to na dva načina:

a) Isus oprašta grijehе

Ne postoji pastor, svećenik ili anđeo koji bi vam mogao oprostiti grijehе. Prva nečista misao i svaki vaš pad nepopravljivi su grijesi, a sa svojim grijesima idete u vječnost, na Sud Božji; dakako, ako prije toga ne pronađete Isusa i priznate mu svoje grijehе. Isus će vam oprostiti jer on jedini može opraštati grijehе.

Dodite u duhu pred Kristov križ i recite: "Isuse, donosim ti grijehе svoje mladosti. Ispovijedam ti sve svoje promašene ljubavne veze. Ne želim ništa skrivati pred tobom." Tada podignite pogled na Raspetoga i recite mu: "Isuse, vjerujem da je tvoja skupocjena krv prolivena i za moje grijehе. Vjerujem da si ti umro za mene. Oprosti mi sve moje grijehе, očisti mi srce i nastani se u njemu." – Biblija kaže: "Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svakoga grijehа."

Bilo mi je sedamnaest godina kada su me pozvali u vojsku. Nije teško pretpostaviti što mi se tada dogodilo. Život u takvoj sredini onečistio je moju mladu dušu. Odjednom sam se probudio prljav i upitao se: "Tko će me osloboditi mog grešnog života?" Tada sam shvatio: "Isus je taj koji će izbrisati moju prošlost! Isus je taj koji će mi oprostiti grijehе!" – Obratio sam mu se i više ne mogu živjeti bez njega.

Na jednom velikom skupu u Düsseldorfu govorio sam o tome kako Isus, kada nam daje oprostjenje grijehа, briše i našu grešnu prošlost. Kada je skup završio, a ljudi nagnuli na izlaz, ugledao sam visokog naočitog muškarca kako se kroz gomilu probija prema meni. Začas je stajao preda mnom sav zadihan i upitao me: "Je li istina ono što ste rekli, naime, da postoji oprostjenje grijehа?" – "Da," odgovorih mu, "hvala Bogu što postoji. Zbog toga i živim!" On nastavi: "Ja sam psihijatar. Vidite, meni dolaze mnogi duševni bolesnici. Svi oni imaju komplekse, ali ne znaju od čega boluju. Većinom su to stari grijesi kojih se više ne mogu ili ne žele sjetiti. Mnogo vremena potrošim s njima ne bih li im nekako dovukao u svijest te stare doživljaje pohranjene duboko u podsvijesti. Ali to je sve što ja mogu. Ja čovjeka mogu dovesti samo do toga da na svjetlo dana iznese stare grijehе: laži, svađe, nemoralnost.. Stoga sam često razočaran pa razmišljam: 'Kada bih nekako mogao izbaciti tu krivnju iz čovjeka!' Zato vas i pitam, gospodine Busch, postoji li zaista netko tko može izbrisati grijehе? Je li to zaista istina?" Još mu jedanput radosno potvrdih: "Hvala Bogu, postoji!" Iznova sam shvatio kako je značajna i nevjerovatna poruka Novog zavjeta: Isus oprašta grijehе!

b) Isus nas oslobađa svih spona

Jednom sam rekao nekoj mladoj, zgodnoj tajnici: “Gospodice, vi ste na putu u pakao! Veza koju imate sa svojim šefom je nešto grozno! Nemojte činiti nesretnim tog čovjeka i njegovu obitelj!” Odgovorila mi je s bolnim izrazom na licu: “Ne mogu prekinuti s njime! Volim ga!” – “Da,” nastavih, “ali čovjek ima ženu i djecu! Vi ste zaista okrutni!” Ona opet reče: “Ne mogu prekinuti s njim!” Iz tih sam riječi osjetio da je silno muči ta veza, ali ona nema snage prekinuti. Radovalo me što sam joj mogao reći: “Vidite, okove grijeha teško je raskinuti i mi nemamo snage za to, ali u Bibliji piše: ‘Ako vas Sin Božji oslobodi, zaista ćete biti slobodni.’ – Zazovite Isusa! On može raskinuti takve veze!”

Ja volim pjevati ovu pjesmu: “Dolazi Isus, sad pucaju veze; on užad smrti raskida na dvoje!” – Nebrojeno sam puta tijekom svoje službe vidio kako se raskida “užad smrti”: “On, Sin Božji, on oslobađa; u čast on pretvara sramotu i grijeh – dolazi Isus, sad pucaju veze!”

Da bismo se oslobodili ropstva spolnom nagonu i izbjegli patnju, svi mi, i stari i mladi, trebamo Spasitelja. I sami možete iskusiti prekrasno i stvarno oslobođenje koje daje Isus! – Trebate Spasitelja, inače vas očekuje bijedan život!

5. Svijet je gladan “agape” ljubavi

Moram još nešto dodati ovoj temi. Mnoge stare djevojke kažu: “Već mi je četrdeset godina, a još me nitko nije oženio. Što sa mnom?” Ja sam uvjereni pacifist, a to sam postao kad sam vidio nevolju ovakvih djevojaka. U Drugom svjetskom ratu poginulo je pet milijuna mladića, a to znači da je pet milijuna djevojaka bilo lišeno najveće sreće u životu: usrećiti nekog muškarca. To znači da je pet milijuna djevojaka u našem narodu bilo osuđeno da same idu svojom životnom stazom. Trebam li naći neki jači razlog protiv rata? Je li vam jasno u kakvoj se mučnoj situaciji našlo tih pet milijuna njemačkih djevojaka? Muškarci koje su one htjele usrećiti, ostali su ležati na bojištima.

Takvim djevojkama želim poručiti: “Drage djevojke, nemojte sada krasti ono čega ste lišene i tako griješiti! Nemojte razarati tuđe brakove! To je golema opasnost i iskušenje za naš narod.” – “Da, a što nam je činiti?” pitate me. Moj je odgovor: “Ako vas je zapala takva sudbina, pomirite se s njom. Ne morate biti nužno nesretne ako niste udate!”

Biblija govori o jednoj neudatoj ženi koja se zvala Tabita. Živjela je u gradu Jopi, današnjoj Jaffi. Kada je umrla, pozvali su apostola Petra koji se slučajno našao u tome gradu. Kada je ušao u sobu gdje je ležalo njeno mrtvo tijelo, silno se začudio. Penjući se stubama, mislio je: “Vjerojatno ću pronaći tu staru djevojku samu na smrtnoj postelji!” – ali je soba bila puna ljudi! Bila je ondje jedna udovica koja reče: “Tabita mi je sašila ovu haljinu!” Prisutni slijepac doda: “Bio sam tako osamljen. Tabita mi je dolazila u posjet svake nedjelje od tri do četiri sata, i provela taj sat u razgovoru sa mnom. To su bili najsvjetliji trenuci u mom životu!” Ondje su sjedila i mala djeca, takva kojoj se još cijedi iz nosa, i hvalili je: “Mi smo siročad. Nitko se nije brinuo za nas. Tada je došla Tabita i preuzela skrb nad nama!” Odjednom Petru sinu: “Tabita je imala bogatiji život negoli bilo koja udata žena koja je s vremenom uza svog dosadnog muža postala puna gorčine!”

U njemačkom jeziku postoji samo jedna riječ za ljubav. U grčkom postoje tri, a Novi je zavjet napisan na grčkom jeziku. Ljubav o kojoj smo govorili u ovom poglavlju na grčkom se naziva “eros”. Od nje dolazi naša riječ “erotika”. Postoji još jedna riječ za ljubav, a to je “agape”. To je ljubav Božja, ljubav koju mogu predavati drugima. Mladim bih djevojkama htio poručiti neka prihvate svoju situaciju i ispune svoje živote “agape” ljubavlju! Svijet je željan upravo te vrste ljubavi.

Trebam li još jedanput ponoviti? Bog bez sumnje zna što je dobro, a što zlo! Bog od mladeži zahtijeva moralnu čistoću i vjernost u braku. Ako iz bilo kojeg razloga ne možemo zasnovati bračnu zajednicu, tada trebamo prihvatiti situaciju u kojoj se nalazimo.

6. Ljubav na koju nemamo nikakvo pravo

Na koncu bih htio još jedanput govoriti o Isusu. Naslov koji sam odabrao za ovu temu bio je: "Naše pravo na ljubav!" Moram vam još reći kako postoji jedna ljubav na koju mi nemamo nikakvo pravo, ljubav koju možemo primiti isključivo kao dar. To je ljubav Isusa Krista.

Ispričat ću vam jedno osobno svjedočanstvo. Bio sam u nacističkom zatvoru zbog svoje vjere. Posjetio me zatvorski svećenik i rekao mi: "Ovaj put imate vrlo malo izgleda da izidete odavde." Potom je otišao. Ponovno sam ostao sam u toj tijesnoj ćeliji. Visoko na zidu bio je uski otvor kroz koji je prodiralo malo svjetla. Bilo je hladno i smrzavao sam se. Ah, cjelokupna atmosfera bila je užasno hladna. Uhvatila me nostalgija za ženom, djecom, mojim uredom, mladima s kojima sam radio; upravo u to doba vodio sam mladež.

Sjedio sam tamo bez nade da ću ikada biti oslobođen. Kad se spustila noć, obuzeo me krajnji očaj. Ne znam jeste li ikada u nekoj životnoj situaciji doživjeli pravo očajanje. U tom trenutku u moju je ćeliju ušao Gospodin Isus! On je živ! On može prolaziti kroz zaključana vrata. To je i učinio, došao je i prikazao mi svoju smrt na križu, gdje je umro za mene grešnika. Čuo sam njegove riječi u uhu: "Ja sam dobri Pastir. Dobri Pastir daje svoj život za ovce." U tom trenutku iz Isusovih ruku poteče mojim tijelom takva struja božanske ljubavi da sam to jedva podnio. Jedva mi je srce izdržalo.

Shvatio sam da je to ljubav koju mi nismo zaslužili, ljubav na koju nemamo nikakvo pravo, ljubav koju nam samo Bog može dati kao dar. – Bog i vama nudi tu ljubav! Zašto dopuštate da vas mimoilazi rijeka Božje ljubavi? On je želi uliti u vaše srce!

Može li čovjek razgovarati s Bogom?

U Njemačkoj se prepričava ova anegdota: U jedno je švapsko selo došla akrobatska grupa. Glavna točka njihova programa bilo je hodanje po užetu. Na trgu su razapeli užu za predstavu koja se trebala održati te večeri. Kraj užeta je prolazila žena s djetetom. Dijete upita: "Mama, mogu li ljudi hodati po tom užetu?" – "Mogu, ako znaju," odgovori majka, "ali ja ne mogu!"

1. Može onaj tko zna kako!

– Da, može se ako se zna kako! Ali mnogi od nas moraju priznati zajedno s djetetovom majkom: "Ali ja ne znam!"

– Naravno da čovjek može razgovarati s Bogom! Možete razgovarati sa svojim susjedom, kako onda ne biste mogli sa živim Bogom? On je tu! Ali, znate li vi uopće razgovarati s Bogom?

Kao dijete naučio sam ovu pjesmicu: "U nebu daleko, gdje anđeli lete, ondje dragi je Bog..." Pritom sam mislio: "Onda nema smisla moliti mu se jer ne mogu vikati tako glasno da bi me on mogao čuti tamo daleko na nebu." A i Rusi su došli do pametnog zaključka kad su rekli: "Lansirali smo rakete u svemir. Da ima Boga, dosad bismo ga već morali sresti."

Mnogim ljudima također nije jasno pa pitaju: "Da, zaista, gdje je Bog? Daleko na nebu? Tamo gore? Na kojoj visini? Na sto kilometara? Tisuću kilometara?"

Htio bih vam razjasniti ovo: U Bibliji ne postoji izraz "daleko na nebu", već Biblija naučava nešto sasvim drugo. Ona govori o živome Bogu: "...on nije daleko ni od jednoga od nas." Na drugome mjestu govori: "S leđa i s lica ti me obuhvaćaš, na mene si ruku svoju stavio." To možemo razumjeti tek kada shvatimo da naša osjetila mogu pojmiti samo trodimenzionalni svijet. Ali ovo oko nas nije sve što postoji. Bog je u jednoj drugoj dimenziji, ali u isto vrijeme i kraj nas. Kad

sagriješite, on stoji kraj vas – i šuti! Neki ljudi već imaju iza sebe četrdeset ili pedeset godina života. Griješili su sve to vrijeme pred licem Božjim – a on je samo šutio.

Zaista – čovjek može razgovarati s Bogom! Ali to je isto kao i s plesačima na žici: može ako zna kako! Ipak, većina ljudi današnjice mora priznati: “Ali ja ne znam!” Budite iskreni sami sa sobom: vi se ne možete moliti. Moliti se može samo onaj tko to zna. Problem je u tome što vi ne znate!

Jedna od najalarmantnijih pojava u našem stoljeću jest ta da smo izgubili sposobnost moljenja. Time smo izgubili i sposobnost vjerovanja. Poznati pisac Franz Werfel napisao je roman koji je naslovio: “Pronevjereno nebo”. U romanu ima jedna rečenica koju neću zaboraviti dokle god se budem bavio ljudima. Ona glasi: “Osobita značajka suvremenog doba jest metafizičko oglupljenje ljudi.” Pojmom “metafizičko” označavaju se vječne, duhovne stvari, koje su stvarnost, ali u jednoj drugoj dimenziji. “Metafizičko oglupljenje” znači da će čovjek biti zaglupljivan tako dugo dok dopušta da radio, televizija, ogovaranje, reklame, ideologije, politika, susjedi i radna sredina utječu na njegova shvaćanja; sve dotle dok mu ne oduzmu sposobnost prepoznavanja Božjeg postojanja i razgovora s njime.

Može li čovjek razgovarati s Bogom? Mogao bi da nije toliko zaglupljivan u posljednjih sto godina!

Jedan šesnaestogodišnjak ispričao mi je svoj potresan doživljaj. Bio je prisilno mobiliziran i poslan u rat. Njegovu su bitnicu napali bombama. Kada je po prestanku napada prvi izišao iz skloništa, naišao je na čovjeka čije je tijelo bilo razneseno eksplozijom bombe. Htio mu je pomoći, ali mu čovjek reče: “Umirem. Više mi ne možeš pomoći. Trebam samo nekoga tko bi se pomolio sa mnom. Mladiću, moli sa mnom!” Na to mu mladić odgovori: “U Hitler-Jugend u nisam naučio moliti – samo psovati.”

Tada otrča k časniku i reče mu: “Gospodine kapetane, dođite brzo!” Kapetan dotrči i klekne uz umirućeg oko kojeg

su se već okupili i drugi vojnici: “Što želiš, prijatelju?” – “Kapetane, umirem. Molite sa mnom!” zamoli čovjek slabim glasom. – “Nebesa,” promrmlja kapetan, “ne znam se moliti” i posla po poručnika.

I stajali su tako okupljeni oko nesretnika, vojničine, toliko sigurni u sebe, stručnjaci za proste viceve i psovanje, a ni jedan od njih nije se znao moliti. Ni jedan od njih nije bio u stanju izmoliti ni “Oče naš”. – Mladić mi reče: “Stojeći ondje i gledajući sve to, zakleo sam se kako će prvo što ću učiniti kada prestane taj truli rat, biti da se naučim moliti. Ne bih htio umrijeti bijedno kao onaj čovjek!”

U takvu se stanju danas nalazi čovječanstvo. Bez obzira radi li se o generalnom direktoru ili radniku, nema nikakve razlike: prvi je prepametan da bi se molio, drugi je pak izložen teroru slaboumlja. Više ne znamo moliti. To je ta očita katastrofa koju Franz Werfel naziva “metafizičko oglupljenje”. To je razlog zbog čega smo izgubljeni, te nas i najmanji udarac može uništiti.

Za savezničkih bombardiranja nalazio sam se u skloništima zajedno s takvima koji su neprestance govorili o “konačnoj pobjedi”, “divnom Führeru” i “velikoj Njemačkoj”. Ali kada su počele padati bombe, ti ljudi su odjednom umuknuli, a mi kršćani molili smo i pjevali im pjesme o Isusu da ih nekako utješimo. Oni sami nisu znali moliti. A kada ljudi ne znaju moliti, onda je to ravno katastrofi!

Nedavno sam sreo inteligentnog, naobraženog čovjeka koji mi je s osmijehom objasnio: “Gospodine župniče, od molitve nema nikakve koristi!” Na to se razljutih i odgovorih mu: “Ne govorite takve gluposti!” – “Što vam je?” zabezeknuto me upita. Odgovorih mu: “Podsjećate me na čovjeka s amputiranom nogom koji kaže: ‘Nema nikakve koristi od skijanja!’ Budući da ne može skijati, takav čovjek ne može ni spoznati koja je ljepota u skijanju!”

O skijanju se može raspravljati, ali ne s čovjekom koji nema jednu nogu, nije li tako? A kako je s nama? Mi ne znamo

moliti, ali nas to ne sprečava da kažemo: “Molitva nema smisla!” U slučaju kao što je ovaj izgubio sam poštovanje za njemačke intelektualce. I to ne bez osnove, vjerujte mi. Što smo bjedniji, to se pravimo važnijim i pametnijim! Kada bih vas samo mogao dovesti do toga da večeras pronadete neki tihi, mirni kutak i priznate sami sebi i Bogu: “Najlakše što jedan kršćanin može učiniti jest: moliti – a ja to ne znam!”

Kada vidim u kakvo je mrtvilo zapao moj jadni narod, ispunja me istovremeno ljutnja i srdžba. Najviše me pogađa to s kojom se nemarnošću crkva odnosi prema ljudima kada se prema njima ponaša kao da još uvijek znaju moliti. Je li i kod vas ovako: za Božić dođu u crkvu i oni koji inače ne dolaze. Za božićnog bogoslužja crkvena je zgrada ispunjena do posljednjeg mjesta. I kada propovjednik kaže, a to me najviše smeta: “Pomolimo se!” tada svi sklopite ruke i sagnete glave. U tom bih trenutku najradije zaurlao: “Nemojte to činiti! Ni deset posto vas ne zna moliti! Svi vi samo glumite!”

Nisam li u pravu? Na crkvenim vjenčanjima čuju se iste riječi: “Pomolimo se!” Na sprovodima isto tako: “Pomolimo se!” I stojite tamo sa šeširom u rukama i mislite da je molitva ako gledate u šešir. Na koncu odete u krčmu i napijete se!

Kada sam bio vojnik, još prije 1915. godine, obvezatno smo odlazili u crkvu. Prije no što bismo krenuli, narednik bi nam davao upute: “U tišini otidite do svojih mjesta. Kada dodete na svoje mjesto, skinite kacige s glave, ali nemojte odmah sjesti: lagano izbrojite do dvanaest i tek tada sjednite!” Kada su ljudi vidjeli vojnike, sigurno su mislili: “Kako se oni iskreno mole!” – A mi bismo samo brojali do dvanaest i sjeli!

Uvjeren sam da, kada se na vjenčanjima i sprovodima kaže: “Pomolimo se!” – ljudi ne mole ni do dvanaest! Jako me rastuži kad vidim kako se pri tome nelagodno osjećaju jer su svjesni da to što čine nije molitva.

Poznati istraživač središnje Afrike, David Livingstone, jedan od najvećih ljudi koji su živjeli na ovom planetu, poznat po hrabrosti, inteligenciji i učenosti, ovako je otišao u vje-

čnost – svjetovni bi ljudi rekli: umro. Putovao je sa svojim nosačima, domorocima, središnjom Afrikom. Jednog jutra nosači su spremali prtljagu i slagali šatore. Samo je Livingstoneov šator ostao stajati: nisu ga htjeli uznemiravati pri jutarnjoj molitvi. Svako je jutro običavao razgovarati sa svojim nebeskim “Tuanom” – svojim Bogom. Ali ovaj je puta to predugo potrajalo. Konačno se vođa nosača ohrabrio i zavirio u šator. Livingstone je još bio na koljenima. Čekali su ga sve do podneva. Tada konačno odlučise srušiti šator i složiti ga. On je još uvijek bio na koljenima – ali njegovo srce više nije kucalo.

Taj veliki duhovni čovjek umro je na koljenima. Bio je u molitvi kada ga je njegov Gospodin pozvao k sebi. A jedan njemački malograđanin kaže: “Molitva nema smisla!” – Može nas biti sram, umjesto da proplačemo i kažemo: “Ja ne znam moliti!” kažimo: “Bože, nauči me moliti!” Livingstone je znao moliti. On je umro na koljenima. Mi umiremo u bolnicama uz pomoć injekcija za umirenje i protiv bolova. Ne možemo podnijeti smrt ako nas liječnik ne drogira. Livingstone nije trebao nikakve injekcije. On je razgovarao s Bogom i tijekom razgovora preselio se u vječnost.

Kako je s molitvom u domovima? U mojem domu bilo nas je osmero djece, a bijaše ovako: jutrom bi se svi okupili na doručak. Prvo bismo otpjevali pjesmu “Jutarnji sjaj vječnosti”, ili “Slavi Boga”. Potom bismo pročitali jedan odjeljak iz Biblije. Na koncu bi se otac pomolio. I kad sam živio bez Boga, nije me napuštalo sjećanje na to kako se kod kuće molilo. Iako sam sve to kao mladi časnik odbacio i krenuo lošim putovima, molitva mojih roditelja bila je poput jedra koje me vraćalo Bogu.

Održavate li vi takve jutarnje pobožnosti? Vi, muževi, budite sigurni da će vas Bog jednoga dana pozvati na odgovornost ako ne budete ispravno upravljali svojom obitelji. Kako počinje dan u vašoj obitelji? Pjevate li Bogu? Pročitate li nešto iz Biblije? Ne možete se moliti? Što se dogodi kad vam djeca kažu: “Tata, hoćeš li se svako jutro moliti s nama?”

Jednom sam doživio da me jedan uvaženi gospodin iz Esse-na zamolio da ga posjetim kod kuće. Kad sam došao k njemu, nađoh ga gdje sjedi sa ženom. – “Danas se dogodilo nešto čudnovato”, reče mi. “Moj petnaestogodišnji sin bio je na vašem biblijskom sastanku za mlade i kada se vratio kući, upitao me: ‘Zašto se kod nas ne moli?’ Kada sam mu objasnio da je to samo formalizam, da u tomu nema ničega, upitao me: ‘Tata, što ti misliš o Svetome Duhu?’ Na to sam mu rekao: ‘Pa ništa ne mislim o tome!’ Tada mi je objasnio: ‘To i jest nesreća naše obitelji. Naša obitelj treba oca koji će se moći moliti Svetome Duhu’”

Kad je završio, upitah ga: “I što ja sada trebam učiniti? Želite li da ukorim vašeg sina jer je bio drzak prema vama?” – “Ne! Ne!” reče. “Mislim, ako je on u pravu, tada sam ja na krivu putu!” Na to mu odgovorih: “Da, vi ste u krivu! Vaš sin ima pravo.” – “Da,” reče tihim glasom, “toga se i ja bojim. Što mi je činiti?”

Taj je čovjek odjednom shvatio da je propustio obaviti svoju najvažniju očinsku dužnost. Nije dovoljno svom djetetu kupovati odjeću i brinuti se da ima što jesti. Vi, očevi, imate jednu daleko veću odgovornost! Zna li se moliti?

Kad razgovaram s današnjim ljudima, često uzimam razne primjere i priče da bih im lakše objasnio duhovne istine. Duhovni je svijet neshvatljiv našim umovima i tek kroz uspo-redbe možemo mi ljudi razumjeti duhovne stvari. Među pomorcima je postojala, a možda još uvijek postoji, priča o “ukletom” brodu. To je brod na kojem nema žive duše i koji pluta, nošen vjetrovima i morskim strujama, svim morima svijeta. Tako se može dogoditi da ga na putu sretne neki drugi brod i s njim pokuša uspostaviti radio-vezu, ali s “ukletog” broda nema nikakva odziva!

Mi smo poput tih ukletih brodova, a Bog je onaj koji pokušava uspostaviti vezu s nama. On pokušava doći u vezu s nama kroz razna naša iskustva i doživljava – i to putem svoje riječi, Biblije. Ali mi mu ne možemo odgovoriti jer smo poput “ukletih” brodova!

Jednom sam čuo kako je neko dijete pitalo svoju majku: “Zašto nas taj čovjek za propovjedaonicom tako grdi?” Nadam se da me razumijete: ja ne grdim nikoga, već mi se srce kida od tuge kada vidim dokle je doveden ovaj jadni narod; obrazovani ljudi, radnici, muškarci i žene, staro i mlado, ne znaju zazvati Boga koji je tu kraj njih.

Mnogi se ljudi smatraju “kršćanima” ili pripadaju crkvi, ali ne znaju moliti. Kada odlazim u kućne posjete, čujem svašta, na primjer: “Gospodine župniče, mi smo pobožni kršćani. Moja majka poznaje i župnika Schulzea. Poznajete li ga i vi? Ne? Moja ga majka jako dobro pozna!” Moj odgovor na to je: “Ako ne poznate Isusa, otići ćete u pakao zajedno sa svojim župnikom Schulzeom. Ne radi se o tome poznajete li nekog propovjednika nego: znate li zazvati Isusovo ime, znate li se moliti!” Molim vas, zapitajte se: “Znam li ja moliti? Molim li se?” – Sami sebi odgovorite na to pitanje.

Sada ćete vjerojatno reći: “No, dobro, pastore Busch, recite nam radije kako naučiti moliti?” – E, tu sam vas i htio dovesti!

2. Kako naučiti moliti?

a) Krik nanovorođenog djeteta

Kako čovjek nauči govoriti? Možete li se sjetiti kako ste naučili govoriti? Ne, toga se više ne možete sjetiti! Ni ja se toga ne mogu sjetiti. Ali ako želite naučiti moliti, morate to naučiti od Boga. Reći ću vam što to znači.

Gospodin Isus ispriповjedio je o dvojici muškaraca koji su došli pomoliti se u crkvu. Jedan od njih bio je ugledan čovjek. Uspravna hoda došao je na samu sredinu crkve i započeo moliti riječima: “Dragi Bože, hvala ti što sam ja tako dobar čovjek!” Na te je njegove riječi Bog začepio uši. Mogao je pričati koliko mu drago – Bog ga ionako više nije slušao. I to se događa.

Drugi je bio pomalo sumnjiv tip. Rekli bismo “polukriminalac”. Bio je crnoburzijanac, švercer ili nešto slično. Biblija ga naziva “carinikom”. Evo kako je on ušao u crkvu. Vjerojatno se bojavao i ostao je stajati na ulaznim vratima misleći:

“Neću ući unutra! U krčmu, gdje je živa atmosfera, radije ću ući nego ovamo.” Skoro se okrenuo prema izlazu, kada se sjetio zbog čega je došao. Bezgranično je čeznuo za Bogom. Svi mi bezgranično čeznemo za Bogom. Čeznemo za povratkom kući, k našem nebeskom Ocu! I zato se taj čovjek nije mogao okrenuti i otići. Ali ni unutra nije mogao. Sjetio se kako izgleda njegov život – grčevito je stegnuo šake i rekao samo jednu rečenicu: “Bože, milostiv budi meni grešniku!” Biblija kaže da je tada nebeska vojska počela pjevati. – Oživio je jedan čovjek! Prvi krik u novom životu znači priznati Bogu: “Bože, sagriješio sam!”

Bio sam nazočan kada mi se rađao prvi sin. Kako se žena teško porađala, sjetio sam se Isusovih riječi: “Žena je žalosna kad rađa jer je došao njezin čas...” Mislio sam da moja ljubljena žena čiju sam glavu pridržavao, neće moći podnijeti te bolove. Odjednom sam začuo tanahni glasić – dijete se rodilo! Započeo je novi život! Taj glasić nije bio nikakav prekrasni pjev, ali kad sam ga začuo, skoro sam zaurlao od uzbuđenja i radosti, tako me to potreslo. Bio je to prvi krik novog života!

Vidite, prvi krik novog života od Boga jest kada netko konačno dođe do svjetla spoznaje i kaže: “Sagriješio sam! Bože, milostiv budi meni grešniku!” Sve vaše litanije neće vrijediti ni pet para ako ne započnete novi život s tim krikom – plačem duhovno rođenog djeteta. Još nikada nisam vidio dijete koje bi započelo život tako da odmah po rođenju počne držati velike govore. Naprotiv, svako dijete započelo je s plačem. – Ne postoji neki drugi put u kraljevstvo Božje!

Jeste li i vi već ispustili taj krik novoga stvorenja? – Ne? Tada se, molim vas, povucite u osamu i zavapite Bogu! Dragi prijatelji, ne govorim ovo da bih vas zvao u crkvu, već bih od svega srca htio da barem nekolicina vas *ne ode* u pakao! Pakao je nemoguće izbjeći ako ne uputite Bogu taj krik novoga života: “Bože, sagriješio sam! Bože, smiluj se meni grešniku!”

Kada se izgubljeni sin vratio očevoj kući, prvo što je rekao bilo je: “Oče, sagriješih i Nebu i tebi.” U istom trenutku kada to priznate, Isus, Božji Sin, staje pred vas i kaže vam: “Dragi

moj, ljubljene, ja sam umro za tvoje grijeh! Ja sam platio umjesto tebe!”

b) Samo djeca Božja znaju moliti kako treba

Nedavno sam sreo poznanika koji ima troje slatke dječice: dječaka i dvije djevojčice. Dok mi se približavao ulicom, vidio sam kako ga dječica sva u isti čas salijeću pitanjima. Otac se silno mučio dok im je svima odgovarao. Priđoh im i pozdravih, kako to već običaj nalaže: “Dobar dan, gospodine! Dobar dan, dječice!” – I što se dogodilo? Djeca su istog trenutka ušutjela. Nisam im bio poznat i to je bio dovoljan razlog da prestanu pričati. To mi govori da djeca mogu pravilno razgovarati samo sa svojim ocem ili majkom. Čim se pojavi netko stran, ona prestaju razgovarati. – Tako se i mi možemo pravilno moliti jedino ako smo postali djecom Božjom! Ako nismo djeca Božja, ne možemo ni moliti.

Ah da, mi smo “vjernici”, dobri “kršćani”. Za svaki Božić dodemo u crkvu, ljubazno pozdravimo svećenika i pazimo da ne bismo pred njim izustili kakvu krivu riječ. Jednom je neki propovjednik rekao ljudima: “Vi ste kao pokršteni zečevi!” Netko ga na to upita: “Što bi to trebalo značiti?” On mu odgovori: “Uхватиš li zeca i krstiš ga, otrčat će ti u polje čim ga pustiš iz ruku. Isto radite i vi: tek što se krstite, već bježite natrag u svijet!” Dragi prijatelji, takvi ljudi niti znaju, niti pak mogu moliti. Samo djeca Božja znaju moliti kako treba i zbog toga se raduju!

Zato i vi morate postati djecom Božjom! Po naravi to niste. Možda ste na neki način prihvatili kršćanstvo, ali niste djeca Božja. Novo ljudsko biće postaje rađanjem, dijete Božje postaje se ponovnim rađanjem – nanovorodenjem. Morate postati dijete Božje jer ćete tek tada biti sposobni moliti. Da, djeca Božja ne mogu živjeti bez molitve. Molitva je djeci Božjoj kao disanje. Dečki s mojih biblijskih sastanaka često se znaju šaliti pa jedan drugome dovikuju: “Ne zaboravi disati!” – A vi ni ne znate duhovno disati! Djeci Božjoj molitva je disanje; dakle, i vi morate postati dijete Božje!

Ukratko ću vam reći kako se postaje djetetom Božjim: samo kroz Isusa! On je rekao: “Ja sam vrata. Tko uđe kroz mene, bit će spašen.” On dolazi k vama kroz gustu maglu ovoga svijeta – Isus, čovjek s ranama od čavala na rukama. Dosad vas nije baš osobito zanimao; sve što ste čuli o njemu zvučalo vam je strano i glupo pa ste ga izbjegavali. On vas je ipak potražio i došao k vama. Prepoznate li ga, recite mu: “Čovječe iz druge dimenzije, Sine živoga Boga, budi moj Spasitelj!” Prvi korak koji moram poduzeti da postanem dijete Božje jest prepoznati Isusa. Drugi je korak: s velikim ga povjerenjem prihvatiti. On može urediti moj duhovni život, dati mi duševni mir i oprostiti mi grijeh mladosti! Odjednom se zadobiva silno pouzdanje u Isusa. To je povjerenje tako snažno da je moguće potpuno prekinuti sa svojim prijašnjim načinom života i predati svoj život u njegove ruke. To nazivamo obraćenjem. To je bio određeni trenutak i u mom životu kad sam s osamnaest godina prekinuo svoj bezbožni način življenja i predao ga u Isusove ruke. U tome mi nije pomogao nijedan čovjek. Ni ja vama ne mogu pomoći u tome, sami to morate riješiti s Isusom. Donesite čvrstu odluku i recite mu: “Uzmi moj život, Isuse, želim da bude tvoj!” Kada to učinite, istog trena postajete dijete Božje.

Uvjeravaju me neki da postoje i drugi načini spasenja. – Pa pokušajte se vi onda spasiti na drugi način! Ja vam tvrdim da postoje samo jedna vrata koja vode u kraljevstvo Božje. Ta se vrata zovu – Isus! Isus je umro i uskrsnuo za nas!

Kada postanete dijete Božje, tada tražite Isusa. On je vas tako dugo tražio i trudio se oko vas! Tada možete i moliti: tek tada on čuje što mu govorite o vašem jadu. Možete mu izliti svoje srce kao dijete svome ocu.

Ja sam već star i u životu sam upoznao mnogo ljudi. Budući da dobro poznajem ljudsku narav, uvjeren sam da baš svaki čovjek ima neke svoje mračne tajne skrivene u dubini srca. Kamo god pošli, one su uvijek s nama. Ali kada postanem dijete Božje, tada mogu olakšati svoje srce pred Isusom. Mogu otvoriti srce i povjeriti mu svoje najskrivenije tajne,

svoju nedosljednost i grešne postupke. Mogu mu reći i ono što ne bih mogao povjeriti ni jednom ljudskom biću.

Za jednog zajedničkog ljetovanja nekoliko je mladića pripovijedalo o svom životu. Jedan osamnaestogodišnjak reče: “Kršćanski sam odgojen, ali sam skoro odlučio sve odbaciti. Tada sam jednog dana, prije nego sam krenuo na biblijski sastanak, rekao Isusu: ‘Gospodine Isuse, ako mi večeras ne progovoriš, sve ću odbaciti. Ja se bez tvog prosvjetljenja ne mogu nositi sa svojim problemima i životom u velegradu!’ – Kad sam se vraćao s biblijskog proučavanja, sve mi je bilo jasno! On je čuo moju molitvu i osobno mi progovorio!” Ta me se ispovijest duboko dojmila. U svojim sumnjama i razočaranjima prizvao je Isusa i dobio odgovor. Koliko ćemo mi, Božja djeca, prije dobiti odgovor ako zazovemo Boga!

Moja je majka živjela u Hülbenu kod Uracha. Za vrijeme rata mi je pisala: “Danas sam se probudila u tri ujutro. Mislila sam o svojoj djeci na bojištu, o unucima, o vama u području koje bombardiraju i o Elizabeti u Kanadi, od koje nemam nikakvih vijesti. Obuzela me briga i osjećaj kao da me netko davi željeznim rukavicama. Onda sam počela moliti: ‘Gospodine Isuse, pošalji mi svoju riječ! Ne mogu podnijeti ovu brigu!’ Potom sam upalila svjetlo, uzela Bibliju i otvorila je.” (O, blaženi oni što drže Bibliju na noćnom ormariću!) “Prva rečenica koju sam našla glasi: ‘Svu svoju brigu bacite na njega...’” Majčino pismo završilo je radosnim riječima: “Svu sam svoju brigu stavila na njega, ugasila svjetlo i bezbrižno zaspala!” – Tako može postupiti samo dijete Božje.

Sjećam se, majka je jednog dana rekla: “Sinoć sam bila tako umorna da nisam imala snage ni pomoliti se. Samo sam rekla: ‘Laku noć, dragi Spasitelju!’” Na to pomislih: “Tako trebaju djeca Božja razgovarati sa svojim Gospodinom! To je pravi način!” On zaista čuva svoju djecu. Svaki dan i svaku noć moj je Spasitelj uza me; njegovo sam vlasništvo i mogu se potpuno osloniti na njega.

Jednostavno ne mogu vjerovati!

1. Bez vjere je nemoguće živjeti

Doista, to je neprikosnovena istina! Tko ne može vjerovati, teškom će se mukom probijati kroz život, a o vječnom životu da i ne govorimo! Ne znam što savjetovati takvima. Nevjernu se čovjeku ne može pomoći. Htio bih vam objasniti zašto.

Mi ne zamišljamo da je Bog neki teološki pojam, misao, prirodna sila ili nešto slično. Dragi prijatelji, Bog je osoba i zaista postoji i ispunjava sav svemir. Ako nisam u miru s Bogom i ako ne živim po njegovoj volji, dakle, ako nisam njegovo dijete, tada živim izvan stvarnosti, a to je vrlo opasno.

U Bibliji postoji psalam koji s takvom silom govori da je Bog stvaran da ga je nemoguće zaobići. U njemu su riječi: “Popnem li se u nebo, ondje si.” Američki astronaut Glenn jednom je izjavio da je i u kapsuli svemirskog broda shvatio: Bog je i ovdje! “Popnem li se na nebo” ili letim svemirom, “ti si i tu”! Zakopam li se u najdublju jamu rudnika, tisuću metara u dubinu – i ondje ću naići na Boga! Psalmist je još rekao: “Ako u podzemlje legnem i ondje si.”

Kada sam nedavno letio zrakoplovom za Kaliforniju, supruga mi je u putnu torbu stavila papirić na koji je napisala jednu rečenicu iz tog psalma. Kada sam u Kaliforniji otvorio torbu, našao sam ga i pročitao: “Uzmem li krila zorina pa se naselim moru na kraj i ondje bi ruka tvoja vodila.”

Bog je najveća stvarnost i budući da je tako, čovjek ne može nekažnjeno proživjeti svoj život zanemarujući ga. Kada bih živio kao da Boga nema, kršeći sve njegove zapovijedi: razveo se, lagao, lišio roditelje dužnog poštovanja, uskratio Bogu poštovanje koje mu pripada, zaista bih promašio stvarnost života i ne bih se mogao uspješno nositi sa životom!

Pogledajte malo oko sebe. Ljudi jednostavno ne mogu pronaći izlaz iz svojih problema, čak ni oni koji imaju novca u

izobilju. U njihovim dušama vlada velik nemir, privatni život im ne valja, kao ni odnosi u obitelji. – Kako bismo i mogli ugodno živjeti kada više ne možemo vjerovati? Bez vjere ne možemo živjeti dobrim životom! A kako je tek kada pomislimo na smrt? Za sto godina neće biti ni jednoga od nas. Svi ćemo do tada umrijeti.

Ako ste sada pomislili: “Nema ničega nakon smrti. Tada ćemo biti mrtvi i to je sve!” – predložio bih vam da dobro promislite hoćete li vjerovati vlastitu umu ili Božjoj riječi, Bibliji. Kako ćete podnijeti smrt kada se suočite s činjenicom da neizostavno trebate poći s ovoga svijeta i da od svega što ste mukotrpno skupljali cijeli život nećete moći ponijeti baš ništa! Možda ste sagradili lijepu kuću; ja nisam, vi možda jeste. Ja imam lijepu knjižnicu. Morat ću se rastati od svega što sam volio pa i od svojih dragih – ništa i nikoga neću moći povesti sa sobom. Samo jedno čovjek nosi sa sobom u vječnost – svoju krivicu pred Bogom. Zamislite ovo: ležite na samrti i odjednom vam dođe misao: “Idem i moram sve ostaviti – samo moji grijesi i prekršaji, sve tamo od djetinjstva, idu sa mnom pred lice svetog i pravednog Boga!” Kako ćemo doći spremni na Sud Božji bez vjere u Onoga koji opravdava grešnike? Ne zaboravite: jednom ćemo svi stati preda nj!

Gospodin Isus, koji je inače tako milosrdan, jednom je rekao: “Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo” – iako se ja bojim takvih ljudi. Isus kaže za njih: oni su sitna riba! – “Ne bojte se takvih, već se bojte onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu!” I neka vas zbog tih Isusovih riječi podilazi jeza, to je stvarnost koja se ne može izbjeći.

Prije nekoliko godina živio je u Norveškoj znameniti profesor Hallesby. Imao sam čast upoznati ga. Bio je to divan čovjek. Pravi, uravnoteženi, iskreni Norvežanin. Jednom je cijeli tjedan održavao radio-emisije na nacionalnom radiju. U jednoj je emisiji rekao nešto što je uzбудilo mnoge duhove. Rekao je: “Moglo bi vam se dogoditi da večeras mirno legnete u postelju, a sutra ujutro probudite se u paklu. Moja je dužnost upozoriti vas na tu opasnost!” Te su riječi pokrenule

buru prosvjeda diljem Norveške – jer Norvežani sebe ubrajaju u “moderne ljude”. Jedan je novinar u najvećim novinama u Oslu objavio članak u kojem je napisao: “Nismo više u srednjem vijeku! Sramota je da se jedna suvremena institucija kao što je radio, upotrebljava za promicanje takvih gluposti!” I, naravno, kad velike novine napišu nešto takvo, onda se i sve ostale priklone. Ubrzo su svekolikim tiskom prohujali napisi: “Nismo više u srednjem vijeku! Kako jedan profesor može govoriti o paklu?”

Ubrzo su s Radio Osla zamolili profesora Hallesbyja da popravi stvar. I opet je on sjeo za mikrofon i rekao: “Trebam vam razjasniti tu spornu stvar: Moglo bi vam se dogoditi da večeras mirno legnete u postelju, a ujutro se probudite u paklu. Moja je dužnost upozoriti vas na tu opasnost!” To je bila kap koja je prelila čašu. Sve su norveške biskupe počeli ispitivati: “Postoji li pakao ili ne postoji?” I časopis “Der Spiegel” uključio se u raspru i objavio članak pod naslovom: “Svađa o paklu u Norveškoj”. – Postoji li pakao? Naravno da postoji! Vjerujem da postoji zato što je to rekao sam Isus. Ja bezostatno vjerujem Isusovim riječima. On je znao mnogo više no svi mi pametni ljudi zajedno.

Ali, Božja riječ naučava: “Bog želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine.” Zato mi i govorimo o nužnosti vjerovanja jer je Bog ljudima pokazao kako čovjek može blagoslovljeno živjeti i blaženo umrijeti. Kako bismo inače izišli na kraj s našim životima kada ne bismo mogli vjerovati? Kako otići s ovoga svijeta ako više ne vjerujemo? Kako stati nespreman pred vječnog Boga?

Eto, zamislite da imate krasnu zlatnu ribicu. Jednoga dana pomislite: “Ti jadni stvore, cijeli dan moraš biti u toj hladnoj vodi! Htio bih ti malo uljepšati život!” Izvadite je iz vode, obrišete ručnikom i stavite u lijep zlatan kavez. Onda joj sipate najbolju hranu; ne znam što jedu zlatne ribice – mravlja jaja ili nešto slično. Dakle, date joj najljepša i najdeblja mravlja jajašca i kažete joj: “Draga moja zlatna ribice, evo, sad imaš lijepi zlatni kavezić, prekrasna mravlja jajašca, svjež

zrak! Sad će ti biti super!” – Kako će zlatna ribica reagirati na vašu skrb? Hoće li zahvalno mahnuti perajama i reći: “Hvala! Oh, hvala!” – Ne, to sigurno neće učiniti nego će se očajnički mučiti da dođe do zraka i divlje se trzati. I kad bi mogla govoriti, rekla bi vam: “Ne želim tvoj zlatni kavez, ne želim ta tvoja mravlja jaja, želim u svoju prirodnu sredinu, želim u vodu!”

Vidite, naša prirodna sredina je Bog koji je stvorio nebo i Zemlju; pa i nas. “Sav život iz tebe struji” početni je stih švicarske himne. Bog je naša prirodna sredina! Tako dugo dok nemam mir s Bogom, guram svoju dušu u zlatni kavez. Današnji čovjek daje svojoj duši zabavu, putovanja, najbolja jela, dobra vina – sve, a ipak se duša otima i govori: “Ja to ne želim! Želim u svoju prirodnu sredinu, želim mir s Bogom!” Nemojte biti okrutni prema sebi! Srce vrišti u nama tako dugo dok ne pronade mir u živome Bogu! Kao što riba želi u vodu, tako i naša duša žudi za Bogom koji je naša prirodna sredina!

Kako da budete zadovoljni u životu kad više ne vjerujete? Na to vam mogu samo reći da nikada nećete biti zadovoljni ako ne povjerujete: ni u životu, ni u smrti – ni u vječnosti!

Možda ćete reći kako izgleda da većini ljudi dobro ide. Po mom mišljenju, vrijeme će pokazati jeste li bili u pravu. Uzmite, na primjer, Goethea. Bio je lijep, bogat, inteligentan, čak je postao i ministar – ukratko: imao je sve. Na koncu života rekao je svom prijatelju Eckermannu da, kada bi skupio zajedno sve sate istinske sreće koje je proživio za života, ne bi ih bilo ni za puna tri dana. – Goethe nije imao mir! Ne, čovjek nema ništa od života ako nema vjeru!

2. Važno je imati pravu vjeru

Svaki čovjek ima nekakvu vjeru. Kad sam, još kao student, jednom bio sâm kod kuće, neka je gospođa došla u posjet mojoj majci. Majka nije bila kod kuće pa joj rekoh: “Gospodo, mame nema kod kuće, morat ćete se zadovoljiti s mojim društvom dok čekate.” – “Baš ljubazno od vas”, odgovori mi uljudno. Pošto se smjestila, zapita me: “A čime se vi

bavite?” Ja joj odgovorih: “Studiram teologiju.” – “Što?” upita iznenađeno. “Teologiju? Pa tko još danas vjeruje? Nemoguće!” Tada stara gospođa ponosno izjavi: “Mi imamo Goetheovu vjeru! Kršćanstvo je prošlost!” (To je bilo u Frankfurtu, gradu u kojem je živio Goethe.)

Budući da mi je takav razgovor bio mučan i nisam se htio svadati, pokušao sam promijeniti temu: “Draga gospodo, mogu li vas pitati kako vaše zdravlje?” Čuvši te riječi kucnula je nekoliko puta uzastopce po stolu i brzo rekla: “Toi, toi, toi! Takvo što se ne pita!” – “Oprostite,” upitah, “što znači: ‘Toi, toi, toi?’” – “To čuva od nesreće!” – “A, tako, znači”, rekoh, “vi ste odbacili vjeru u živoga Boga i umjesto u njega vjerujete u ‘Toi, toi, toi’ i kucanje o drvo? No to je prava stvar! E, baš ste dobar posao napravili zamijenivši onu vjeru za ovu!”

Svaki čovjek u nešto vjeruje, samo je pitanje je li to prava vjera, spasonosna vjera. Ljudi današnjice kažu: “Glavno je u nešto vjerovati!” A to nešto glasi: “Ja vjerujem u ‘gospoda Boga!’” – “Vjerujem u Prirodu!” – “Ja vjerujem u Sudbinu!” – “A ja u Providnost!”

Dragi prijatelji, to nije ništa. Osnovno je imati pravu vjeru, vjeru koja daje mir – mir s Bogom i mir u srcu. Potrebno je imati takvu vjeru koja spašava od pakla, a to mogu osjetiti već u ovome životu jer mi je donijela novi život. Ako to nije takva vjera, onda je bezvrijedna. Nekad su mnogi vjerovali u Njemačku, u “konačnu pobjedu”, u Hitlera... i što je nastalo od svega toga!? – Ne čini li vam se da postoji i kriva vjera?

Ako netko želi primiti Božje spasenje, mora imati pravu vjeru – a prava je jedino vjera u Isusa, Sina živoga Boga. Vjera u Isusa Krista! Ne vjera u osnivatelja religije, takvih ima koliko hoćete, već u Isusa Krista, Sina živoga Boga.

U Bibliji je zapisana prekrasna pripovijest koja savršeno pokazuje što je, ustvari, spasonosna vjera u Isusa Krista. Da biste je dobro razumjeli, pokušajte se u mislima vratiti dvije tisuće godina unatrag, u grad Jeruzalem. Od gradskih vratiju vodi put prema brdu koje se na hebrejskom zove Golgota –

“Lubanjsko mjesto”. Pogledajte one ljude tamo što tako divljački urlaju! Pogledajte rimske vojnike koji bacaju kocku za odjeću osuđenika! Pridimo bliže. Na srednjem od tri križa visi Sin Božji – prikovan čavlima! Lice mu je krvavo od trnove krune čije mu se bodlje zabiše duboko u kožu. To Bog visi na križu. Zdesna i slijeva njemu visi po jedan ubojica.

Odjednom se smračilo. Približila se smrt. Jedan od dvojice razbojnika koji bijahu razapeti s njim, iznenada počne vikati: “Hej, ti u sredini. Rekao si da si Sin Božji. Ako nisi lažac, tada siđi s križa i pomози mi!” Lako je razumjeti njegovu reakciju. U smrtnome strahu čovjek kaže ono što inače ne bi nikada rekao. Tada se oglasio i drugi razbojnik. Okrenuvši se svom prijatelju, ukori ga: “Zar se još uvijek ne bojiš Boga!?”

Tako to uvijek počinje – priznanjem da je Bog svet i da čovjek zaslužuje njegovu osudu, koja je strašna. Kada su bombe padale po našim gradovima, ljudi su bili užasnuti. Možda je to krivica crkve, koja nije ljudima rekla da Bog može biti i strašan; i da može okrenuti svoje lice od ljudi i dopustiti da se na njih svali nesreća. – “Zar se ne bojiš Boga!?” pitao je razbojnik. I danas bi trebalo vikati ulicama naših gradova: “Zar se još uvijek ne bojite Boga?” Trebalo bi ući u tvornice i urede, gdje ljudi preko “leševa” svojih suparnika zarađuju novac i urlati: “Još uvijek se ne bojite Boga!?” Mladim ljudima koji žive u bludu reći: “Još se uvijek ne bojite Boga?! Pa što vi mislite? Jeste li slijepi?” Tako sve počinje. Prvo je potrebno spoznati da je Bog svet i strašan.

“Mi smo ovdje po pravdi jer primamo zasluženu plaću za svoja djela”, nastavi dalje razbojnik. To je drugi korak koji vodi k spasonosnoj vjeri: razbojnik je priznao svoju grešnost.

Sretao sam mnoge koji su mi rekli: “Ja ne mogu vjerovati!” Pitao sam ih: “Jeste li već priznali Bogu da ste grešni?” – “Ne, ja činim pravo i Boga se ne bojim!” Na to sam uvijek odgovarao: “Nećete spoznati tako dugo dok se ovako zavaravate!” Do prave vjere, spasonosne vjere, doći ćete tek kada grijeh nazovete pravim imenom; kada svoje predbračne seksualne avanture nazovete bludom; kada vanbračne odnose nazovete

preljubom; kada laž ne nazivate snalažljivošću; kada više ne opravdavate svoju sebičnost, već priznate da ste sam svoj Bog – a to je idolopoklonstvo. Dakle, ono drugo što me dovodi k spasonosnoj vjeri jest da svoje grijehе konačno nazovem pravim imenom, stanem pred Boga i kažem mu: “Gospodine, zaslužio sam tvoju osudu!” – Nevjerojatno je kako današnji čovjek uvjerava sebe: “Sve je u redu!” Budite sigurni, Bog će nam jednom strgnuti maske s lica!

Ukorivši svog prijatelja, razbojnik se obratio Isusu: “Ti nisi počinio nikakvu nepravdu. Zašto visiš ovdje s nama?” – u tom trenutku je shvatio: “Pa on visi tu zbog mene! On nosi moju krivicu!” Shvativši to, ostalo mu je jedino da zamoli Isusa: “Gospodine, sjeti me se kada dođeš u svoje kraljevstvo!”

To je treći korak: razbojnik je povjerovao da ga Isus može spasiti zauvijek jer je umro umjesto nas sviју. Na njegovu vjeru Isus je odgovorio: “Zaista, kažem ti, danas ćeš biti sa mnom u raj!” – To je spasonosna vjera: postati svjestan Božje svetosti, priznati da sam izgubljen i kao jedini put spasenja prihvatiti Isusa koji je umro na križu za moje grijehе. Bez te vjere vaš život neće nikada biti istinski život! S tom ćete vjerom dobiti život duhovnog obilja.

Neki su mi već predbacili jednostranost. Moj odgovor na to jest: “Oprostite, ali postoji samo taj način, samo taj put. Samo s takvom vjerom mogu smisljeno i sretno živjeti i osloboden Suda Božjega bez straha umrijeti. Prava je vjera doći pred Boga kao grešnik i zamoliti ga za oprost grijehа. Jasno, neizostavno moram vjerovati da je njegova sveta krv prolive-na i za moje grijehе; vjerovati da je Isus umro umjesto mene!”

Htio bih da nikada ne zaboravite rečenicu: “Isus je umro za mene!” Jutrom dok ustajete iz postelje neka odjekuje u vašim mislima: “Isus je umro za mene!” Na radnome mjestu, u nevoljama, neka vam misli ispunja: “Isus je umro za mene!” Tada će vam Bog darovati svoju milost, shvatit ćete da je Isus zaista umro za vas te stoga i vi možete biti Božje dijete. U trenutku kada to shvatite već ste neopazice zakoračili u njegovo kraljevstvo! Isus je rekao: “Ja sam vrata. Tko uđe kroz

mene, bit će spašen.” – No postoje takvi, i nije ih malo, koji mi kažu: “Lijepo je to što vi govorite, ali ja to jednostavno ne mogu vjerovati. Zvučite vrlo uvjerljivo, ali ja, nažalost, ne mogu povjerovati!” Četiri su skupine ljudi koji imaju takav problem pa ću na sljedećim stranicama govoriti o njima.

3. Ljudi koji ne mogu vjerovati

a)...jer nisu religiozni

U prvoj su skupini oni koji mi govore: “Ne mogu vjerovati jer nisam religiozan. Vama je, pastore, lako jer ste religiozan čovjek!” Ja im na to odgovorim: “Ni ja nisam religiozan.” Bit ću iskren: pridajem vrlo malo važnosti zvonjavi, kađenju i sličnim stvarima. Drago mi je što sam posljednjih godina u Essenu uvijek propovijedao u dvorani u kojoj je svirao samo zbor limene glazbe. U toj dvorani nije bilo orgulja ni zvona i nimalo mi nisu nedostajali. Nemam ništa protiv toga, ali meni to nije potrebno. Nisam ja baš previše religiozan!

U doba Sina Božjega živjelo je mnogo religioznih ljudi. Bilo je tada pismoznanaca, svećenika, farizeja – sve sami religiozni ljudi. Najliberalniji među religioznim ljudima tog doba bili su saduceji. To su bili takvi koji bi danas rekli: “Ja tražim Boga u prirodi.” U doba vladavine nacizma govorili su: “Bog se bori za nas.” Takvi, religiozni, razapeli su Sina Božjega. Isus se nije uklapao u njihovo poimanje religije.

Postoje još potpuno nereligiozni ljudi: bludnici, šverceri – Biblija ih naziva carinicima – radnici koji se muče od jutra do mraka da bi zaradili za svoj kruh svagdanji; poduzetnici poput Zakeja, koji su se posvetili stjecanju novca... To su bili potpuno nereligiozni ljudi, a baš su se oni priklonili Isusu! Kako je to moguće? Oni su dobro znali da su grešnici i da im životi nisu u redu i da je Isus Spasitelj koji je došao učiniti ih djecom Božjom! Eto, takvi su mu povjerovali!

Gospodin Isus nije došao učiniti religiozne još religioznijima, nego je došao spasiti grešnike od duhovne smrti i pakla. Došao je da bi grešnici mogli postati djecom Božjom! I kada mi ljudi kažu da ne mogu vjerovati jer nisu religiozni, mogu

im samo reći: “Vi imate najveće šanse da postanete djeca Božja!” Mi smo grešnici i dobro to znamo – ali Isus je umro za nas! Ponovit ću: Isus nije došao religiozne učiniti još religioznijima, već izgubljene grešnike djecom živoga Boga!

b) ...jer ne žele vjerovati

Druga su skupina oni koji kažu: “Ja ne mogu vjerovati!” ali koji bi, da su iskreni, morali priznati: “Ja ne želim vjerovati!” Onog trenutka kada dođete k vjeri, sav će se vaš život morati promijeniti – a vi to ne želite! Dobro znate da u vašem životu ništa ne valja. Ali ako biste postali Božje dijete, morali biste doći na svjetlo. Ali ne, to ne želite. Možda biste tada bili izloženi podsmijehu svojih prijatelja. I što bi rekli rođaci kad biste odjednom postali kršćaninom? – Ne, onda radije ne!

Ako slučajno sretnete nekoga tko vam kaže: “Ja ne mogu vjerovati!” neka vam bude jasno da je to samo drugi način da vam kaže: “Ja ne želim vjerovati!”

U Bibliji je zapisano nešto potresno: Sin Božji sjedio je na Maslinskoj gori. Pred njim se prostirao Jeruzalem, okupan suncem. Na drugoj se strani uzdizalo hramsko brdo na kojem je bio izgrađen prekrasni Hram kojem su se i pogani divili i ubrajali ga u sedam čuda antičkog svijeta. Sve se to pružalo pred njegovim očima u svoj svojoj ljepoti. Odjednom su učenici opazili da niz lice njihova učitelja teku suze. Iznenadeno i upitno ga pogledaše. Žalosnim glasom Isus izgovori ove riječi: “Jeruzaleme, Jeruzaleme... Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja piliće pod svoja krila, ali vi ne htjedoste!” Sada ste pod Božjom osudom; vaš će grad biti razvaljen i opustošen.”

To je jedna od najpotresnijih rečenica u Bibliji: “Ali vi ne htjedoste!” Jeruzalemci su možda govorili: “Mi ne možemo vjerovati!” – a u stvari nisu htjeli vjerovati!

Tko ne želi, taj ni ne mora vjerovati! Je li tako? Po crkvama postoje razne obveze, ali u kraljevstvu Božjem vlada potpuna sloboda. Tko želi živjeti bez Boga, ima potpuno pravo na to. Bog nam nudi svoje prijateljstvo, ali mi ga možemo odbiti.

– Želite li živjeti bez Boga? – Možete! – Želite li živjeti bez Božjeg mira? – Možete! – Želite li živjeti bez molitve? – Možete! – Želite li živjeti bez Biblije? – Možete! – Želite li kršiti Božje zapovijedi? – I to možete! – Želite bludničiti, lagati, krasti? – Možete! – Tko ne želi Spasitelja kojeg je Bog poslao da spasi grešnike, može ga slobodno odbaciti. Tko želi ići u pakao – slobodno mu je! Kod Boga nema prisile. Samo neka vam bude jasno jedno, na sebe ćete morati preuzeti posljedice svoje odluke. Bog vam po Isusu nudi oprostenje grijeha i mir sa sobom. Na to mu možete reći: “Nije mi potrebno! Ja to ne želim!” Ako tako odlučite, tako će vam i biti – ali nemojte misliti da ćete se pet minuta pred smrt obratiti i primiti ono što vam je Bog čitav život nudio. Vaše je pravo odbiti mir što vam ga nudi Bog po Isusu Kristu. Ako to odbijete, morat ćete čitavu vječnost provesti bez Božjeg mira, udaljeni od njegove prisutnosti – a to je pakao!

Pakao je mjesto gdje se gubi svaki spomen na Boga. Ondje vas on neće više pozivati k sebi. Ondje nećete više moći promijeniti svoju sudbinu. Tamo ćete se možda htjeti moliti, ali više nećete moći. Možda ćete htjeti zazvati Isusovo ime, ali ga se više nećete ni sjećati. Ne trebate prihvatiti ovu poruku. Možete je odbaciti i odbiti da se obratite Isusu, ali neka vam bude jasno da ste time izabrali pakao! Potpuno ste slobodni odabrati što želite!

“Ali vi ne htjedoste!” rekao je Isus Jeruzalemcima. Nije ih prisiljavao na promjenu izbora, no to što su izabrali bilo je užasno!

c) ...jer su toliko toga proživjeli

Treća su skupina oni što govore: “Ne mogu vjerovati!” koristeći se jednim čudnim objašnjenjem koje inače nikad nisam čuo od neke žene. Čudnovato, ali samo se muškarci služe ovim izgovorom: “Gospodine pastore, toliko sam toga proživio da više ne mogu vjerovati!” Tada ih upitam: “Pa što ste to proživjeli? I ja sam mnogo toga proživio.” Odgovor je najčešće: “Pa ja ... ovaj... toliko sam toga proživio da više ne mogu vjerovati!” To je rečenica koja se poput sablasti pro-

vlači muškim svijetom. U takvim se situacijama obično znam našaliti s muškarcima i upitam ih: “Vjerujete li da je istina ono što piše u voznom redu? Vjerujete li svakoj informaciji koju čujete od policajca?” – “Da!” – “Onda nemojte više govoriti: ‘Ja više ne vjerujem!’ radije recite: ‘Ja više ne vjerujem – osim onome što piše u voznom redu i onome što mi kaže policajac!’ ” I možete mu nastaviti nabrajati primjere kada vjeruje. Onda kažem: “Vidite, u moj mračni život pun grijeha i prljavštine, gluposti i pogrešaka, jednog je dana došao Isus. Shvatio sam da je on Sin Božji i da ga je Bog poslao! Tada sam predao svoj život Onome koji je toliko učinio za mene – Isusu! I ako stvarno više ne možete vjerovati nikome i ni u što, njemu koji je dao svoj život za vas, njemu možete vjerovati – kao i onome što je rekao. Svima vjerujete osim Onome u kojega se zaista može imati povjerenja. U njemu se još nitko nije razočarao, a vi mu kažete: “Ne!” To je smiješno. I onda kažete kako ste tako mnogo proživjeli. Ništa vi još niste proživjeli!”

d) ...jer su se zbog nečega sablaznili

Četvrta skupina onih koji ne mogu vjerovati pomalo su komplicirani ljudi. Oni ne mogu vjerovati jer su se, na primjer, sablaznili u crkvi. Obično je to u vezi s naučavanjem crkve.

Jednom mi je neka mlada studentica rekla: “Studiram prirodne znanosti.” – “Baš lijepo,” rekoh, “no nešto ste me htjeli pitati?” – “Da,” odgovori, “gospodine pastore, slušala sam jednu vašu propovijed. Osjećam da vi imate nešto što bih i ja vrlo rado htjela imati, ali ne mogu vjerovati. Znaite, ne mogu prihvatiti sve crkvene dogme i uredbe; to mi je kao da moram progutati snop suhe slame!” Nasmijah se i rekoh joj: “Gospodice, ne trebate gutati slamu! Jeste li već čuli nešto o Isusu?” – “Da”, odgovori. – “No dobro, što biste odgovorili kada bih vam kazao: ‘Isus je lažljivac!’” – “Ne,” reče, “to ne vjerujem!” – “Vjerujete li onda da je Isus govorio istinu?” – “Da,” odgovori, “to vjerujem!” Ja nastavih: “Gospodice, postoji li čovjek kojemu biste vi mogli reći: ‘Vjerujem da nikad nisi slagao?’” – “Ne!” reče. “To ne bih rekla ni jednom

čovjeku.” – “Vidite, gospođice,” rekoj joj, “iz svega što ste rekli proizlazi da vi već vjerujete. Poklonili ste svoje povjerenje Isusu. To je velika stvar. S time se počinje. On je govorio istinu. Biblija kaže: ‘A ovo je vječni život, spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.’ Ne morate se uopće mučiti s crkvenim dogmama i uredbama.”

Iz magle ovoga svijeta netko vam se približava. Sve jasnije i jasnije prepoznajete na njemu rane od čavala i trnove krune, rane koje govore da je on sve vaše grijehе preuzeo na sebe i uzljubio vas ljubavlju kojom vas nitko dosada nije ljubio.

Neka se vaš pogled upre u Isusa sve dok mu ne kažete iz dubine srca: “Moj Spasitelj, moj Gospodin i Bog moj!” Vjerovati ne znači progutati određene dogme – jer je “pastor tako rekao” – vjerovati znači: upoznati Isusa Krista!

“Ha,” kažu neki, “ja ne mogu vjerovati jer župnici...” I tada mi ispričaju neke priče o župnicima koji su ih sablaznili. Jedan je imao ljubavnu avanturu s nekom ženom. Drugi je pobjegao s crkvenim novcem. Posvuda ima problematičnih župnika zbog kojih ljudi imaju izgovor: “Zbog toga više ne mogu vjerovati!” – Na takve riječi pocrvenim jer dobro poznam sam sebe. Nisam pobjegao s crkvenim novcem, ali kad bi me ljudi poznavali kao što se ja poznajem, ne bi ni mene uzeli za ozbiljno. Što onda reći o tome?

Pozorno saslušajte što ću vam reći. Nigdje u Bibliji ne piše: “Vjeruj u svog župnika i bit ćeš spašen”; u Bibliji piše: “Vjeruj u Gospodina Isusa i bit ćeš spašen!” Župnik nije – što na žalost nije uvijek slučaj jer ima takvih koji ne vrše svoju osnovnu funkciju – ništa drugo doli obični putokaz k Isusu! Putokaz ponekad može biti oštećen, nagnut i pomalo ispran od kiše, ali time ne prestaje biti putokaz. Jasno, upotrebljiv je tako dugo dok mogu vidjeti kuda on pokazuje. Što se mene tiče, ja ne bih slušao ni jednog župnika koji nije putokaz k Isusu, raspetom i uskrsлом Sinu Božjemu. Na putu prema cilju neću se ljutiti na putokaz koji nije baš u najboljem stanju, ako mi pokazuje pravi put i cilj. Moj je cilj doći do izvora milosti – do Isusa Krista.

Biste li htjeli stati pred Boga na Sudnji dan i reći mu: "Gospodine, nisam primio tvoje spasenje ni oprostjenje grijeha jer župnik nije bio nizašto!" Zar biste htjeli tako stati pred Boga? To me podsjeća na dječaka kome su se smrzle ruke pa reče za svoga oca: "Tako mu i treba kad mi nije kupio rukavice!" Ne, dragi prijatelji, krivo je kad netko kaže: "Ne mogu vjerovati!" Postoji jedna kolosalna rečenica u kojoj Isus kaže: "Tko želi vršiti volju mog Oca, znat će je li moj nauk od Boga." Pitanje je jedino u tome hoću li pripasti Bogu i poslušati njegove zapovijedi.

4. Što učiniti kada ne možemo vjerovati?

a) Molite Boga za prosvjetljenje!

On je blizu vas. Recite mu: "Gospodine, daj mi vjeru. Bože, prosvijetli me!" Budite sigurni da će vas čuti!

b) Vjerujte da je prisutan!

Isus je tu! Povucite se u osamu i recite mu: "Gospodine Isuse, želim ti predati svoj život." Tako sam i ja učinio kad me u mojoj bezbožnosti obuzeo strah od Boga koji me i doveo do Isusa.

c) Čitajte Bibliju!

Odvojite barem četvrt sata dnevno da biste bili nasamo s Isusom! Za to vrijeme čitajte Bibliju i slušajte što vam Bog ima reći. – Čitajte naglas! – Tada podignite ruke i recite: "Gospodine Isuse, imam ti toliko toga reći. Nisam zadovoljan svojim životom, pomози mi!"

d) Potražite zajedništvo kršćana!

Potražite ljude koji žele biti istinski kršćani! Nemojte ostati sami. Nema osamljenih putnika na putu prema Nebu. Potražite zajedništvo s kršćanima koji idu istim putem!

Kako uživati u životu ako nas pritišću pogreške i krivnja?

U Württembergu imaju izreku koja glasi: “Više nema šale!” Tim riječima i ja želim započeti ovo poglavlje: “Dosta je šale!” – Ovo je vrlo ozbiljno!

“Kako biti zadovoljni u životu kada nas neprestano pritišću naše pogreške i krivnja?” Moram vam odmah reći da zaista shvatite doslovce ove riječi: “...kada nas pogreške i krivnja neprestano pritišću”. Naše nas pogreške i krivnja zaista neprestance pritišću. Zato me posebno raduje što mogu pisati o jednom daru koji čovjeka čini duhovno bogatim i presretnim. To je nešto što ne možete nigdje kupiti, nigdje na cijelom ovom planetu. I da ste milijarder koji ovog trenutka može položiti na stol nebrojen novac, ne biste to mogli kupiti. Toga se ne možete dokopati ni vezama, iako je ono što se danas ne može kupiti ponekad moguće dobiti preko dobre veze. Krasotu o kojoj želim govoriti ne možete dobiti, koliko god bile dobre vaše veze i utjecajni vaši prijatelji.

Ne postoji ni mogućnost da do toga dodete sami: to se može primiti samo kao dar. To nešto veliko i prekrasno o čemu želim govoriti, nešto što se ne može kupiti ni dobiti po vezi, zove se – oprostjenje grijeha!

Možda ste razočarani sada kad sam vam otkrio o čemu se radi. Možda ste očekivali da će to biti nešto sasvim drugo. Vjerojatno se pitate:

1. “Treba li to meni?”

Uvjeran sam da bi barem pedeset posto ljudi, kad bi ih se upitalo trebaju li oprostjenje grijeha, odgovorilo riječima: “Oprostjenje grijeha? Što će mi to?”

Nedavno mi je neki mladić rekao: “Živimo u doba u kojem reklame određuju naše potrebe. Naši pradjedovi nisu ni znali

za žvakaću gumu i cigarete. Uzastopnim reklamama na televiziji, radiju i plakatima, dovedeni smo do toga da, na primjer, više ne možemo zamisliti život bez cigarete. Prvo je stvorena potreba, a tada slijedi prodaja.” Mladić nastavi: “Crkva radi to isto. Ona kaže ljudima: 'Treba vam oprostjenje grijeha!' – i onda im ga prodaje. Razumijete li me? Nama to ne treba, ali vi u crkvama u nama pobudite potrebu da biste nam tako mogli prodati svoju 'robu!'” Nije li tako? Da sada zaustavite nekoga na ulici i kažete mu: “Dobar dan! Kako se zovete?” – “Meier!” – “Gospodine Meier, trebate li oprostjenje grijeha?” Gospodin Meier najvjerojatnije bi odgovorio: “Bah! Ono što ja trebam su dvije tisuće maraka, a ne oprostjenje grijeha!”

Nije li mladić bio u pravu? Bi li bilo moguće u nekome stvoriti potrebu koju on nikada nije imao i onda odgovoriti na nju biblijskim naukom? – Moram vam reći da je to strašna pogreška i grozna zabluda. Naša najveća životna potreba je oprostjenje grijeha! Onaj tko tvrdi da mu ne treba oprostjenje grijeha, zacijelo ne poznaje svetog i strašnog Boga. Toliko se priča o Božjoj ljubavi da jednostavno više ne znamo da je Bog, a to piše u Bibliji, strašan Bog! Ono što me šokiralo kad sam se probudio iz grešnog života bila je spoznaja: Boga se treba bojati! Onaj tko kaže: “Ja ne trebam oprostjenje grijeha!” nema pojma o živome Bogu; o onome koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu. Nemojte se zavaravati, čovjek može zauvijek biti izgubljen! To kaže Isus, koji to svakako najbolje zna.

I da cijeli svijet kaže: “Mi to ne vjerujemo!” – onda bi cijeli svijet otišao u vječnu propast! Isus zaista zna najbolje o svemu tome. On nas je upozorio da ne bismo izgubili pravo na vječni život! Pa ipak se ljudi, sa svim svojim grijesima, usude reći: “Nama ne treba oprostjenje grijeha! To crkva stvara potrebu koje, u stvari, u nama ni nema!” – Glupost! Ništa nam nije potrebnije od oprostjenja grijeha!

Moram opet ispriповjediti jedan doživljaj. Jednom sam govorio na velikom skupu u prekrasnom Zürichu. Skup se održavao u golemoj kongresnoj dvorani. Sva su mjesta bila popunjena tako da su ljudi morali stajati uz zidove. Dva su

mi gospodina posebno upala u oči jer su se baš lijepo zabavljali. Vidjelo se po njima da su na predavanje došli iz čiste radoznalosti. Jedan je od njih imao lijepu “kozju” bradicu. Dopala mi se jer sam pomislio: “Šteta što ja ne mogu nositi takvu bradicu!”

Započevši propovijed, činio sam to tako da privučem pozornost baš te dvojice. I zaista su sa zanimanjem slušali. Ali tada sam spomenuo “oproštenje grijeha”. Istog trena kada sam to spomenuo, opazio sam kako se gospodin s bradicom podrugljivo nasmiješio i šapnuo nešto svom prijatelju. Kao što rekoh, bila je to golema dvorana. Obojica su bila daleko od mene. Nisam mogao čuti što je onaj rekao svome prijatelju, ali po njegovu izrazu lica nagađao sam što je to moglo biti. Bilo je to nešto poput: “Oproštenje grijeha! Tipična pastorska brbljarija!” I možda je pritom pomislio: “Pa nisam ja zločinac! Meni ne treba oproštenje grijeha!” – I vi to mislite, nije li tako? – “Nisam ja zločinac! Ne treba meni oproštenje grijeha!” – Pretpostavljam da je i on tako mislio.

Odjednom me obuzeo bijes. Znam da pred Bogom nije u redu razbjesniti se, ali si nisam mogao pomoći. – “Samo trenutak!” rekoh. “Sada ću napraviti kratku stanku, a vi za to vrijeme odgovorite u sebi s ‘da’ ili ‘ne’ na pitanje koje ću vam postaviti: ‘Želite li se za cijelu vječnost odreći mogućnosti oprostjenja grijeha samo zato što sada mislite da vam oproštenje grijeha ne treba? – Da ili ne?’ ” Pola minute su tisuće slušatelja, zajedno sa mnom, proveli u potpunoj tišini. Odjednom sam primijetio kako je čovjek s ‘kozjom’ bradicom probljedio i naslonio se na zid. Toliko ga je to pogodilo! Vjerojatno je pomislio: “Sada, doduše, tvrdim: ‘Ja nisam zločinac!’ Ali kada dođe vrijeme da umrem, kada više ne bude šale, tada bih ipak rado imao oproštenje grijeha. Ne bih ga se htio odreći za sva vremena.” Slažete li se s njim ili ne?

Neke sam izreke za života čuo nebrojeno puta. Jedna je od njih: “Ne činim zlo i Boga se ne bojim!” Ali, zamislite, još nikad nisam čuo tako govoriti nekoga mlađeg od četrdeset godina. Mladi ljudi vrlo dobro znaju da im je život ispunjen

grijehom. Tek kad umrtvimo svoju savjest, dogodi nam se da nam izleti takva besmislica. I kad mi netko kaže: "Ne činim zlo i Boga se ne bojim!" ja mu odgovorim: "Vjerojatno imaš oko četrdeset godina. To što tako govoriš znači da pomalo postaješ senilan. Znači da si potpuno umrtvio svoju savjest!" Tako dugo dok nam savjest nije umrtvljena, sasvim pouzdano znamo da ništa ne trebamo toliko kao oprostenje grijeha!

Prije nekoliko godina zatekao se u Essenu američki rock pjevač Bill Halley. Tisuće mladih skupilo se u Grugahalle slušati Halleya i njegov "band". Već tijekom prve pjesme počeli su polako, ali sigurno, uništavati dvoranu. Kasnije je izračunato da je učinjena šteta od šezdeset tisuća njemačkih maraka. Jedan mi je mladi policajac rekao: "Sjedio sam u prvom redu i morao sam se čvrsto uhvatiti rukama za sjedalo da ne bih i ja sudjelovao u divljanju."

Sutradan sam prolazio središtem grada i spazio trojicu mladića koji su mi izgledali kao da su i oni bili na sinoćnjem koncertu. Pridoh im i pozdravih: "Dobar dan! Kladam se da ste sinoć bili na Halleyevu koncertu!" – "Naravno, gospodine pastore!" – "O," začudih se, "zar se poznajemo? Baš mi je drago! Objasnite mi, molim vas: ne mogu shvatiti zašto ste uništili dvoranu?" – "Ah, gospodine Busch, učinili smo to iz očajja!" – "Što?" upitah. "Iz očajja? Pa zbog čega ste bili očajni?" – "To ni mi sami ne znamo!" bijaše njihov odgovor.

Poznati danski teolog i filozof Sören Kierkegaard ispričao je svojedobno kako je kao dijete često izlazio s ocem u šetnju. Ponekad bi otac zastao i zamišljeno pogledao svog sina. Tako je bilo i jednom kad mu je rekao: "Drago dijete, u tvojoj je nutrini prikriven očaj." Kada sam to pročitao, pomislih: "Kad je netko četrdeset godina župnik u velegradu, onda otkrije da je tako sa svakim ljudskim bićem."

Je li vam poznat taj nutarnji životni očaj? Reći ću vam odakle dolazi. Poduzmimo malo istraživačko putovanje kroz naša srca. Za to ću upotrijebiti jednu ilustraciju. Kao župnik u rurskoj oblasti često sam se spuštao u rudnike. To je divno iskustvo. Dobijete radno odijelo, stavite zaštitnu kacigu na

glavu, uđete u dizalo i spustite se u dubinu; na primjer, do osme razine. Može li se dublje? Može, ali dalje se nitko ne spušta jer je dolje “močvara”. Ondje se skuplja sva voda koja dotječe iz rudnika pa su rudari to mjesto s razlogom nazvali “močvarom”. Otkad živim u Essenu, samo sam jedanput čuo da je pukla sajla na dizalu. Tada se kabina dizala survala u dubinu – u “močvaru”. – Užasno!

Ta “močvara” u rudniku postala mi je slikom nas ljudi. Svi vi znate da u našem životu postoje mnogo “razina”. Naizgled možemo biti veseli i odavati dojam da je s nama sve u redu, ali u našoj nutrini je sasvim drukčije. Čovjek se može smijati, a biti potpuno tužan. Ponekad možemo izgledati kao da život shvaćamo kao igru, no duboko u nama – u našoj duši, u našem srcu – skriven je duboki očaj. Tako kažu liječnici i filozofi, tako kažu psiholozi i psihijatri. O tome govore filmovi i romani. Nevjerojatno je kako se ponekad očituju očaj i strah. Jedan psihijatar mi reče: “Nemate pojma koliko mladeži dolazi u moju ordinaciju!” Ipak se većina ne pita odakle dolaze očajanje i strah, već ih se pokušavaju riješiti pomoću alkohola i droge. Mnogo bi bolje bilo suočiti se s istinom!

To da se u dubini ljudskog srca krije očaj, nije suvremeno otkriće. Nevjerojatno je da su pisci Biblije to tvrdili prije skoro tri tisuće godina. No, osim dijagnoze, Biblija nam otkriva i razlog zbog čega je tako. Biblija kaže da smo od Adamova pada u grijeh udaljeni od Boga i da otada živimo izvan svog elementa – a Bog je naš prirodni element u kojem trebamo živjeti! Biblija još kaže da se mi, ustvari, bojimo Božjeg suda i odgovornosti za vlastite živote. Ali najvažniji uzrok dubokog očaja našeg srca ipak ostaju naši grijesi, naša krivica pred Bogom. To je najveći problem našeg života, problem koji ne možemo sami riješiti. Toga smo itekako svjesni. Zato u našim srcima i postoji takav očaj.

Trebamo li oproštenje grijeha? Naravno da trebamo! Ništa ne trebamo toliko kao oproštenje grijeha! – A što je grijeh? Grijeh je sve što nas odvaja od Boga. Mi smo se rodili kao grešnici. Dopustite da opet uzmem jedan primjer:

Dijete rođeno u Engleskoj za vrijeme Drugog svjetskog rata sigurno nije imalo ništa protiv nas Nijemaca, ali je pripadalo protivničkoj strani. Tako smo i mi, po naravi, rođeni na strani koja je protivna Bogu – na ovome svijetu. Time smo od samog rođenja odvojeni od Boga. Od tada smo se još više odijelili od Boga; time što smo između njega i sebe podignuli zid svojih grijeha. Svako kršenje Božjih zapovijedi je kao jedna cigla koju dodajemo tom zidu. Stoga je grijeh neugodna stvarnost s kojom živimo.

Moram vam ispričati kako sam postao svjestan da je grijeh strašna stvarnost i da se ni jedan grijeh ne može ispraviti. Imao sam divnog oca s kojim sam bio u jako dobrim odnosima. Jednog sam dana bio u sobici u potkrovlju i učio za ispit, kad se odozdo začu poziv: “Wilhelme!” Provirivši kroz prozorčić upitah oca koji me zvao: “Što se dogodilo? Gdje gori?” – “Moram poći u grad”, reče mi. “Hoćeš li sa mnom? U društvu je ljepše!” – “Ali, tata,” rekoh mu, “upravo učim za ispit. Sad mi se baš ne ide.” – “Onda idem sam”, odgovori mi otac.

Četrnaest dana nakon toga bio je mrtav. Tada je u nas još vladao običaj da mrtvac do pokopa ostane u kući. Mi sinovi ostali smo bdjeti pokraj otvorena lijesa. Bila je tiha noć. Svi su spavali, a ja sam ostao sjediti kraj otvorena lijesa. Odjednom se sjetih kako me prije dva tjedna otac zamolio da ga pratim u grad – a ja sam ga odbio! Pogledah ga i rekoh: “Ah, tata, moli me još jedanput! Ako hoćeš, ići ću i sto kilometara s tobom!” Njegova su usta ostala zatvorena. Odjednom sam shvatio: taj moj mali propust je strašna stvarnost. Da na raspolaganju imam cijelu vječnost, ne bih to mogao ispraviti.

Što mislite, koliko je grijeha u našim životima, koliko propusta?! Kako da budemo radosni kad nas grijesi i propusti neprekidno pritišću? Bez oprostjenja grijeha ne možemo biti zadovoljni u životu! – A kad umremo? Kako će biti onda? Želite li ponijeti svoje grijehe sa sobom u vječnost? Često sam razmišljao kako će biti sa mnom. U mojim je godinama sasvim prirodno razmišljati o tome. Za sada me još zadržava

jedna draga ruka, ali dolazi trenutak kada ću je morati ispustiti. U tom će trenutku brod mog života u tišini doploviti pred Boga – pred njegovo lice!

Vjerujte mi, to je upravo tako, odjednom se nađete pred njim! Sa svim svojim grijesima, sa svim svojim propustima, pojavite se pred živim, svetim Bogom! Zaprepastit ćete se kad otkrijete: “Pa sa sobom sam donio sav svoj grijeh i sve svoje propuste!” – Trebamo li oprostjenje grijeha? Ne postoji ništa na ovome svijetu što bi nam trebalo više od oprostjenja grijeha! Ono nam je potrebnije od svagdanjeg kruha!

2. Gdje ga mogu pronaći?

Svoju pogrešku s ocem više nisam mogao ispraviti. Razumijete li to? Mi nikako ne možemo ispraviti svoju krivicu! Posljedice naših pogrešaka ostaju pred Bogom! Učinjeno je nešto što će trebati platiti!

Isusov učenik Juda prodao je svog Spasitelja za trideset srebrnih novčića. Kada je vidio što je učinio, sve mu je postalo jasno: “Pogriješio sam. Uzmite natrag svoj novac. Želim sve popraviti!” Slegnuli su ramenima i odgovorili mu: “Što se to nas tiče? To je tvoja stvar!” I vi se možete obratiti kome hoćete, ali će vam svatko odgovoriti: “To je tvoja stvar!”

No je li moguće da nam grijesi i propusti budu izbrisani i oprosteni? Gdje to postoji? Tko nam može dati oprostjenje grijeha? – Dragi prijatelji, na to nam pitanje odgovaraju svi Božji ljudi iz Biblije. Od Knjige Postanka do Otkrivenja, biblijska je poruka jasna – oprostjenje grijeha postoji! – Gdje? Podite opet sa mnom od jeruzalemskih vratiju do brda Golgote. Ne obazirite se na okupljenu gomilu, niti na dvojicu razbojnika. Ne obazirite se na rimske vojnike, pogledajte čovjeka raspeta na srednjem križu. Tko je taj čovjek u sredini? On nije čovjek poput nas. Jednom je stajao pred okupljenom svjetinom i rekao im: “Tko mi može dokazati kakvu krivnju?” Tada se nije našao nitko tko bi mu se usudio reći riječ. To se ne bi usudio pitati ni jedan od nas. Tada su ga odveli pred rimskog upravitelja Pilata i židovsko Veliko vijeće. Ni oni

nisu našli ništa za što bi ga osudili. – On nije jedan od nas. Njemu ne treba oprostjenje grijeha. A ipak je visio na križu?! Tko je taj čovjek? On ne potječe iz našega svijeta, već je došao iz jedne druge dimenzije, iz Božjeg svijeta. Ja govorim o Isusu, Sinu Božjem. On visi na križu!? – Zašto? – Zbog koga?

Dragi prijatelji, Bog je pravedan. On mora kazniti grijeh. On je naše grijehе stavio na Isusa, svoga Sina, i na Isusu ih osudio. – “Kazna je bila na njemu radi našega mira!” To je najveća poruka Biblije: Isus je umjesto nas podnio Božju kaznu za grijehе da bismo mi mogli imati mir! Eto, tu je oprostjenje grijeha!

Gdje se mogu riješiti svojih grijehа? Gdje mogu dobiti mir s Bogom? – Pod križem! – “Krv njegova Sina, Isusa Krista, čisti nas od svakoga grijehа.” Neka nam Bog pomogne da prihvatimo tu činjenicu!

Iz tiska je izišla zanimljiva knjiga Amerikanca Williama L. Hullа. Bio je to pastor koji je trinaest puta posjetio višestrukog ubojicu Adolfa Eichmana dok je ovaj bio u zatvoru. U ćeliji je vodio duge razgovore s njim i pratio ga do vješala, gdje je smaknut. Bio je nazočan čak i kada je njegov pepeo bačen u Sredozemno more. Sadržaj svojih razgovora s Eichmanom objavio je pod nazivom “Bitka za dušu”. Na početku knjige piše: “Moj je cilj bio spasiti tog strašnog grešnika da ne ode u pakao. Potresno je kako je taj čovjek koji je, sjedeći za svojim pisaćim stolom, poslao u smrt milijune i uvukao svijet u užasnu patnju, do posljednjeg trenutka govorio: ‘Ne trebam nikoga tko bi umro za mene. Ne treba mi oprostjenje grijehа. Ja to ne želim.’”

Želite li i vi ići Eichmannovim stopama i umrijeti na takav način? – Ne? Ako ne želite, tada se svim srcem obratite Isusu, Sinu Božjemu, koji nam jedini na svijetu može oprostiti grijehе; koji je umro za to da bi svojom smrću platio sve što smo mi skrivili!

Tijekom tih razgovora s Eichmannom, pastor Hull se bojao ponuditi mu spasenje po krvi Isusa Krista. Može li, ustvari,

takav čovjek dobiti oprostjenje grijeha? – Da! – “Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svih grijeha”, ali ga ja moram upoznati, zamoliti ga za oprostjenje i čvrsto prihvatiti činjenicu da je on platio za njih na križu. Tada će biti kao što kaže pjesma: “Dragocjena Kristova krv, od grijeha čisti me!”

Biblija donosi brojne ilustracije da bi nam objasnila kako raspeti i uskrsli Gospodin Isus oprašta grijeha. (Nadam se da znate kako Isus nije ostao u grobu, nego je uskrsnuo nakon tri dana.) Uzmite za primjer jamca. Jamac je čovjek koji jamči da će platiti moj dug ako ga ne budem mogao podmiriti. Netko mora platiti! U životu je uvijek tako, dug ne ostaje nenaplaćen – netko ga uvijek mora platiti! Za svaki grijeh koji u životu počinimo, obvezni smo Bogu. Biblija kaže: “Plaća za grijeh jest smrt.” Bog zahtijeva da životom platimo za svoje grijeha. No tada dolazi Isus i odlazi u smrt za naše grijeha da bismo mi mogli imati život. On je naš jamac pred Bogom. Preostaje vam samo dvoje: ili ćete sami platiti za svoje grijeha – u paklu; ili ćete doći k Isusu i reći mu: “Gospodine Isuse, želim prihvatiti da si ti platio za moje grijeha!”

Ernst Gottlieb Woltersdorf u jednoj pjesmi reče: *Ostadoh bez riječi... / tad jamac se pojavi / što grijeha mi ponese. / Dug moj preuze na se / i cijelog ga isplati. / Od hrpe grijeha / ne ostani trun!*

Ta se istina može lijepo prikazati biblijskom slikom otkupnine. Zamislite čovjeka koga su uhvatili trgovci robljem. On ne može otkupiti sama sebe. Tada na tržnicu robova dođe ljubazni gospodin i spazi izložene robove. Srce mu zakuca jače i on upita: “Koliko vrijedi ovaj rob? Želim ga otkupiti da bude slobodan!” Od kojeg će trenutka taj rob biti slobodan? – Od trenutka kada za njega bude isplaćen i posljednji novčić. Gospodin Isus je na Golgoti platio i posljednji novčić! Ono što vam preostaje jest prihvatiti to i reći: “Gospodine Isuse, stavljam pred tebe sve svoje grijeha i vjerujem da si ti platio za svaki moj grijeh.” – Isus otkupljuje! Isus oslobađa robove!

Philipp Friedrich Hiller pjeva: *Grijesi su oprošteni. / To riječ je života / izmučenu duhu. / Jesu, u Isusovo ime!*

Biblija donosi nove i nove slike, jedna od njih je i slika pomirenja. I najzaostaliји divljak zna da mu je potrebno pomirenje. Zbog toga u svim religijama postoje svećenici koji prinose nekakvu žrtvu pomirnicu. Ali Bog poznaje i priznaje samo jednu Žrtvu pomirnicu: “Evo Jaganjca Božjeg koji oduzima grijehе svijeta!” Mnogi su svećenici prinijeli velik broj žrtava, no Isus je svećenik koji pomiruje s Bogom! On je i žrtva po kojoj je moguće pomiriti se s Bogom. Samo nas on može pomiriti s Bogom!

Albert Knapp u jednoj pjesmi reče: *Vječno pred očima mi prizor / kako on, ko' tiho janje, / krvav sav i blijed, / na drvu križa visi tam'... / I na me pomisli / kad kriknu: 'Svršeno je'!*

Sljedeća biblijska slika je pranje. Jedan je kršćanin napisao drugome: “On nas uzljubi i svojom nas krvlju oprao od naših grijehа.” Poznata vam je priča o izgubljenom sinu koji na koncu završava u prljavštini – među svinjama. – Koliko je samo ljudi završilo među svinjama! Na to se može reći samo: šteta za njih! – Ali izgubljeni sin je došao k sebi i otrčao, onakav kakav je bio, kući, u očev zagrljaj. On se nije prvo okupao, kupio odijelo i nove cipele. Došao je onakav kakav je bio. Tada ga je otac očistio i dao mu novo odijelo. Mnogi misle da se prvo moraju popraviti pa tek onda postati kršćanima. To je katastrofalna zabluda. K Isusu moramo doći ovakvi kakvi jesmo: prljavi. A kako je samo prljav i jadan naš život! – Dodite k Isusu onakvi kakvi jeste! On će vas oprati i bit ćete čisti! On će učiniti sve novo! – “Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svakoga grijehа.” Tako to svjedoči apostol Ivan. Tim riječima možemo i mi posvjedočiti!

Ne mogu vam sada navesti sve biblijske slike. Mislim da bi bilo mnogo bolje da sami počnete čitati Bibliju, tako da bolje upoznate divnu poruku o opraštenju grijehа.

Kako biti sretni u životu ako nas neprestano pritišću naši grijesi i prijestupi? To ne možemo postići sve dok se ne riješimo tog tereta, a tereta grijehа mogu se riješiti samo kad pronađem Isusa i kroz njega doživim opraštenje grijehа! Tada nestaju naši strahovi i onaj duboki očaj koji nas je do

tada ispunjavao. Kada primite Isusa, bit će vam kao da ste izišli iz mračnog podruma straha na proljetno svjetlo Božje milosti. To je ono što vam želim od sveg srca!

Dakle, trebamo li oprostjenje grijeha? Naravno! Gdje ga možemo dobiti? Kod Isusa: raspetog i uskrslog Spasitelja!

3. Kako dobiti oprostjenje?

Sada, nadam se, neki od vas misle: “To je prava stvar! Zasigurno je predivno imati oproštene grijeha! Ali, kako doći do toga? Ni jedne novine ne izvješćuju o tome, ni jedan suvremeni roman ne donosi nešto o toj temi, pa ni u filmovima još ne vidjeh da bi se govorilo o tome. Kako doći do toga?”

Da, zaista, kako doći do toga? Tu ni jedan drugome ne možemo biti od velike pomoći. Najbolje da još danas potražite neko tiho mjesto i zazovete Isusa. – On je uskrsnuo i danas je živ! – U Bibliji su oni koji su postali vjernicima, opisani ovim riječima: “...svi koji su zazvali Isusovo ime”.

Učinite i vi to: pozovite Isusa! – Je li vam poznat izraz ‘nazvati’? Naziva se telefonom. A jeste li znali da vi imate izravnu vezu s Isusom?! Ta je veza već dugo mrtva! Imate izravnu vezu s Isusom, a možda je još nikada niste koristili! To je žalosno! – Pozovite ga sada! Ne trebate dugo birati broj. Recite samo: “Gospodine Isuse!” – i on je već na liniji. On je već tu! To je ono što nazivamo molitvom!

A što reći? Jednostavno mu recite sve što vam je na srcu! Recite mu: “Gospodine Isuse! U grešnim sam odnosima s jednim muškarcem. Ne mogu se sama osloboditi grijeha u kojem živim. Ne mogu više živjeti u grijehu, pomози mi, molim te!” – “Gospodine Isuse! Teško mi je preživjeti mjesec s plaćom koju zaradim na ovom radnom mjestu. Ne znam kako drugi uopće mogu preživjeti. Ne mogu više izdržati tu neizvjesnost. Molim te, pomози mi!” – “Gospodine Isuse! Nevjeran sam ženi. Ne mogu se popraviti. Gospodine Isuse, pomози mi!”

Razumijete li to? Na toj liniji Isusu možete povjeriti ono što ne možete ni jednom čovjeku. On vas sluša. Olakšajte se! To

je pravo oslobođenje. Recite mu sve svoje grijehе. Upitajte ga: “Gospodine Isuse, onaj župnik Busch reče da tvoja krv čisti od svih nečistoća. Je li to istina?” – Recite mu to. Nazovite ga još danas. Počnite razgovarati s Isusom putem linije koja se tako dugo nije upotrebljavala. Ostanite stalno na vezi! Vi možete razgovarati s njime. Pridružite se ljudima koji su “zazvali ime Isusovo!” – “Da,” reći ćete, “sve ću mu reći, ali neću čuti ni riječi od njega!” – Mogu vam reći da se varate! – Pazite, sada ću vam reći na kojoj liniji trebate govoriti s njim. Nabavite Novi zavjet i čitajte ga. Kasnije čitajte Stari zavjet. Ali nemojte s njime započeti, pretežak je za početak. Počnite s Novim zavjetom, s Ivanovim evanđeljem. Tada čitajte Lukino evanđelje. Čitajte evanđelja kao što čitate novinska izvješća. Tada ćete shvatiti: “Pa to on govori!” – Po tome se Biblija razlikuje od ostalih knjiga, po tome što nam putem te linije govori živi Gospodin!

Jedan mi je čovjek rekao: “Kada želim čuti Boga, odem u šumu.” Ja mu na to odgovorih: “To je glupost! Kad ja idem u šumu tada slušam šum lišća, pjev ptica i žubor potoka. To je prekrasno. Ali mi šuma ne može reći jesu li moji grijesi oprošteni, kako zadobiti čisto srce i jesam li u Božjoj milosti. To mi Bog može reći jedino kroz Bibliju.”

Odvojite barem petnaest minuta na dan za Isusa. Tada ga zazovite i sve mu recite: “Gospodine, danas imam toliko toga važnog obaviti. Sâm to ne mogu privesti kraju.” – Shvaćate li? Recite mu baš sve! – Tada otvorite Novi zavjet i pročitajte pola poglavlja. – “Gospodine Isuse! Sada ti govori!” Odjednom će vam Bog poslati svoju riječ. Reći ćete sami sebi: “Pa to je za mene!” – Podcrtajte to. Najbolje da sa strane napišete i datum.

Jedanput sam, još kao mladić, posjetio jednu veliku obitelj. Na glasoviru u salonu stajala je Biblija. Uzeo sam je u ruke i prolisao. Mnogi su stihovi bili označeni crvenom i zelenom bojom, a pokraj njih ispisani datumi. Tada upitah: “Kome pripada ova Biblija?” – “Našoj Emi”, rekoše mi ukućani. Pogledah Emu – i oženih se njome! Takvu sam djevojku htio

za ženu! Djevojku koja je prihvatila da Isus govori s nama putem te linije i nikako drukčije.

Pozli mi kad vidim kako se danas mnogi svađaju oko Biblije. Kažu: “I Bibliju su napisali samo ljudi” i još kojekakve gluposti. Već mi je to dosadno slušati.

U Prvom svjetskom ratu neko sam vrijeme bio telefonist. Tada još nismo imali bežičnu vezu, već male uređaje povezanu žicom. Jednoga dana morao sam do promatračnice na nekom brdu. Ondje još nije bilo nikakva zaklona pa sam legao na tlo dok sam spajao žice. Tada je preko brda naišao lakše ranjeni vojnik. Viknuh mu: “Čovječe, lezi! Otkrili su nas! Uskoro će zapucati!” On se bacio na tlo, dopuzao do mene i rekao mi: “Lakše sam ranjen; sada ću kući na oporavak... hej, pa ti imaš stari aparat!” – “Da,” promrmljah, “stari model.” – “I kontakti su mu oštećeni!” – “Da,” potvrdih, “i kontakti su mu oštećeni.” – “Gle, pa tu mu nedostaje jedan dio!” reče on, a u meni zakipi. – “Začepi! Nemam vremena slušati tvoje kritiziranje! Moram uspostaviti vezu!”

Isto je i s Biblijom. Ja želim slušati Isusov glas, a onda dođu neki i govore: “I Bibliju su napisali samo ljudi!” Na to mogu odgovoriti jedino: “Umuknite! U njoj ja slušam Isusov glas!” – Ne dajte da od vas prave budale! Isus nam govori putem te linije! Tražite društvo takvih koji žele ići istim putem!

Razgovarajući s ljudima velim im sve to, a oni uvijek reaguju riječima: “Ah, to je za stare bakice. U crkvama su sami starci.” Zato se radujem što sam u posljednjih trideset godina, tijekom kojih sam bio pastor za mladež, upoznao mnoge mlade koji vam mogu potvrditi sve ovo što sam vam ispričao: da postoji oprostjenje grijeha; da je moguće razgovarati s Isusom i da on odgovara. Potražite zajedništvo s takvima koji su također imali doživljaje s Isusom. Lako je pronaći ljude koji zajedno s Isusom žele ići putem koji vodi u Nebo.

I sada Isus stoji pred vama i govori vam: “Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni jer vas grijesi i prijestupi neprestano pritišću. Ja ću vam dati odmor! Ja vam mogu podariti oprostjenje grijeha!”

Kako uživati u životu kad mi drugi idu na živce?

Mislim da ćemo se svi složiti kako nam u svakodnevnom životu ljudi često “idu na živce”. Rijetki su dani kada nas nitko ne iritira. Usudio bih se i reći da ne postoji čovjek kome drugi ne “idu na živce”. To je nešto uobičajeno među ljudima.

Nemojte misliti da samo nas živeiraju drugi – i mi idemo drugima na živce! Nisam li u pravu? O da, mi idemo jedni drugima na živce! No, ne svi. Moja mi žena, na primjer, ne ide na živce; ali postoje drugi koji me zaista iritiraju. – I vas? Pa naravno!

I tako jedni druge mučimo: u obitelji, u susjedstvu, na poslu – čak i u kršćanskim krugovima idemo jedni drugima na živce. Cijeli svijet pati od “ideš-mi-na-živce” sindroma. Ima takvih koji bi mogli reći: “Ne bih imao nikakvih problema u životu kad pokraj mene ne bi bio taj i taj!” Tada taj drugi nije samo trn u oku, nego trn u životu. I zato trebamo razmišljati o pitanju: “Kako biti zadovoljan u životu kada nam drugi idu na živce?”

Dragi prijatelji, to je inače samo dio jednog mnogo većeg problema od kojeg pati čovječanstvo. To je kao kad netko kašlje, a zapravo ima ozbiljnu infekciju na plućima. Tu ne pomažu bomboni za iskašljavanje. Takva se osoba mora podvrgnuti temeljitim pretragama i dрукčijoj terapiji! Mislim da je ta slika dovoljno jasna za objašnjenje te pojave. To što jedni drugima “idemo na živce” samo je znak da nešto ne valja s čovječanstvom. Razlog za to je mnogo dublji nego kad, na primjer, kažemo da je naša susjeda “malo nepristojna”. Stoga želim tu pojavu postaviti u njezine prave okvire. Želim vam pokazati da je “ideš-mi-na-živce” sindrom, simbol bolesti čovječanstva.

1. Svijet u kojem živimo

Svoj svjetonazor dugujem Bibliji i nalazim da je jedino ona dostojna da na njoj temeljim nešto tako važno.

Biblija kaže: Bog je stvorio svijet koji je bio savršen. Adamu Eva nije išla na živce, kao ni Adam Evi. U novostvorenom svijetu vladao je potpuni sklad. Ni živi Bog nije išao ljudima na živce; naravno, ni oni njemu. Svi su živjeli u skladu: Bog i ljudi, kao i ljudi međusobno. Tada još nije postojao nikakav jaz. Ali prema biblijskom izvješću, na početku ljudske povijesti zbila se užasna katastrofa. Biblija to naziva čovjekovim padom. Rečeno je da je čovjek bio podvrgnut kušnji. On, naime, nije smio okusiti plod s određenog stabla u Edenskom vrtu. Bog mu je zabranio, ali njemu to nije dalo mira. Mogao je birati i izabrao je zlo – neposlušnost. Kušao je zabranjeno voće. U tom trenutku je sve propalo: čovjek je pao u grijeh i dotadašnji divni svijet se izmijenio. Bog i ljudi prekinuli su međusobne odnose. Bog je istjerao čovjeka iz raja i na ulazu postavio kerubina s plamenim mačem da čuva pristup stablu života. Od tada smo i mi odvojeni od Boga. Od tada mi idemo Bogu “na živce”, a Bog nama. Pokušajte razgovarati s ljudima o Bogu. Začas će postati nervozni: “Prestani s tom temom! Čak ni ne znamo postoji li Bog!” – Između Boga i nas je nepremostiva provalija!

Tog su se trenutka raspali i dobri odnosi među ljudima, što se ubrzo iskazalo na djeci Adama i Eve. U to doba ljudi su počeli ići jedni drugima “na živce”.

Bijahu dva brata. Često se događalo da upravo braća teško podnose jedan drugoga. Kajin i Abel, braća o kojoj govorimo, bili su vrlo različiti. Jednog je dana Kajin, zemljoradnik, kopao u polju. Putem naiđe Abel. Mogu zamisliti kako se u Kajinu sve okrenulo: “Ne mogu više gledati ovog slabića!” Abel mu priđe i reče nekoliko riječi. Kajin podiže motiku i udari njome u lice koje je toliko mrzio. Došao je k sebi tek kada mu je brat beživotno ležao pod nogama.

Dragi prijatelji, svi smo mi civilizirani i ne ubijamo jedni druge motikama. Ali kada čitate novine, vidjet ćete da se

takvo što ipak događa. Sjetite se samo velikih suđenja nacističkim ratnim zločincima. U osnovi je to isti onaj Kajinov grijeh – mrzim ljude! I tako su poubijali stotine tisuća ljudi!

Kajin je došao k sebi ugledavši pred sobom mrtvog Abela. Malo se uplašio. No brzo se dosjeti: iskopao je jamu i u nju dovukao leš, prekrio ga zemljom, osvrnuo se i zaključio da ga nitko nije vidio. – Mi, ljudi, često mislimo da se ono što nitko nije vidio, nije ni dogodilo. Što mislite koliko samo mračnih i stravičnih priča nose ljudi u svojoj nutрини!

Kajin je pobjegao s mjesta zločina. Postalo mu je neugodno i zabrinuo se. Odjednom začu kako ga netko zove po imenu: “Kajine!” – “Tko bi to mogao biti?” pomisli. – “Kajine!” Koža mu se naježila. Odjednom je shvatio tko ga zove: živi Bog! On je bio ondje kad je ubio Abela! On je sve vidio! – “Kajine!!! Gdje ti je brat Abel?” – No Kajin se još nije namjeravao predati: “Nisam ja dadilja svom bratu Abelu! Trebam li ja biti čuvar svome bratu?” – “Kajine,” reče Bog, “krv brata tvoga iz zemlje k meni viče!”

Ova pripovijest savršeno jasno pokazuje kako je s čovjekovim padom u grijeh sve propalo. Veze među ljudima su pokidane: jedni drugima idemo na živce. Odnosi između Boga i čovjeka su uništeni. Bog je išao Kajinu na živce, baš kao što i danas ide mnogima na živce. Ali svojih se bližnjih ne možemo riješiti, kao što se ne možemo riješiti ni Boga! Takav je svijet u kojem živimo!

2. Riječi ne pomažu

Točno, tu ne pomaže razgovor. Posebno je od slabe pomoći razgovor o “dragome Bogu”. Između Boga i nas je zid, bolje rečeno – provalija. Za rata, kada je zajedno s pola Essena gorjela i moja kuća, jedna žena navali na mene vičući: “Kako vaš Bog može to dopustiti?” Odgovorih joj: “Moj Bog to može. Možda je Bog vaš neprijatelj!”

Od pada u grijeh odnosi između Boga i čovjeka su razoreni! Odvojeni smo od Boga i od ljudi. I to je pravi razlog zašto nam ljudi idu na živce. Ako imate susjedu koja vam ide na

živce, tada to potječe od čovjekova pada u Edenu. To znači da smo mi pali ljudi i da smo odvojeni od Boga. Tu ne pomažu nikakvi razgovori ni dobri savjeti.

Nedavno sam bio na švicarskoj granici. Ondje je izvješten lijep plakat s porukom: "Zajedno je bolje!" Pročitavši to, pomislih: "Naravno! Ali mi plakat neće nimalo pomoći kada mi netko 'ide na živce!' " – Ili poruka koju sam također vidio na jednom plakatu: "Budite ljubazni prema drugima!" Amerikanci pak posvuda vješaju plakate na kojima piše: "Keep smiling!" – "Smiješi se!" no to nimalo ne pridonosi da bi se nešto u osnovi promijenilo u ljudskim odnosima! Nisam li u pravu? – Ne, ne, riječi ne pomažu!

Sjećam se kako sam još kao mladi student teologije često posjećivao jednu obitelj u kojoj su svi rođaci bili u međusobnoj zavadi. Živjeli su u istome selu, ali su bili potpuno razjedinjeni. Na moje veliko iznenađenje, jedne sam ih večeri uspio sve okupiti. Mnogim lijepim riječima poticao sam ih na prekid neprijateljstava. Do jedanaest sati navečer svi su se pomirili i pružili jedni drugima ruke. Bio sam tako sretan da sam sebi rekao: "Ti ćeš postati vrijedan pastor, dobro si započeo."

Radosno sam otišao kući i tu noć posebno dobro prospavao. Drugog jutra sreću sam jednu ženu od onih što su se pomirili prethodne večeri i rekao joj: "Kako je sinoć bilo lijepo!" – "Lijepo?" začudi se ona mojim riječima. "Zar ne znate što se dogodilo?" Probljedio sam: "Što se dogodilo?" – Kada su se vraćali kućama, ponovno su se posvadili. Ta nova svađa bila je gora od one prethodne! – Smiješno vam je? Meni nije bilo smiješno. Odjednom sam shvatio užasnu ozbiljnost čovjekova pada zbog kojeg smo u sukobu s Bogom i jedan s drugim. Ne, tu ne pomažu nikakvi razgovori.

Često mi pišu: "Dragi gospodine pastore, u tom i tom mjestu imam rođake koji žive u međusobnoj zavadi. Biste li ih posjetili?" Takve prijedloge najčešće odbijam jer dobro znam kako nema koristi otići i pokušati ih miriti. Sjetite se samo ljudi koji vama idu na živce. Mogao bih vam dugo pričati o tome

što da učinite, ali bi to bilo bez ikakve koristi. To je tragično, iako je, kad malo bolje razmislimo, upravo smiješno.

Opet sam tako jednom posjetio neku obitelj. Sjedio sam s domaćinom kada je ušao njegov sedamnaestogodišnji sin: neuredan, u iznošenim trapericama, poduže kose... Primijetio sam da otac samo što nije eksplodirao. – “Pogledajte ga!” reče. “Samo ga pogledajte!” Otac je inače bio vrijedan i pošten službenik. Možete zamisliti kako se u njemu sve okrenulo kad je ugledao tog svog “huligana”.

Ili uzmimo, na primjer, jednu dragu majku, kršćanku, koja je pomalo staromodna i vrlo stroga. – Kći joj se našminkala. – “Kako mi ide na živce!” veli majka za kćer. – “Kako mi ide na živce!” rekla je kći za majku.

Nije li posvuda tako? Sreo sam čovjeka koji se rastajao od žene. Rekao sam mu: “Znate li da je razvod grijeh?” – “Gospodine pastore! Ide mi na živce kako moja žena srče juhu!” odgovori on. – Nalazite li da je to smiješno? Ja mislim da je to strašno! Možda mislite: “To su sitnice?” – Sitnice? To su pokazatelji da je u doba Adamova pada svijet otpao od Boga i da mi sada živimo u palom svijetu – kao ljudi bez Boga!

To “ideš-mi-na-živce”, ponekad može izgledati vrlo ružno. Poznajem jednu mladu djevojku iz Essena koja boluje od multiple skleroze i koja je potpuno paralizirana zbog te strašne bolesti. Stanuje u jednoj maloj kući. U stanu do nje živi neki objesni mladić koji svake večeri od pola osam do jedanaest sati gleda televiziju i to uz najjaču glasnoću. Jadna, bolesna djevojka mora slušati te zvukove koji joj dolaze kroz tanak zid koji dijeli njihove stanove. Već je molila čovjeka: “Molim vas, stišajte malo televizor!” no klippan je stavio još glasnije. Zamislite to! Tako je išlo iz godine u godinu, iz večeri u večer, iz sata u sat. – Takve smo mi zvjeri! Da, baš zvjeri! Možete li zamisliti kako je jadnici taj čovjek išao na živce? I njemu je, naravno, djevojka išla na živce. Vodili su neprekidnu borbu kroz zidove, borbu koja im je život učinila neizrecivo teškim!

Jednom sam morao pripremiti sto pedeset firmanika. Počeo sam tako što sam ih posjećivao u domovima. Živjeli su u unajmljenim kućama. U prvog bijaše svađa u kući, u drugog svađa u kući, u trećeg svađa u kući... Jednoga dana, tijekom pouke, rekoh neka ustanu oni kod kojih nema svađe. Ustalo je samo troje ili četvero. – “Jao,” rekoh, “pa zar je u svih ostalih svađa?” – “Da”, bijaše odgovor. – “Kako to da u vas nema svađe?” upitah ih. – “Mi živimo sami!” odgovoriše.

Tako stoje stvari. I kako onda biti sretan i zadovoljan, stvarati i privređivati, uza sve te napetosti i nervozu u kojoj živimo! Boli nas kada nam nešto padne na nogu, ali kada nam tko neprestance ide na živce, tada je to nepodnošljivo.

3. Bog nam želi pomoći!

Kada vam ne bih imao reći ništa drugo od prije rečenog, ne bi bilo smisla ni započinjati ovu temu. Ali imam jednu nevjerojatnu novost za vas: u svoj toj kaljuži nervoze, napetosti i međusobnih netrpeljivosti, pojavljuje se Bog sa svojim bezgraničnim milosrdem. Čitav ovaj jadni svijet leži razgolićen pred očima Božjim, ali Bog ne ostaje po strani, on nam želi pomoći. On dolazi na čudesan način. To je poruka Biblije, poruka koja oduzima dah. Bog je srušio zid koji stoji između njega i nas i došao k nama u osobi Isusa Krista!

Kada ljudi današnjice odbacuju evanđelja kao nepotrebna, tada to ne znači da su zaista nepotrebna, nego je to još jedan dokaz ljudske gluposti. – Zašto? – Zato što je Isus naša jedina šansa! Što bi još Bog trebao učiniti, osim što je srušio zid koji nas je odvajao od njega i dao nam svoga Sina koji nas može osloboditi od ovog neprirodnog načina života? Kada se u našem životu pojavi Sin Božji, situacija se potpuno mijenja!

a) Isus nam daruje mir s Bogom

Htio bih naglasiti: u Isusu je sve povezano. Isus nije bio poput nas, odvojen od Boga. Isus je Sin Božji. Nedavno mi je netko rekao: “Isus je bio čovjek kao i mi, ništa više od nas, osim što je bio osnivač religije.” Ja mu odgovorih: “Vi očito mislite na neku drugu osobu. Ja govorim o onome koji je

rekao: 'Vi ste ovosvjetski, ja sam s Neba.'" – Da, ja govorim o njemu, o Sinu živoga Boga koji je jedinstven i potpuno različit od nas; božansko biće koje je došlo na ovaj izgubljeni i prokleti svijet. On nije odvojen od Boga. Njemu nitko ne ide na živce. Njemu ni Juda, koji ga je izdao, nije išao na živce. Isus je do kraja ljubio Judu! Želio bih da Isusov život gledate s ovog gledišta: njemu nitko nikada nije išao na živce!

U Novom zavjetu je opisana prekrasna večera koju je Isus posljednji put pred smrti blagovao zajedno sa svojim učenicima. Vjerojatno vam je poznato da u to doba na Istoku nisu sjedili za stolom kao mi danas, već su ležali na tepesima oko niskog stolića. Ne mogu si nikako predočiti kako su pritom mogli jesti. U svakom slučaju mi danas ne bismo mogli jesti ležeći i pritom koristiti nož i vilicu. Ali oni su jeli ležeći. Prije no što bi polijegali oko stola, izuli bi sandale i oprali noge.

Učenici su toga dana dugo hodali s Isusom. Navečer su bili jako umorni pa su samo skinuli sandale i polijegali po podu. Mogu zamisliti kako je Petar pogledao Ivana i dao mu znak okom: "Netko mora donijeti vodu i spužvu i oprati nam noge. Ti si najmlađi pa bi to mogao učiniti! Ide mi na živce kako se ti, Ivane, uvijek želiš izvući!" Ivan je slegnuo ramenima i pomislio: "Taj Petar mi već ide na živce. Uvijek se okomljuje na mene jer sam najmlađi. Mogao bi jednom i Jakov donijeti vodu i spužvu i oprati nam noge!" A Jakov pomisli: "Zašto bih ja to morao? Ja sam od onih koje Isus najviše ljubi. Neka Matej to učini!" U tom su trenutku jedan drugome počeli ići na živce, jer se svaki ugibao onome što je trebalo učiniti.

Tada je ustao Isus. Učenici su se zapanjili: "Neće valjda on?!" – Da, on će to učiniti. Vratio se opasan ubrusom poput sluge, s posudom vode i spužvom – i oprao noge svakom učeniku. – I Judi! I Petru! I Ivanu! I Jakovu! I Mateju! Ja bih još dodao: i meni! – To je Isus! U njemu je silni Bog, a on ipak ljubi svakoga, pa i najmanjeg čovjeka.

Moram vam predočiti Isusa onako kako ga ja vidim, kako visi na Golgotskom križu! Htio bih da vas mogu odvesti do tog brdašca nedaleko od jeruzalemskih vratiju, gdje buči

svjetina; gdje stoje rimski bojovnici s kopljima u rukama, a ponad glava im se uzdižu tri križa. – Onog na srednjem križu vam želim predstaviti! Onog s krunom od trnja! Dragi prijatelji, na tom prokletom križu on umire za vas da bi vas izbavio iz ove bijede gdje drugima idete na živce; gdje sami sebi idete na živce i gdje jedni drugima idete na živce. On umire da bi vas mogao izvući iz tog gliba i pomiriti vas s Bogom.

Želite li da Bog odstrani sve što se ispriječilo između njega i vas? Onda dodite pod Isusov križ. Taj Isus koji je umro za vas i koji je uskrsnuo za vas, Božja je ponuda mira. Odbacite sve svoje sumnje (a mnogo ih je u vama) daleko od sebe! Bacite se u naručje tom Isusu! Odbacite sve negdašnje grešne veze i svu svoju krivicu pred Isusove noge! Moći ćete to ako samo podignete svoj pogled na Raspetoga. Dajte mu svoju ruku i recite: “Želim ti pripadati!” – u tom ćete trenutku zakoračiti u mir s Bogom.

Pavao je u poslanici Rimljanima napisao: “Opravdani vjermom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu.” – Da, Isus je Božja ponuda mira. Prihvatite je! Kako je žalosno što postoje mnogi koji su čuli tu poruku, a ipak nikad nisu ušli u ponudeni mir s Bogom. To je strašno! Apeliram na vaša srca! Apeliram na vaše duše! Prihvatite Božju ponudu mira dok je još vrijeme!

Danas sam razgovarao s nekoliko novinara. U razgovoru smo došli do pitanja postoji li danas nešto u što je vrijedno vjerovati. Objasnio sam im svoj stav: “Reći ću vam otvoreno: nakon što sam preživio dva rata i nacistički režim, ne znam što bih još mogao shvatiti ozbiljno. Suvremeni ‘proroci’ i političari ni sami ne vjeruju onome što govore. Ni ja im ne vjerujem. Ne znam što bih od svega što postoji između neba i Zemlje mogao ozbiljno prihvatiti, osim Božje ponude mira u Isusu Kristu!” To je jedino što još mogu ozbiljno prihvatiti. A to se isplati!

Ako i vi pripadate onima koji kažu: “Više ništa ne shvaćamo ozbiljno!” – evanđelje je upravo ono što trebate. Prihvatite Božju ozbiljnu ponudu mira u Isusu Kristu.

Isus obnavlja vezu između Boga i čovjeka. Vaš problem i bijeda je u tome što se možda smatrate kršćaninom jer ste prihvatili neke kršćanske stavove ili što ponekad odete u crkvu, ali nemate mir s Bogom! Kažem vam: Isus je umro za vas i na sebe preuzeo svu vašu krivnju, tako da vi sada možete kleknuti pred njega i reći mu: “Gospodine, ja sam izgubljeni grešnik. Sada vjerujem u tebe. Primam te u svoj život!” Tako možete krenuti u novi život – u mir s Bogom!

b) Isus nam poklanja mir s bližnjima

Gdje se pojavi Isus, čovjek dobija ne samo mir s Bogom, nego i mir sa svojim bližnjima. Tek tada prestajemo jedni drugima ići na živce.

Dobro upamtite jedno: neki od vas, čitatelja, možda ste veliki kršćanin, ali samo tako dugo dok vam drugi ne idu na živce. Ali to nije u redu! Mogli biste reći: “Trebate poznavati onu ‘kozu’ – moju susjedu!” Na to vam mogu odgovoriti: “Tako dugo dok je mrzite, nešto s vama nije u redu. Kad Isus uđe u naš život, prestajemo biti osjetljivi i živčani, prestajemo biti kao ljudi oko nas koji neprekidno gube živce!”

Vidite, gdje Isus prodre, poklanja mir s Bogom i mir s onima koji nam idu na živce. I kada vidite kako vam ljudi idu na živce to je pouzdan znak da trebate Isusa! Inače vam ništa drugo ne može pomoći! U takvim situacijama možete uništiti živce. Isus vam mora podariti mir s Bogom i vi ga trebate primiti u sebe, tada više nećete imati problema s drugima!

Imam prijatelja koji živi u krasnom stanu, ali ima jako nezgodnog stanodavca koji je pohlepan za novcem. Prije nekog vremena napisao je besramno pismo mom prijatelju: “Morate se ponašati tako i tako! To i to ne smijete činiti! Toliko i toliko trebate platiti...” – “Kad sam pročitao pismo”, reče mi prijatelj, “skočio mi je tlak. Sjeo sam za pisaći stol da mu napišem odgovor. Odjednom se u mojim mislima pojavila slika Isusa Krista koji je umro za mene – i za mog stanodavca. Odložio sam papir i pisaljku. Otišao sam k gazdi i rekao mu: ‘Čujte, pa zar mi trebamo ovako razgovarati? Obojica smo

razumni ljudi! Zar ne bismo mogli sjesti i ljudski porazgovarati? Vi ste mi zaista dragi i ne vidim razloga zašto bismo nas dvojica razgovarali na takav način.' ” Stanodavac je bio potpuno razoružan tim riječima i nije zapodjenuo svađu. Danas su dobri prijatelji – “teški” gazda i Isusov učenik.

Poznajem jednog francuskog evangelizatora koji se zove Dapozzo. Njemu je u koncentracijskom logoru teško ozlijeđena ruka. Ispričovjedio mi je jedan svoj doživljaj koji nikada nisam zaboravio. Ispričao je: “Jednoga dana oko podneva, upravitelj logora u kojem sam bio zatočen posla po mene. Sproveden sam u sobu u kojoj je bio postavljen stol, a na njemu samo jedan pribor za jelo. Tada je ušao upravitelj. Bio sam jako gladan, zavijalo mi je u crijevima. Upravitelj sjede za stol, a poslužitelji su mu, jedno za drugim, donosili čarobna jela. Morao sam stajati u stavu mirno i promatrati ga. Pokazivao mi je kako mu jelo godi, a ja sam umirao od gladi. Ali to nije bilo sve. Na kraju je naručio kavu. Pritom je stavio na stol jedan manji paket i rekao mi: 'Pogledajte što vam je iz Pariza poslala supruga. Kolače!' Znao sam kako je bilo teško doći do hrane i koliko je moja žena morala štedjeti da bi ih mogla ispeći. Upravitelj otvori paket i poče ih jesti. Zamolih ga: 'Dajte mi bar jednog, neću ga pojesti, samo da me podsjeti na suprugu.' Nasmijao mi se i pojeo ih sve do posljednjeg.” – Bio je to jedan od trenutaka kada čovjeku mogu popustiti živci i kada može istinski zamrziti!

Dapozzo je nastavio doslovce ovako: “U sekundi mi posta jasno što znači: 'Ljubav Božja je izlivena u našim srcima' i mogao sam ljubiti tog čovjeka. U sebi sam mislio: 'Jadni čovječe! Nemaš nikoga tko bi te ljubio. Okružen si samom mržnjom! Koliko ja imam dobra kao dijete Božje!'” – Razumijete li to? Mogao ga je tamo zagrliti i izljubiti. Više mu nije išao na živce. Upravitelj je skočio sa stolice kao da je to osjetio i otrčao iz prostorije!

Dapozzo ga je posjetio nakon rata. Ugledavši ga, čovjek je problijedio: “Želite mi se osvetiti?” – “Da,” reče mu, “želim vam se osvetiti. Želim popiti kavu s vama. U autu imam tortu.

Sada ćemo zajedno pojesti i popiti!” Čovjek je bio istinski dirnut shvativši kako netko tko je predan Isusu više ne treba mrziti jer je oslobođen toga da mu drugi idu na živce – jer je ljubav Božja razlivena u njegovu srcu.

Često čujem jadanje: “Tako sam usamljen. Nitko me ne voli!” Više to ne mogu slušati. Nalazim da je strašno glupo – oprostite na izrazu, ali ja sam iz rurske oblasti, a tamo govorimo pomalo grubo – strašno je glupo kad ljudi neprestance jadikuju: “Na svijetu nema ljubavi” – a sami su santa leda!

Kad me obuzme takav osjećaj, pomislim: “I ja bih htio pružiti ljubav nekome.” I sjetim se da to ne možemo. Naše je srce neizrecivo sebično. Postoje ljudi koje je lako voljeti jer su simpatični. Ali što s onima koji nam idu na živce? Sjećam se svog razgovora s jednim radnikom, komunistom, koji reče: “Demonstrirali smo za težake u Šangaju!” Na to mu odgovorih: “To je divno! A u kakvim ste odnosima sa svojim susjedom?” Na to on planu: “Da ga sada sretnem, razbio bih ga k'o krušku!”

Vidite, “zapovijed”: “ljubi svoga daljnijega” nije tako teško ispuniti, ali “ljubi svoga bližnjega” je već nemoguće teško.

Mislim da bi svijet bio drukčiji kada bih mogao ljubiti svoga bližnjega; i to ne samo one simpatične već i one “teške”, opasne, pa i one koji mi žele zlo. To čovjek ne može sam od sebe. To je Božji dar. Dragi prijatelji, to nije jednostavno. Sâm sam to iskusio. Naime, kada Isus uđe u naš život i podari nam mir s Bogom, želi nam podariti i mir s bližnjima. U tome procesu pokazuje nam Isus ono što dotad nismo primjećivali: mi drugima više idemo na živce nego oni nama! Otkad poznajem Isusa, on mi je pokazao koliko sam bio nepažljiv prema drugima i pomogao mi da to promijenim.

Isus donosi najveću revoluciju na ovaj svijet, ali da bi se ona ostvarila, trebamo primiti njega u svoj život. Ne dopustite da ove moje riječi ostanu uzaludne. Htio bih da možete reći: “Pronašao sam Isusa – i on je pronašao mene!”

Sve se treba promijeniti, ali kako?

U mojoj mladosti bili su popularni romani Maxa Eytha, koji je danas već zaboravljen. On je po profesiji bio inženjer pa je i građu za svoja djela uzimao iz povijesti tehnologije. Naziv jednog romana bio je: "Profesionalna tragedija". U njoj opisuje mladog inženjera koji jednoga dana, kroz niz neobičnih slučajnosti, dobiva vrlo tešku zadaću. Naime, trebao je sagrađiti most preko jedne rijeke koja se na tom mjestu već spajala s morem. To je, inače, vrlo težak zadatak jer na takvu mjestu djeluju plima i oseka. A tada, na samom početku tehnološkog doba, čovjek još nije posjedovao suvremena sredstva.

Mladić je, dakle, počeo graditi taj divovski most. Kada ga je dovršio, priređeno je svečano otvorenje s glazbom i zastavama, uz nazočnost mnogih novinskih izvjestitelja. Dostojanstvenici su se provozali vlakom preko mosta. Mladi inženjer bio je u središtu pozornosti. Sve su novine pisale o njemu. Postao je poznat. Ubrzo nakon toga u Londonu je otvorio golemi projektni ured. Oženio je djevojku iz bogate obitelji i imao sve što mu je srce poželjelo.

Ipak je u njegovu životu postojala jedna strašna tajna, o kojoj je samo njegova žena znala nešto malo. Naime, svake bi jeseni iščeznuo iz Londona. Otputovao bi do svog mosta. Noću, dok bi divljala oluja i pljuštala kiša, stajao bi na mostu, umotan u kišni ogrtač i drhtao od straha. Osjećao je kako oluja udara u nosače njegova mosta. Iznova je proračunavao jesu li nosači dovoljno snažni i je li dobro proračunao koliki će pritisak vjetrova most morati podnijeti. Kad bi prošle jesenske oluje, vratio bi se ponovno u London. Tada je opet bio veliki čovjek koji je imao važnu ulogu u poslovnom životu grada. Nitko nije primijetio da je u njemu skriven golemi strah: "Je li most dobro sagrađen? Je li dovoljno snažan?" Ta uznemirujuća pitanja bila su mračna tajna njegova života.

Max Eyth opisuje, i dalje potresnim stilom, kako je inženjer jedne noći, za vrijeme zastrašujuće oluje, iznova došao na most sav ispunjen strahom. Kroz mrak je ugledao vlak koji je upravo dolazio na most. Vlak je prošao kraj njega i on se zagledao u svjetla posljednjeg vagona. Odjednom su svjetla iščeznula u bijesu oluje. Znao je da je vlak već u dubini, među podivljajalim vodama. Most se urušio na samoj sredini.

Nije li to priča o svakom čovjeku? Svi mi gradimo most svoga života. S vremena na vrijeme, kad naiđe neka besana noć, ili kada nas nešto jako uznemiri, pojavi se strah u nama: "Jesam li, u stvari, pravilno sagradio most svog života? Hoće li se on zaista održati pred olujama koje nailaze u životu?" Tada jako dobro znamo da nije baš dobro! Most našega života nije potpuno siguran!

1. Nešto ne valja

Susretao sam u životu mnoge ljude. Ponekad sam znao upitati: "Recite mi, je li u vašem životu sve u potpunom redu?" Još nisam sreo osobu koja ne bi nakon kraćeg razmišljanja priznala: "Potpuno u redu? Nije! Mnogo toga bi trebalo biti drukčije!" Ja, naravno, ne mogu reći gdje je slaba točka na vašem mostu života. Ali vi sami vjerojatno najbolje znate da bi mnoge stvari trebale biti drukčije! Zato ponekad donosimo odluke: "Promijenit ću se! Poboljšat ću se na tom i tom području!" – Recite mi: vjerujete li zaista da se čovjek može promijeniti? Ne, čovjek se u osnovi ne može mijenjati! Biblija to ovako opisuje: "Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju? Ili leopard krzno svoje? A vi, možete li činiti dobro, naviknuti da zlo činite?"

Svijet je prepun moralnih pouka i preporuka, ali se ni jedan čovjek ne može promijeniti sam od sebe. To su teške riječi. Osjećam da su neki ljudi koje susrećem potpuno svjesni kako s njihovim životima nešto ne valja. Kad im kažem: "Vi jako dobro znate da most vašeg života nije u najboljem redu!" oni me upitaju: "Pa dobro, što nam je onda činiti? Ne možemo se mijenjati!" Tako je to: nepošten ne može očistiti svoje srce.

Lažljivci ne mogu postati iskrenima. Sebeljubac ne može samog sebe učiniti nesebičnim. Možda može iskazati trenutnu nesebičnost, ali u osnovi ostaje sebičan kao i prije. Nepoštenjak ne može biti pošten.

Kada bih vas samo mogao bolje poznavati da vam mogu pomoći pronaći gdje ne valja most vašeg života! To je potrebna istina na koju ukazuje Biblija. Ja ne iznosim neke svoje zamisli i shvaćanja, nego vam prenosim ono što govori Božja riječ. A Biblija donosi nevjerojatnu poruku od koje će vam zastati dah. Ona kaže da je živi Bog poslao nekoga na naš svijet, nekoga tko može izmijeniti sav naš život! To nije nitko drugi doli njegov Sin – Gospodin Isus Krist!

2. Sve se može promijeniti

Dragi prijatelji, ne znam je li crkva kriva što ljudi misle da je kršćanstvo dosadno. Za me je poruka: Bog posla svog Sina Isusa na ovaj svijet kao jedinu šansu za nas – poruka od koje zastaje dah! Isus je izrekao nešto nevjerojatno rekavši: “Evo, činim sve novo!” – On, i samo on, može promijeniti ljude!

Vidio sam pijance koje je Isus oslobodio robovanja alkoholu. Sebične starice koje su u svojoj sebičnosti proklinjale sve ljude, postale su drukčije i počele misliti na druge. Muškarci sapeti svojom bludnošću, bili su oslobođeni jer Isus mijenja! Kada Isus uđe u nečiji život, sve se mijenja i postaje novo! To nije bajka. Mogao bih vam navesti mnoštvo istinitih primjera. I zato, kad već dobro znamo da most našeg života nije potpuno u redu, trebamo Spasitelja koji nas može promijeniti. Trebamo Gospodina Isusa – ne kršćanstvo, već Krista! Shvaćate li? Mi ne trebamo ni religiju, ni dogmu, ni crkvenjaštvo, već živog Spasitelja. – A on je tu! Njega možete zazvati još ove večeri i reći mu sve svoje životne probleme, sav svoj jad.

Da, velika je poruka koju imam. Dopustite mi da to razjasnim jednom slikom. Nedavno sam proveo tjedan dana u Münchenu. U ljepote grada Münchena spada i golemi park u središtu grada, poznati “Englischer Garten”. Budući da je moj hotel bio blizu parka, svako sam jutro prošetao kroza nj.

Na ulazu u park nalazi se drveni most kojim se prelazi preko rječice. Lijevo od mosta je brana preko koje se prelijeva voda i tvori vodopad. Ondje, ispod vodopada, jednog sam dana ugledao kako veliki komad drveta poigrava na uzburkanoj vodi. Budući da sam imao vremena, zastao sam i gledao kako se to drvo neprestance vrti u krug. Tu i tamo izgledalo je da će ga struja povući sa sobom iz magičnog kruga, ali bi se opet vratilo u vrtlog. Kada sam drugi dan došao, drvo je još uvijek bilo tamo. Izgledalo je kao da se neprestance pokušava doći riječne struje, ali ga je vrtlog uvijek vraćao na isto mjesto. Možete li to zamisliti? – Onuda je protjecala živa struja, ali drvo se stalno okretalo u jednakim, beživotnim krugovima!

Tako je i sa životima većine ljudi. Neprestance se vrte u istim starim krugovima: isti grijesi, iste opasnosti, isto bezboštvo, iste sumnje u srcu. Uvijek ista svakodnevnica, uvijek u istome krugu! – Ali postoji jedno strujanje, živa struja koja izvire kod Sina Božjega, kod Isusa. Isus je umro za nas na golgotskom križu. Vjerujte mi, to što je Bog dopustio da njegov Sin umre tako okrutnom smrću, nešto znači, iako vi to još uvijek ne razumijete! Pokušajte to sagledati duhovnim očima! To mora nešto značiti! Ne možete tako olako prijeći preko toga! Morate se barem malo pomučiti da biste nešto shvatili!

Isus je umro, ali je treći dan ustao iz groba. Od Isusa je potekla struja oslobođenja! No mi smo poput onog drveta u “Englischer Gartenu”, neprestance se okrećemo u istim krugovima. Gledajući to drvo u rječici, pomislih: “Potrebno ga je samo malo gurnuti i zahvatila bi ga struja!” No nisam se to usudio učiniti, jer mi nije bilo do kupanja.

Mi nismo komad drveta. Mi sami moramo učiniti taj korak koji nas može izvesti iz neprestane vrtnje i uvesti u oslobađajuće strujanje što dolazi od Sina Božjega. Ali moram vam reći da taj korak morate poduzeti sami! Ipak, ima takvih koji sasvim jasno osjećaju da je Bog taj koji im pomaže da taj korak poduzmu i zakorače iz starih, dosadnih krugova, u struju slobode što dolazi od Isusa.

3. Ovako ili onako

Apostol Pavao bio je prebačen u zatvor u Cezareji. U tom je gradu bila rezidencija rimskog upravitelja. Upravitelj se zvao Fest. Njemu jednoga dana dođu u posjet judejski kralj Agripa i njegova žena Berenika. Reknu mu: “Feste, čuli smo da imaš uznika koji se zove Pavao. Htjeli bismo ga malo poslušati.” I tako je jednog dana ponovno priredio veliko suđenje zanimljivom zatvoreniku Pavlu iz Tarza. Na suđenje su došli svi važniji građani: viđeniji časnici, političari i službenici. Uđu tako Fest, Agripa i Berenika i zauzmu počasna mjesta. Oko zdanja stražarili su rimski legionari. Sve je sličilo velikoj paradi. –Tada su uveli optuženika Pavla i nakon nekoliko minuta scenarij se sasvim izmijenio. Odjednom optuženik više nije bio Pavao, već cijelo društvo koje se okupilo u dvorani. Održao im je snažnu evangelizacijsku propovijed nakon koje je njegovim slušateljima bilo jasno sve o Isusu. Ovaj put nije toliko govorio o njihovim grijesima i grešnom načinu života, nego im je opisao Sina Božjega koji je rekao: “Tko je žedan, neka dođe k meni i neka pije.” – “Vi, koji ste žedni i gladni života, čije su savjesti opterećene krivnjom, vi koji ste ispunjeni strahom pred smrću i čežnjom za Bogom, čujte ovu riječ: Isus nam pruža svoje ruke i govori: ‘Dodite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni!’”

Tako im je govorio Pavao. Tako je pred njima uzvisio Gospodina Isusa, uskrslog Mesiju koji mu se objavio na putu za Damask. Kada je Pavao završio, riječ preuze upravitelj Fest: “Ti, Pavle, znaš prekrasno pričati, ali mislim da je ludost to što govoriš. Malo si se previše zanio.” – Fest nije ništa razumio. Biblija kaže za neke ljude: “Srce im se usalilo.” – Srca su im zarasla u salo! Ima takvih kojima su srca “masna” pa im isklizne svaka Božja poruka. Možda se i vaše srce “usalilo”? Srce gospodina Festa sigurno jest. Ali s kraljem Agripom nije bilo tako, on je zanijemio slušajući Pavlove riječi. Tada i on reče nešto što me strahovito dirnulo: “Pavle, malo je nedostajalo da me uvjeriš, zamalo si me učinio kršćaninom.” – “Malo je nedostajalo” i odustao je! Sve je ostalo po starom

– kao i s onim drvetom u “Englischer Gartenu” što se vrtjelo u krug i opetovano vraćalo u svakodnevicu – u stari život – sve do smrti, sve do pakla!

Ostaje li i u vas sve po starom? Onda je Isus, što se vas tiče, umro uzalud. Tada je bespotrebno i uskrsnuo. Tada ni vi nemate oprostjenje, ni slobodu, ni mir s Bogom. Nedostaje vam još samo jedan korak: “Malo je nedostajalo da postanem kršćaninom.” Potresno je to: ljudi koji se nazivaju kršćanima, a ipak nisu djeca Božja; ljudi koji se smatraju kršćanima, a ipak su izgubljeni; ljudi koji se nazivaju i smatraju kršćanima, a ipak nemaju mir u srcima.

No postoji i i jedan svjetliji primjer. Apostol Pavao došao je u grad Filipe. Ondje je bilo svega: mjesta za zabavu, kazalište i svega što grad čini gradom. A kako u jednom pristojnom gradu mora postojati i zatvor, ni grad Filipi nije bio iznimka. Zatvorom je upravljao negdašnji rimski časnik koji je to mirno radno mjesto dobio možda zahvaljujući staroj rani koju je zadobio u službi. Jednoga dana tom tamničaru (tako ga naziva Biblija) dovedoše dvojicu neobičnih uhićenika, kakve još nije imao u svom zatvoru: Pavla i njegova suputnika Silu. Ta su dvojica moćno propovijedala u gradu. Njihovo je propovijedanje izazvalo nemir među pučanstvom, pa su gradski upravitelji naredili da ih se išiba i baci u zatvor.

Pavao i Sila bijahu, dakle, predani tamničaru. – “Dobro ih čuvaj do sutra!” glasila je zapovijed koju je primio. Tamničar, prava vojničina, odgovori na to: “Dobro čuvati? Razumijem! Izvršit ću vašu naredbu!” A imao je jednu ćeliju koja se nalazila ispod svih ostalih, po čijim je zidovima tekla voda. U nju su uveli uhićenike i zaključali ih ne skinuvši im okove.

Kad biste me upitali kakvu je vjeru imao taj čovjek, odgovorio bih: kao i većina ljudi. On je vjerovao u “gospona Boga”, najvjerojatnije u više bogova. Znaite, u Rimu su imali religiju koju ni sami nisu shvaćali previše ozbiljno. – Kao i u nas! No onda mu se dogodilo nešto tako čudno da to nije mogao zaboraviti cijelog života. Prvo je Pavao negdje oko ponoći zapjevao zahvalnicu Isusu. Čini se da je trebalo proći toliko

vremena, sve do ponoći, da prihvati to što su tako nepravedno postupili s njim – okrutno ga išibali i neljudski zatočili. To je nešto što čovjek ne prihvaća tako brzo. No Pavao se ubrzo dosjeti: “Mene je Isus, Sin Božji, otkupio svojom krvlju! Dijete sam Božje! Ja imam mir s Bogom! I ovdje sam u njegovim rukama!” I tada su počeli pjevati zahvalnicu. Sila mu se pridružio pjevajući drugi glas, ili bas. – Bilo je predivno! I zatočnici su čuli pjesmu. Bili su to zvuci kakve još nisu čuli u tom zatvoru. Dragi prijatelji i ja sam, kao uhićenik, upoznao mnoge zatvore. Ono što se može čuti u njima jest psovanje, urlanje i očajanje zatvorenika i rika čuvara. Kad sam jednom htio pjevati zahvalnicu Bogu, stražari su me došli spriječiti. Do danas su već shvatili kako je opasno kad netko pjeva Bogu, ali u doba kad se odvijala naša pripovijest još nisu shvaćali.

Dakle Pavao i Sila su pjevali. To je, naravno, začudilo tamničara: “Čovječe, što to oni pjevaju?” Napregnu sluh. “Pjevaju duhovne pjesme! Pa zar još ima ljudi koji to shvaćaju ozbiljno? I to ovdje u zatvoru?! U ovoj rupi svakog brzo prođe volja za pjesmom! A oni pjevaju o svome Bogu!”

Tamničar legne u postelju, no nije dugo spavao. Odjednom se sve potrese. To je Bog učinio. Otvoriše se vrata na svim ćelijama i svi zatvorenici bijahu oslobođeni. Tamničar hitro skoči iz postelje i brzo navuče odijelo. Dotrčavši do ćelija, spazi da su sva vrata otvorena: “Jao, svi su mi zatvorenici umakli! Izgubit ću službu! Kakva sramota! Sada sam gotov!” i htjede sebi oduzeti život. U tom trenutku Pavao viknu: “Ne čini sebi nikakva zla! Svi smo ovdje!”

Biblija ne govori ništa o onome što se odvijalo u njegovu umu, ali izvješćuje kako je u trenutku shvatio: “Postoji živi Bog kojeg sam odbacio svim svojim bićem! Živi Bog koji bi mene trebao odbaciti! Živi Bog koji zna za sve moje grijehе i prljavštine koje sam počinio za života! Postoji živi Bog – a ja sam izgubljen!” Otrča do Pavlove ćelije i dršćući se baci pred njega i Silu: “Gospodo, što mi je činiti da se spasim?” Njegov život je bio poput onoga drveta u “Englischer Gartenu” koje se neprestano vrti na istome mjestu. Sve uvijek ostaje po

starom. Ali sada je tamničar shvatio svoje stanje i zavapio: “Što trebam učiniti da bih dosegnuo struju spasenja?”

Mi bismo mu vjerojatno održali snažnu propovijed ili veliku moralnu pouku. Možda bismo rekli: “Prvo me izvuci odavde!” No Pavao mu je rekao samo jedno: “Vjeruj u Gospodina Isusa pa ćeš biti spašen ti i tvoj dom!” Tamničar nije znao mnogo o kršćanstvu. Samo je našao da taj Isus spašava od Božjeg gnjeva, suda, pakla i starog života. I u tom trenutku primio je udarac koji ga je izbacio iz starog života u oslobađajuću struju spasenja i postao Isusovo vlasništvo. Biblija nastavlja pripovijedati kako je oslobodio Pavla i Silu iz tamnice i oprao im rane, čuo cijelu poruku o Isusu, prihvatio ga i krstio se te iste noći da bi postao Isusov. Pripovijest završava riječima: “Vrlo se veselio on i sav njegov dom što nade vjeru u Boga.” – Uplovio je u struju života i našao mir s Bogom!

Kod Agripe je bilo: “Malo je nedostajalo.” Tamničar iz Filipa prihvatio je udarac koji ga je odgurnuo u struju oslobodenja. Što ćete vi odabrati?

4. Budite ozbiljni s Isusom!

“Sve se mora promijeniti, ali kako?” Prije svega, važno je upoznati Isusa! Po svršetku rata nazvao me ravnatelj jedne srednje škole: “Gospodine Busch, ovdje imam petnaest mladića koji su položili maturu za vrijeme rata, ali im to danas ne vrijedi. Još pola godine moraju pohađati nastavu. To su negdašnji poručnici zrakoplovstva, topnički natporučnici i neki niži časnici. Mislim da vam ne trebam reći kako nemaju preveliku želju ponovno sjesti u klupe. Biste li ih htjeli poučavati o religiji?” Pristao sam i pripremio prvu pouku.

Sjedili su preda mnom u svojim iznošenim odorama: vojnici posivjeli od barutnog dima. – “Dobar dan!” pozdravih. “Ja ću vas poučavati religiju.” Još nisam završio s uvodom kad jedan ustane i reče: “Kako je Bog mogao dopustiti takav grozni rat!?” Drugi se nadoveže: “Gdje je tu ljubav Božja? On je šutio dok su plinom gušili milijune Židova!” I nastaviše me obasipati takvim pitanjima.

Konačno podigoh ruku i rekoh: “Samo trenutak! Zaletjeli ste se kao slijepac u maglu. Nema smisla tako govoriti o Bogu! Bog je potpuno skriven i nepoznat. On se otkrio samo na jedan način: u Isusu. Prije nego nastavimo, prvo moramo znati tko je Isus. Draga gospodo, prije nego nastavite raspru, morate prvo saznati nešto o Božjem otkrivenju. Time se trebamo baviti. Sljedeći put donesite svoje Biblije.”

Donijeli su ih. Prvo smo pročitali: “U početku stvori Bog nebo i zemlju.” Čitali smo o čovjekovu padu i Božjem sudu nad palim čovječanstvom. Posebno ih se dojmio biblijski stih: “Opačina te tvoja kažnjava, otpadništvo te tvoje osuđuje. Shvati i vidi kako je teško i gorko što ostavi Gospodina, Boga svojega.” – To je ono što proživljavaju narodi i pojedinci.

Tada smo čitali o Isusu. Bez daha smo pročitali o njegovoj smrti i uskrsnuću. Taj mi je sat ostao u neizbrisivu sjećanju. Dok je jedan od mladića čitao, u učionici nastala tišina. Stao nam je dah dok smo slušali o velikim djelima koja je Bog ostvario u Isusu. U njima je nastala takva promjena da više nikad nisu započinjali besplodne raspre kao za prvog susreta. Nazivali su sebe kršćanima, a nisu imali pojma o živome Bogu koji je došao k nama u Isusu i sve učinio za naše spasenje!

Shvatite ozbiljno Isusa i njegov poziv! Isus je svojim učenicima ispričao usporedbu o svadbenoj večeri: “Jedan kralj priredi svadbenu večeru svome sinu. Svoje sluge posla po uzvanike: ‘Dodite, sve je spremno!’ Uzvanici se počeli redom ispričavati. Jedan reče: ‘Rado bih došao, ali upravo sam sklopio veliki posao, prezauzet sam pa nemam vremena doći na večeru.’” Drugim riječima, taj je čovjek rekao: “Vi ste pastor. Vama je lakše nego nama. Jedan poslovni čovjek nema toliko vremena.” Sljedeći se ispričao: “Zaista zahvaljujem na pozivu, ali baš sam se oženio. Znaite kako je, moram na medeni mjesec. Ne mogu se sad baviti nečim drugim.” – Na koncu nitko od pozvanih ne dode.

Pokušao sam zamisliti te ljude kako su se poslije osjećali: “Skoro sam otišao na svadbu kraljeva sina, ali se nešto isprijecilo pa nisam.” – Kako je to žalosno!

Tako se događa većini: “Skoro sam postao dijete Božje, ali nisam.” Da, skoro...! – Molim vas, ne propuštajte prigodu, primite Isusa vjerom! – Mnogi kažu: “Imam ja svoju vjeru!” U što sve nisu vjerovali Nijemci za Hitlerova Trećeg Reicha: u Fūrera, u Njemačku, u “konačnu pobjedu”, u tajno oružje... Već smo vjerovali u sve moguće i nemoguće. Ali nije dovoljno samo: “i ja imam nekakvu vjeru”, već moram imati mir s Bogom. – To mogu dobiti jedino po Isusu!

Reći ću vam što je vjera. Kao mlad pastor išao sam propovijedati od kuće do kuće u dijelu grada koji je bio na zlu glasu. U skoro svakoj kući pokušali bi me se riješiti: “Ne želimo ništa kupiti!” Ja bih obično objasnio: “Ja vam ni ne želim ništa prodati. Želim vam nešto pokloniti! Ja sam pastor.” – “Ne treba nam pop!” odgovorili bi ljutito.

Jednog sam dana došao u neki stan gdje me dočekaao mladić bijesna lica. – “Dobar dan!” pozdravih. – “Dan!” odzdravi on. – “Ja sam evangelički pastor” Stao je i zaurlao: “Što? Pop?! Samo mi je to trebalo! E, baš to mi je nedostajalo! Gubi se! Ja više ne vjerujem! Izgubio sam vjeru u čovječanstvo!” Mora da je nešto ružno doživio. Ipak sam ostao. Rekao mu: “Dajte mi ruku! I ja sam izgubio vjeru u čovječanstvo pa smo isti!” – “Kako to?” upita u čudu. “Kao pastor vi biste morali uzdizati vjeru u čovječanstvo!” – “Mislite?” odvratih. “Žao mi je. Izgubio sam tu vjeru. Bio sam u ratu i kad se sjetim svih onih bestidnosti i sve prljavštine; i kako nitko nije mario za drugoga... ne, hvala, moja vjera u čovječanstvo se raspala kao stara krpa!” – “Pa dobro,” nastavi, “onda ne razumijem zbog čega ste pastor!” – “O,” rekoh mu, “dobio sam novu vjeru koja je neuništiva!” – “Ha, baš bih htio znati kakva je to vjera.” Tada sam mu navijestio Isusovu Radosnu vijest: “To je povjerenje u Isusa Krista koji je došao na ovaj svijet kao jedina šansa za nas!” – “Isus?” začudi se. “Pa to je kršćanstvo! Mislio sam da je s tim gotovo!” – “Nipošto,” rekoh mu, “kršćanstvo tek započinje ondje gdje ostale vjere nestaju!” – Zaista vam želim da možete odbaciti sva svoja lažna uvjerenja i pronaći pouzdanje u Isusa!

Neposredno nakon rata nabavio sam stari Opel P 4 jer sam posebno volio putovati. Bio je to pravi muzejski primjerak! Kad sam prvi put “doklopotao” s mojim malim P 4, jedan prijatelj poviče: “Čuvaj glavu! Pastor vozi auto! Sada ćemo morati posjeći sva stabla uz cestu!” Ljutito mu odvratih: “Misliš da ne znam voziti?” – “Kako da ne? Pa imaš vozačku dozvolu!” našali se. – “Uđi pa ću te povesti!” pozvah ga. – “Ne, radije ne bih! Još nisam napisao oporuku”, nastavi on. Tada naiđe moja žena. – “Izvoli, ženo, uđi”, rekoh joj. Ona bezbrižno uđe u auto – i još je živa! U trenutku kad je napustila čvrsto tlo i sjela kraj mene, povjerila mi je svoj život. Učinite i vi tako s Isusom: povjerite mu svoj život bez straha da će vam se dogoditi nešto loše!

Nedavno sam čitao o potresnom događaju koji se zbio u Staljingradu za Drugog svjetskog rata. Grad je bio potpuno okružen ruskim postrojbama i upravo se spustio posljednji njemački zrakoplov koji je održavao vezu s pozadinom. U nj su smjestili ranjenike. Kad je bio pun, došlo je još vojnika – lakši ranjenici i polusmrznuti vojnici. Svi su htjeli u zrakoplov, ali više nije bilo mjesta. Tada su se povješali po njem, gdje se tko mogao uhvatiti: za brave na vratima, stajni trap... Zrakoplov je uzletio. Po spuštanju nije bilo ni jednog od onih koji su se pohvatali izvana. Otpuhnula ih je zračna struja ili su im se smrzle ruke pa su popadali: samo oni u zrakoplovu, bili su spašeni! – Pomislih: “Evandjelje Isusa Krista, Božjeg Sina, koji je umro i uskrsnuo za nas, jest poput tog zrakoplova. Pomoću njega se može izletjeti iz obruča izgubljenosti. U njemu ima dovoljno mjesta, ali mnogi nisu unutra, takvi koji se nisu pravilno ukricali, nego vise izvana. Njima pripadaju oni što idu u crkvu samo za Božić; oni koji su kršteni, ali vjeruju u svakojake besmislice. Kada netko takav umre, onda ga pastor ili svećenik mora hvaliti kako je bio dobar čovjek, a cijeli je život visio izvana. Budite sigurni da će svatko izvana biti otpuhnut – odbačen! Spašen će biti samo onaj koji je unutra! – Jeste li vi unutra? Pakao će biti pun takvih koji su znali o Isusu, ali nisu došli k njemu. Doći k njemu znači

vjerovati u njega. Učinite to ne gubeći ni trenutka! On je jedini kome možete bez bojazni prepustiti svoj život!

U Lübecku postoji prekrasna stara crkvena zgrada, katedrala, u kojoj se iznad oltara nalazi poznata slika raspeća koju je u petnaestom stoljeću naslikao Hans Memling. Kada je 1942. godine, neposredno po bombardiranju, katedrala bila u plamenu, jedan je nepoznati vojnik s nekoliko prijatelja prodro u njenu unutrašnjost i spasio sliku po cijenu vlastita života.

Nedugo nakon rata propovijedao sam u Lübecku. Ondje sam sreo ravnatelja nekog muzeja koji mi reče: “Kod mene u podrumu nalazi se poznata Memlingova slika. Rado bih vam je pokazao ako je želite pogledati.” Naravno, nisam htio propustiti takvu priliku. Sišao sam u podrum s ravnateljem i jednim prijateljem. Slika je bila prekrasna: jahači na konjima s kopljima u rukama, vojnici koji bacaju kocku, svjetina, uplakane žene, farizeji podrugljiva izraza na licu... a ponad svih njih uzdižu se tri križa.

Gledajući je, odjednom sam ugledao nešto čudnovato: usred sve te gužve, točno ispod Isusova križa, nalazila se čista, neoslikana površina, prazan prozor. – “Zaista čudnovato”, primijetih, “da se u svoj toj gužvi nalazi jedno slobodno mjesto – i to točno podno Isusova križa. Što je Memling time mislio reći?” Srednjovjekovni su umjetnici uvijek htjeli svojim slikama prenijeti neku poruku; bili su pravi ekspresionisti. Tada mi moj prijatelj protumači: “Vjerujem da je htio reći kako pod Isusovim križem postoji jedno slobodno mjesto. Tu se možeš ti smjestiti!”

Često sam razmišljao o toj slici. Pod tim je križem smrt izgubila svoju moć. U Isusovim ranama našao sam oslobođenje svojoj duši. S tog križa pruža on ruke izgubljenim grešnicima... Da, radostan sam jer pod križem Isusa Krista, Sina Božjega, postoji jedno mjesto za mene. – To je mjesto slobodno i za vas! Hoćete li pustiti da ostane prazno cijelu vječnost?

Bez mene, molim!

U svakom razdoblju postoje izreke kojima se koristimo u svim mogućim i nemogućim prigodama. Jedna od najpoznatijih kod nas je: “Bez mene!” što znači – “Nipošto ne želim!” Nju koristimo u svadama da bismo povrijedili druge, a ponekad i sebe. Izreka “bez mene” inače je po život opasna, ali može imati i veoma pozitivno značenje. Pogledajmo zašto.

1. Ne koristimo je kad treba

Vjerojatno ste čuli o Abrahamu, čovjeku Božjem, o kome je već na početku Biblije zapisano: “Abraham povjerova Bogu i to mu se uračuna u pravednost.” Abraham je bio čovjek koji je jako dobro znao koliki je grešnik. Živio je u veoma prisnom odnosu s Bogom i ispovijedaio mu svoje grijehе. Vjerom je prihvatio ponuđeno Božje oprostjenje.

Jednog se dana Abraham našao u sukobu sa svojim nećakom Lotom. Biblija izvješćuje da je Abraham bio “veoma bogat stokom, srebrom i zlatom.” I Lot koji je išao s Abrahamom “imaše ovaca, goveda i šatora.” No, “svada je nastajala između pastira stoke Abrahamove i pastira stoke Lotove.” Zbog tih svada oko pašnjaka nastala je napeta situacija između dvojice rodaka. Vjerojatno vam je poznata ona izreka: “Narod bez životnog prostora!” kojom su nacisti zaludjeli njemački narod i pokrenuli Drugi svjetski rat, šireći sebi životni prostor, to jest, uzimajući teritorij drugima.

Svade između Abrahamovih i Lotovih pastira postajale su sve žešće. Nakon svake svade dolazili bi svojim gospodarima i izvještavali ih o onome što su im rekli ili učinili njihovi protivnici. Stanje se iz dana u dan sve više zaoštravalo.

Zamislite, dragi prijatelju, da ste vi bili na Abrahamovu mjestu, a on je inače bio mnogo stariji od Lota, što biste vi učinili? Da sam ja bio ujak tom Lotu, rekao bih mu: “Kako se to tvoji pastiri ponašaju prema mojim slugama! Spakiraj

se i briši odavde!” Na to bi Lot odvratio: “Nikada! I ja imam pravo biti ovdje. – Idi ti!” i svada bi se razvukla u nedogled.

U jednom je trenutku postojala golema opasnost od velike svade i raskola između Lota i Abrahama. I tada stari, pobožni Abraham, zaza Boga u pomoć. Pogledavši Lota pomisli u sebi: “Svada? – Bez mene! Nipošto to ne želim!” Stavi Lotu ruku na rame i reče mu: “Dragi moj, neka ne bude svade između mene i tebe, ta mi smo braća!” i iznese mu prijedlog kojim su taj problem riješili bez svade. “Svada? – Bez mene, molim!” bijaše Abrahamov stav.

I vi ste već možda doživjeli slično kad vas je netko izazivao. Jeste li tada pomislili: “Svada? – Bez mene!” Jeste li postupili tako? – Ne, vjerojatno ste s veseljem prihvatili svadu pa ste još i danas u svadi s tim i tim, ili pak sa susjedom. Koliko bi puta ta kratka izreka mogla pomoći da izbjegnemo patnje, nemir i gorčinu. Gospodin Isus je rekao: “Blago mirotvorcima.” Naše kršćanstvo vrijedi tako malo upravo stoga što u odlučnim trenucima ne kažemo: “Svada? Bez mene, molim!” – zato što tako bijedno zakažemo u odlučnim trenucima.

Jednu drugu priču posebno volim. Jeste li već čuli prekrasnu biblijsku pripovijest o mladom Josipu koga su vlastita braća prodala u ropstvo? Kao rob odveden je u Egipat koji je tada bio na vrhuncu svog kulturnog razvoja. Na tržnici robova kupio ga je neki bogati čovjek imenom Putifar. Taj je gospodin imao mnoštvo robova i velike kuće.

Josip je još za mladosti sklopio savez sa živim Bogom. – Da, i to se događa! Mladić je rekao Bogu: “Želim ti pripadati!” No sada je bio potpuno sam u Egiptu. Gledao je kako drugi robovi krađu i lažu. Nije u tome sudjelovao. Naravno, ismijavali su ga. Zbog svega toga njegov je gospodar stekao povjerenje u njega i povjerio mu odgovorne dužnosti.

Znate, ljudi ismijavaju kršćane, ali se u njih može imati povjerenje jer ne lažu niti krađu. I tako je mladića Josipa, kad je odrastao, gospodin Putifar postavio upraviteljem nad svim svojim imanjem. Biblija to tako lijepo opisuje da se moram

nasmijati uvijek kada to čitam: “I tako sve svoje prepusti brizi Josipovoj te se više ni za što nije brinuo, osim za jelo što je jeo.” – I to bi najradije prepustio Josipu, ali Josip nije mogao još i jesti umjesto njega!

Josip je izrastao u zgodnog momka. Oblačio se elegantno i ukusno. Tada ga je uočila gospodareva mlada žena, poganka. U palači u kojoj je živjela nije trebala raditi baš ništa. Gospođa Putifar je imala robove koji su obavljali sve što je trebalo, a ona bi po cijele dane samo ljenčarila. A “besposlica je početak svih porokâ.”

Ta je poslovice zaista istinita. Jednog dana ta žena “baci oko” na Josipa i poče ga zavoditi, a on se pravio kao da ništa ne vidi. Tada je došao onaj neugodni trenutak kada su gospođa Putifar i Josip bili sami kod kuće. Odjedanput se našla kraj njega puna neobuzdane strasti. Uхватила ga je za ogrtač i zamolila: “Josipe, legni sa mnom!” Biblija potresnom ljepotom opisuje kako je Josip, kratko promislivši, odgovorio: “Ni govora! Bez mene! – Preljub? Bez mene, molim!”

Vidite, tako mi govorimo. Ljudi Biblije govorili su ljepše od nas. I Josip se izrazio mnogo ljepše. On je rekao: “Kako bih ja mogao učiniti takvu opačinu i sagriješiti protiv Boga!” – Eto, to znači: “Bez mene”!

Većina odraslih, možda i vi, bili su već u iskušenju da počine grijeh preljuba, koji se danas više i ne naziva grijehom. Jeste li i vi u takvoj situaciji rekli: “Bog me vidi! Neću to učiniti! Bez mene!” – Kako bismo se mi ponijeli na Josipovu mjestu?

Nažalost, mislim da nama u takvoj situaciji ne bi palo na um da trebamo reći: “Ni govora! – Bez mene!” Doduše, postoji Božja zapovijed – biti čist u riječima i djelima, ali nam to “bez mene” u takvim trenucima vrlo rijetko pada na pamet! No moram vam reći: Bog pamti sve grijehе koje svakodnevno činimo. Grozno je kad se u odlučujućim trenucima ne sjetimo te izreke! A to je najbolji način da izbjegnemo grijeh i ne pogazimo Božje zapovijedi. Žalosna značajka našeg doba jest: Božje zapovijedi više ne vrijede.

Prigodom zaređenja sadašnjeg biskupa propovijedao sam na skupu hanoverskih župnika. Zamolili su me da govorim o temi: “Što nedostaje nama pastorima i našim zajednicama?” Tijekom propovijedi sam rekao: “Mogu vam reći samo jedno: svima nama nedostaje strah od odlaska u pakao i svijest da Bog zaista ozbiljno shvaća vjeru i stoji iza svojih zapovijedi. Ima jedan sjajan izraz, a glasi: ‘Bez mene!’ Kad nas obuzme duh ovog doba pa se nademo u kušnji da pogazimo Božje zapovijedi, tada kažimo: ‘Neću!’ ili pak ‘Bez mene!’ ”

Biblija opisuje jedan Isusov doživljaj u pustinji. Sin Božji je ondje u pustoši, a kraj njega stane đavo. – Ne vjerujete u postojanje đavla? On zaista postoji! Možete biti potpuno sigurni u to! – Stoji tako đavao kraj Sina Božjega i pokazuje mu sva kraljevstva ovoga svijeta i njihovu raskoš i govori: “Sve ću ti ovo dati istog trenutka kad padneš ničice te mi se pokloniš!” Sin Božji je na taj prijedlog odgovorio: “Neću! Cijeli se svijet može pokloniti pred tobom – ali ja neću!” No Isus je to rekao mnogo ljepše. On je rekao: “Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi!”

Bilo bi dobro kad bi nam izreka “bez mene” naišla uvijek u pravi trenutak. Šteta je ne koristiti je baš kada to treba!

2. Izgovaramo je kad ne treba

Mnogi na krivom mjestu i u krivo vrijeme govore: “Bez mene!” Preda mnom je jedan, kako to znam reći, frajer. Ja mu kažem: “Čovječe, što bi moglo biti od tebe kada bi predao svoj život Bogu!” – “Neću!” odgovara on. “Ne računajte na mene!”

Mi se ponašamo prema Bogu kao... Dopustite mi da upotrijebim jedan primjer: liječnik mi je odredio svakodnevnu jednosatnu šetnju. Tako sam nedavno u Essenu šetao poznatim putom pokraj Južne željezničke postaje. Odjednom mi se nasred puta prepriječio neki stari kauč. Vlasnicima više nije trebao pa su ga pod okriljem noći jednostavno dovezli i ostavili tu u parku: “Neka se gradska komunalna služba pobrine i riješi ga se!” Mogu zamisliti kakva je bila povijest

tog starog kauča. Vjerojatno su ga naslijedili od pokojne bake. Oni su mladi ljudi, imaju moderan stan s modernim pokućstvom. – “Što učiniti s tim starim kaučem?” upita muž. “Jednostavno se ne uklapa u naš stil života. I tko zna kakvih bi sve životinjica moglo biti u njemu. Najbolje ga je baciti!” I tako su ga ostavili ondje gdje ja običavam šetati.

Na isti način postupa danas čovjek sa živim Bogom. Bog se jednostavno ne uklapa u naš način života. Ne uklapa se u naše suvremeno, pluralističko društvo. Ne uklapa se u mentalitet našeg doba. Što učiniti s Bogom? – Ostavimo “stari kauč” u crkvi! Ionako je cijeli tjedan zatvorena.

Dragi prijatelji, živi Bog nije nikakav stari kauč. Živi Bog nije stari namještaj koji možemo po svojoj volji izbaciti iz života jer je izišao iz mode. Imate li vi uopće pojma tko je živi Bog? Vjerojatno je crkva kriva što je Bog postao problem. Trebali bismo se naježiti već kod samog izgovaranja riječi – Bog! A mi se skrivamo iza vela naše ravnodušnosti prema Bogu i govorimo: “Ne računaj na mene, Bože!”

Moram vam reći još nešto. Vidite, općenito se govori kako je čitav naš zapadni svijet bolestan; i to ne samo tjelesno, od raka i svih mogućih drugih bolesti, nego duševno bolestan. Zna li kako nevjerojatno raste broj depresivnih ljudi? Pametni ljudi se pitaju zbog čega je obolio naš stari kulturni svijet. Jedan švicarski liječnik rekao je nešto vrlo pametno o tome: “Naša je generacija ozbiljno bolesna – zbog nedostatka Boga!”

Vidite, u srednjem vijeku ljudi su još računali na Boga. To potvrđuju velike crkvene građevine. Ipak, i tada se čovjek pokušavao riješiti Boga. Sav je marksizam jedan gigantski pokušaj da se čovječanstvo oslobodi Boga. Čovjek je Boga htio zamijeniti tehnikom i tako ga se riješiti. Znanstvenici su povelj kampanju i proglašavali: “Nema Boga!” Mase su klicale: “Religija je opijum za narod!” I najgluplji klinac se pitao: “Gdje bi onda Bog mogao biti” – i nastavio sisati palac. “Ja ga još nisam vidio, znači nema ga!” – Čovjek se pokušao riješiti Boga na zaista “veličanstven” način.

A znate li kako je danas? Znate li što se dogodilo? – Čovjek se nije riješio Boga! Još uvijek tragam za ateistom koji ima hrabrosti reći: “Bog ne postoji! Boga više nema!” Ako takav igdje postoji, onda je toliko glup da nitko ne shvaća ozbiljno njegove riječi. Utemeljitelj suvremene atomske fizike, profesor Max Planck, kratko pred smrt izdao je knjižicu “Religija i prirodna znanost” u kojoj je napisao: “Danas je nama znanstvenicima samo po sebi razumljivo da živući Stvoritelj stoji na kraju svake spoznaje.” – Eto, nismo se riješili Boga!

Nedavno sam predavao u nekom gradiću u brdima. Kad sam jedne večeri izišao iz crkve, pred ulazom je stajalo nekoliko mladića, otprilike dvadesetogodišnjaka. – “Zašto ne uđete?” upitah. – “Mmmh!” bijaše njihov odgovor. – “To nije nikakav odgovor!” odvratih. “Reci mi,” obratih se jednome od njih, “postoji li Bog?” – “Ne znam!” odgovori on. Ja nastavih: “Čovječe, to je zastrašujuće! Ili Bog postoji, i tada mu trebaš pripadati, ili ne postoji; u tom slučaju, molim te, napusti crkvu. Jesi li već napustio crkvu?” – “Nisam!” reče. Upitah drugog mladića: “Postoji li Bog?” – “Da, ja vjerujem”, odgovori taj. – “O,” rekoh, “reci mi, vršiš li njegove zapovijedi?” – “Ne!” glasio je njegov odgovor.

I tako sam ih sve redom pitao. Nijedan od njih nije poricao Božje postojanje, ali nijedan nije imao volje ozbiljno predati svoj život Bogu; a tako je posvuda. Kada dođem nekome u posjet, muškarci mi ponekad kažu: “Ja vjerujem u Boga, ali drugima ostavljam da idu u crkvu.” – Razumijete li to? Čovjek ne poriče Boga, ali mu ni ne pripada!

Pitanje o Bogu ostaje bez odgovora; a pitanja na koja ne znamo odgovora stvaraju komplekse u našoj nutrini, duševnu bolest koja uništava čovjeka. Zato propadamo jer nemamo hrabrosti raščistiti to s Bogom. – S potpunom izvjesnošću tvrdim da ćete duševno propasti prije nego odete u pakao jer nemate hrabrosti pripadati Bogu, a ne možete ga se ni riješiti.

U svjetlu te porazne situacije nalazimo se mi, kršćani, sa svojom spasonosnom porukom: porukom da je Bog, prema kojem se odnosimo s tako malo poštovanja, srušio zid koji

nas je odvajao od njega i došao k nama u tijelu Isusa Krista. Dakle, božanski Spasitelj došao je na ovaj svijet! I ne samo da je došao, već je za nas i umro na križu. Što bi još Bog trebao učiniti za vas, osim što je podnio mučeničku smrt na križu? Tada je, pobijedivši smrt, veličanstveno uskrsnuo od mrtvih i otvorio put u život. A mi, što mi kažemo na to? – “To je jako lijepo i zanimljivo, ali to nije za mene!” Od takve me nedosljednosti hvata mučnina, jednostavno mi je zlo.

Još kao mladi župnik, u svom sam okrugu imao jednog radnika koji mi se svaki put kad bih mu htio govoriti o Isusu, rugao i ismijavao me. Kada sam ga upitao: “Kako ćete se suočiti sa smrću?” odgovorio mi je: “Vi, popovi, uvijek plašite ljude s tom smrću! Neću ja to!”

Nije mu bilo ni četrdeset godina kad je umro. Jedne me noći, pred samu njegovu smrt, nazvala njegova žena. Požurio sam k njima. Našavši se kraj njegove postelje, rekoh mu: “Ovo je trenutak u kojem te Isus posljednji put zove!” – Bilo je strašno. Pokušavao je moliti, ali nije mogao. Čitao sam mu biblijske stihove, riječi milosti i utjehe, ali mu to ništa nije značilo. Nekoć je govorio: “Neću ja to!” Sada Bog više nije htio njega! Umro je u velikom očaju – bez mira Božjega.

Zaklinjem vas, počnite ozbiljno shvaćati veličanstvenu biblijsku poruku: “Bog je tako ljubio svijet te je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje već da ima život vječni.” – Ali Isus je učinio nešto više! On govori nevjerojatne riječi utjehe: “Evo, stojim na vratima *tvoje*ga srca i kucam.”

Dragi prijatelji, na svijetu ima toliko vrsta kršćana. Postoje takvi koji misle da su kršćani jer plaćaju crkveni porez; dragi ljudi, ali užasno dosadni. Postoje i kršćani koji idu u crkvu samo na Božić. Ja ih zovem “božićnim kršćanima”. Druga su vrsta kršćana oni koji puštaju svoje žene u crkvu, ali sami nikada ne prijeđu crkveni prag. – Strašno jeftino kršćanstvo! Ima i takvih kršćana koji kažu: “Ja sam kršten.” – Baš lijepo! Ali ako je to sve...! Postoje i takvi kršćani koji su čuli riječ živoga Boga: “Evo, stojim pred vratima i kucam. Ako tko čuje

moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu...” – a svejedno kažu: “Pusti me na miru! – Ne trebam te!” – Užasno!

Kada kažemo: “Gospodine Isuse, lijepo je biti malo kršćaninom, ali potpuno se predati, to je ipak malo previše. Nije to za mene!” Tako kažemo: “Neću!” na potpuno krivom mjestu.

3. Postoji netko tko nije koristio te riječi

Taj netko je sâm Gospodin Isus. On je sasvim sigurno imao razloga reći: “Neću! Bez mene, molim!” – ali nije. – Hvala Bogu da nije!

Dopustite mi i u vezi s tim ispričati jednu priču. Danski pisac Jacobson napisao je dirljivu novelu: “Kuga u Bergamu”. Bergamo je gradić u Italiji, nedaleko Ravene. Nalazi se na brdu i do njega vodi samo jedan kameniti put. U tom je gradiću, piše Jacobson, u srednjem vijeku izbila kuga. – Strašno! Posmrtna su zvona danomice zvonila, a ljudi se molili Bogu. Vapili su u pomoć, ali odgovora nije bilo. Kuga je još jače bjesnila. Odjednom im je postalo svejedno. Rekoše: “Bog je mrtav!” Dokotrljavši bačve iz podruma započeli su veliku pijanku. Ubrzo su se tako napili da su započeli seksualno orgijati, ne pazeći tko kome pripada. Bila je to *bakanalija*, orgija očaja. Danima su orgijali. Bilo im je svejedno. Prepuštali su se svojim strastima i porivima. Često bi se usred plesa netko srušio, dotučen bolešću. Ostavili bi ga ležati gdje je pao. Orgija se nastavljala. – “Jedimo i pijmo, sutra ćemo umrijeti!”

Jednog se dana iznenada zaustaviše. Začuli su nekakvu pjesmu pa pojuriše na gradska vrata gdje ugledaše procesiju pokajnika koji su nailazili putom pjevajući: “Kyrie eleison – Gospodine, smiluj se!” Ispred sviju koračao je mladi fratar noseći težak drveni križ. Procesija je tako stigla do gradskih vratiju, gdje su stajali građani i previjali se od smijeha: “Vi glupani! Ovdje je Bog mrtav! Prestanite sa svojim glupim litanijama! Bog je mrtav! Dodite, jedimo i pijmo, sutra ćemo ionako umrijeti!”

Fratar koji je predvodio procesiju nije obratio pozornost na te riječi. Pošao je naprijed sa svojim teškim križem. Vrata

crkve bila su otvorena jer je više nitko nije posjećivao pa je procesija mogla neometano ući. Fratar nasloni križ na zid. Divlja, fanatična horda očajnih i pijanih građana ušla je za njima. Mesar divlja izgleda, opasan krvavom pregačom, popeo se na oltar, zgrabio pozlaćeni kalež i zaurlao: "Pijmo! Kod nas je Bog mrtav!"

Fratar se blijeda lica pope za propovjedaonicu i kretnjom ruke pozva ljude da se smire. Okupljeni se umiriše očekujući što će reći. U tišini koja je nastala čule su se riječi: "Nešto ću vam ispričati. Kad je sin Božji visio na križu i kad su mu ljudi zabili čavle u ruke i noge, narod se također rugao, psovao i ismijavao ga. Čak su se i razbojnici, razapeti mu svaki s jedne strane, pridružili rulji i rugali mu se. Tada sin Božji pomisli: 'Zar moram umrijeti za te ljude koje moja smrt nimalo ne dira?! Za to prljavo čovječanstvo koje se više nikako ne može popraviti?!' Tada sin Božji pomisli: 'Neću! Neću!' i svojom božanskom snagom iščupa čavle iz drveta, skoči s križa, istrgnu svoju odjeću iz ruku rimskih vojnika tako da se oni otkotrljaše sve do podnožja Golgote. Odjene se i vrati na Nebo cijelim putem ponavljajući: 'Neću umrijeti za takve ljude!' – Križ je ostao prazan! I sada više ne postoji izbaavljenje, ni sreća ni spasenje. Sada preostaju samo smrt i pakao!"

Tako je propovijedao taj fratar. Nastala je smrtna tišina. Mesar je već ranije sišao s oltara. Stajao je pred propovjedaonicom, a kalež mu se otkotrljao iz ruke. – "Ne postoji izbaavljenje ni posvećenje..." Odjednom mesar zakorači tri koraka prema fratru i poviče oštrim tonom: "Ti, vrati Spasitelja na križ! Vrati Spasitelja na križ!"

Dragi prijatelji, fratar nije dobro ispričao. Nešto najdirljivije je to da Sin Božji nije rekao: "Neću! Bez mene!" I moglo bi se reći kako on visi na križu sve do današnjeg dana, iako ljudi kažu: "Posao, užici i sve stvari ovoga svijeta važnije su nam od našeg spasenja."

Taj Spasitelj, koji se ni danas ne prestaje zanimati za tebe, imao je potpuno pravo kazati: "Neću umrijeti za vas! Činite što vas volja!"

Da sam ja bio Isus, pustio bih svijet neka ide u propast. Ali Isus, Sin Božji, Spasitelj, nije rekao: “Neću!” već je otišao u smrt za nas i sada nas traži da bi nas spasio! – Koliko dugo vas još treba tražiti? Kada ćete konačno uvidjeti kako Isus želi da budete njegovi? Kada će vam se otvoriti oči da mu kažete: “Moj iskupitelj! Moj izbavitelj!”

4. “Bez mene ne možete učiniti ništa”

Znate, kada kažemo “bez mene” onda, na koncu, uvijek stoji uskličnik. Isus je jedanput rekao: “Bez mene” – ali bez uskličnika. Cijela rečenica glasi: “Bez mene ne možete učiniti ništa.” Možete biti potpuno sigurni da je to istina i da je sve što činite bez njega potpuno bezvrijedno u odnosu na vječnost!

Jednog dana ugledao sam dvojicu dječaka koji su se tukli na ulici. Tada je naišao treći pa je i on dobio batine. Dok sam im se spremao pristupiti i razdvojiti ih, bio sam svjedokom potresna prizora. Mali, onaj što je naišao, nekako se izvukao iz gužve. Iz očiju su mu tekle suze, a iz nosa krv. Kad se udaljio nekih pet koraka od one dvojice, okrenuo se i povikao: “Čekajte samo, reći ću vas mom starijem bratu!” Tada sam zamijetio kako je odjednom sve bilo u redu. On ima starijeg brata kome sve može reći i koji će mu pomoći. Pomislih: “Dragi moj dječče, kako je dobro što imaš starijeg brata!” Obuze me velika radost što i ja u Isusu imam velikog brata koji stoji uz mene! Kako je dobro kada taj veliki brat moćno stoji kraj svojih i podsjeća: “Bez mene ne možete učiniti ništa.”

Jedan je kršćanin napisao divnu pjesmu koja kaže:

Uzmi život sebi moj, neka bude svagda tvoj.

Uzmi dane moje sve, život moj nek' slavi te.

Zašto ne biste i vi svom Spasitelju, koji je toliko učinio za vas, rekli: “Gospodine Isuse, ne želim više živjeti bez tebe!”

Postoji li sigurnost u religiji?

Ne postoji! Jedno je savršeno jasno: u religioznosti nema nimalo izvjesnosti. "Religija" je po svojoj definiciji vječno traženje Boga. To znači da uz to traženje nužno idu postojani nemir i nesigurnost. Za razliku od toga, "evanđelje" je nešto sasvim drugo. Evanđelje je Božje traganje za nama. Stoga je bolje postaviti pitanje ovako: "Postoji li sigurnost, to jest izvjesnost u kršćanstvu?"

1. Nečuvena neizvjesnost u vezi s Bogom

Moram vam nešto reći: mi, ljudi današnjice, pomalo smo smiješni. Čim nas negdje malčice zaboli, odmah trčimo liječniku i upitam: "Gospodine doktore, ovdje i ovdje me boli. Što bi to moglo biti?" Čovjek želi točno znati što s njime nije u redu!

Ili jedan drugi slučaj. Obitelj traži kućnu pomoćnicu i jedna se djevojka javi na oglas. "Da," objašnjava joj domaćica, "imat ćete svoju sobu s toplom i hladnom vodom, televizor i hi-fi uređaj. Imat ćete i jedan slobodni dan tjedno." "To je u redu", djevojka će, "ali ja bih rado htjela znati koliko ću zarađivati." "No," odvrati joj žena, "o tome ćemo se dogovoriti drugom prigodom. Prvo bih htjela vidjeti kako radite." "Ne, ne," usprotivi se djevojka, "pod tim uvjetima ne mogu prihvatiti posao. Već bih sada htjela znati koliko ću zarađivati."

Je li djevojka bila u pravu? Naravno, jest! Kada tražimo posao, tada je jedno od najvažnijih pitanja: "Koliko je plaća?" ili "Kakav će biti moj status?" Želimo znati na čemu smo! U pitanju novca ne dopuštamo nikakvu neizvjesnost. Da, na svim područjima želimo znati na čemu smo, samo na najvažnijem području, u našem odnosu s Bogom, dopuštamo najnevjerojatniju neizvjesnost.

Prije mnogo godina vodio sam u Augsburgu niz sastanaka u šatoru postavljenom na Plärreru, trgu na kojemu se održavao

godišnji sajam. Organizatori tih sastanaka došli su na sjajnu zamisao. Budući da su subotom uvečer lokali bili prepuni, zaključili su: "Napravit ćemo sastanak u subotu navečer – u ponoć." To nismo objavili javno jer tada bi svi dragi, radoznali kršćani došli na taj sastanak, a to smo htjeli izbjeći.

Moji su prijatelji u pola dvanaest krenuli automobilima i pokupili sve "noćne ptice" što su izlazile iz lokala koji su se zatvarali u ponoć: konobare koji su se vraćali kućama i konobarice koje su završile naporni tjedan. Dugo su iskrcavali svoj "teret" pred ulazom u šator. Kad sam se u ponoć popeo na podij, preda mnom je bio skup kakav sam rijetko imao prigodu vidjeti. Neki su bili pomalo pripiti. Jedan od takvih je sjedio točno ispred mene; neki debeljko s polusažvakanom cigarom u ustima i šeširom kakav su moji dečki nazivali "lubenicom". Pomislih: "Nadajmo se da će sve biti dobro." Počeo sam govoriti. Kad sam prvi put spomenuo riječ "Bog", debeljko s "lubenicom" mi upadne u riječ: "Bog ne postoji!" Svi se nasmijaše. Ja se nagnuh s propovjedaonice i upitah ga: "Jeste li potpuno sigurni da nema Boga? Jeste li sto posto sigurni u to?" Počeše se po glavi tako da mu "lubenica" skoro pade na oči, prebaci cigaru u drugi kut usana i konačno reče: "No, pa ne postoji nitko tko to može znati sto posto." Na te se riječi nasmijah debeljku u lice i rekoh mu: "Ipak postoji! Ja to točno znam!" "Ma nemojte," prihvati on, "odakle biste vi mogli znati nešto točno o Bogu!" Nato mu objasnih da od Isusa znam pouzdano da Bog postoji i sve što čovjek može shvatiti o njemu. Odjednom se cijeli skup umirio.

Jeste li vi sigurni u vezi s Bogom? Pitam to one koji se smatraju kršćanima. Možete li reći: "Mogao bih se zakleti da je izbrisana optužnica s mojim grijesima i da je cijena u potpunosti isplaćena"? Većina bi, nažalost, odgovorila: "Nadam se!"

Smiješno je to kada u vezi s Bogom i pogani i kršćani žive u istoj velikoj neizvjesnosti i sumnji. Kada bih prošao kroz grad i pitao ljude koje sretnem putem: "Recite mi, vjerujete li da postoji Bog?" odgovorili bi mi: "Da, nekakav Bog postoji".

Kad bih nastavio s pitanjem: “Pripadate li mu?” odgovorili bi mi: “Ne znam!” – Kakva nečuvena nejasnoća i neizvjesnost u vezi s tako važnim pitanjem!

Ovo što ću vam sada ispričati doživio je jedan moj mladi prijatelj. On je student, a ljeti kad nema predavanja radi kao pomoćni građevinski radnik kako bi zaradio džeparac. Jednog su dana njegovi kolege s posla saznali za njegovu aktivnost u evanđeoskoj omladinskoj grupi. “Čovječe,” upitaše ga, “ti odlaziš k pastoru Buschu?” – “Da.” – Radnici počеше namigavati jedan drugome. – “Onda sigurno svake nedjelje odlaziš u crkvu?” – “Naravno!” – “Svake nedjelje?” – “Da, svake nedjelje!” – “Svake nedjelje!? Jesi li poludio?!” – “Ne,” reče, “kroz tjedan odlazim i na biblijsko proučavanje!” – “Čovječe, ti si zacijelo poludio!” – I tada počеше izlijevati svoj otrov: “Popovi zaglupljuju narod!” – “Kršćanstvo je zakazalo, iako je imalo na raspolaganju skoro dvije tisuće godina!” – “Biblija je velika glupost!”

Ukratko, mladić je bio izložen groznom izrugivanju, ali je srećom imao “debelu kožu” pa je sve nekako podnio. Kad su ‘dečki’ završili, reče im: “Pa kad tako mislite o kršćanstvu, pretpostavljam da ste napustili crkvu.” Svi su zanijemjeli. Jedan stariji čovjek konačno prekinu muk: “Što misliš reći time: ‘napustili crkvu’? Čovječe, i ja vjerujem u Boga! Misliš li kako si samo ti kršćanin? I ja sam kršćanin! – Ja vjerujem u Boga!” Tada ga i ostali počеше napadati: “Što se praviš boljim od nas! I mi smo kršćani! I mi vjerujemo u Boga!” Odjednom su se uloge zamijenile. Sada su svi vikali u jedan glas: “I mi vjerujemo u Boga! I mi smo kršćani!” Kad su završili, moj ih prijatelj upita: “Pa zbog čega me onda ismijavate?” Njihov je odgovor bio: “Ah, ideš nam na živce! S tobom se ne može razgovarati!”

Razumijete li to? Odrasli ljudi, prekaljeni građevinari koji s lakoćom mogu popiti nekoliko boca piva, najprije su urnebesno ismijavali kršćanstvo da bi naposljetku rekli: “Samo trenutak, i mi smo kršćani!” – Što kazati na to? Nije li to potresno?

Čovjek se prepušta velikoj neizvjesnosti u vezi s Bogom i vječnošću. Tu se ponekad ponašamo kao pogani, ponekad kao kršćani: pola-pola. Nisam li i pravu? Bojim se da većina vas živi u istoj takvoj neizvjesnosti i nejasnoći!

2. Biblija govori o divnoj izvjesnosti

Sada ćete vjerojatno začuđeno upitati: “Dobro, gospodine Busch, ima li kršćanska vjera kakve veze s izvjesnošću? Nije li ispravna ona pošalica kako se u kršćanstvu ništa ne zna, a sve se mora vjerovati?”

Nedavno je jedan čovjek izrekao još jedan u nizu bisera kojih sam se za života dosta naslušao: “Znate, jasno mi je kako su dva puta dva četiri, ali u kršćanstvu se ne može ništa znati – jedino se mora vjerovati.” I to je još jedno od shvaćanja koje tvrdi da ne upotrebljavamo svoj razum, nego da moramo slijepo vjerovati u kršćanske istine. Takvo uvjerenje zastupa većina.

Netko bi mi mogao reći: “Ali, gospodine Busch, pa ni vi, kršćani, niste jedinstveni. Postoje katolici, evangelici i mnogi drugi. Kod evangelika postoje još luterani, reformirani itd. Tko je onda u pravu?” Čini mi se da je i sam tzv. kršćanski svijet u osnovi uvjeren kako je kršćanska vjera nešto najneizvjesnije i najnesigurnije što postoji. – Ali to je golema budalaština.

U stvari, tek iz Novog zavjeta možemo naučiti što je kršćanstvo. U njemu je svaka stranica ispunjena ohrabrujućom izvjesnošću! Vjerujte mi, u to nema sumnje! Smiješno je što mnogi kršćani žive u takvoj neizvjesnosti. To nimalo ne dolikuje kršćanstvu. Zaista ne! Cijeli Novi zavjet ispunjen je izvjesnošću koja silno zrači.

Najveća izvjesnost je: Bog postoji! Ne nekakvo Vrhovno Biće, Providnost, Sudbina ili “nekakav Bog”, već živi Bog, Otac Isusa Krista. Odakle to znamo? Otvorite Bibliju na bilo kojem mjestu i nećete naići na religijske probleme, nego na svjedočanstvo: Bog živi! On se objavio u Isusu Kristu! Čovjek koji živi bez Boga, živi pogrešno i bijedno.

U Bibliji postoji i sigurnost da me taj Bog, koji može uništiti sve narode i suditi svim ljudima u posljednji dan, ljubi žarkom ljubavlju. Nije to nikakva pretpostavka, nego obećanje zapisano u osmom poglavlju poslanice Rimljanima: "Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Isusu Kristu, Gospodinu našem." Ljubav Božja je došla k nama u Isusu! To ne pretpostavljamo, to zasigurno znamo. Gdje je ljubav Božja? On nas je ljubio u Isusu.

Isusovi sljedbenici pjevaju:

Kad mir mi nebeski proniče svu grud,

ma prijetile bure il' grom

ja ipak ću pjevat u vjeri posvud:

"Dobro mi je u Gospodu mom!"

Moj grijeh je oprošten, izbrisan dug moj.

Ta vijest pruža mir srcu mom.

Na križu je Krist za me platio sve.

"Slavljen Bog!" kličem sad dušom svom...

Biste li i vi mogli pjevati ovu pjesmu? Imate li ikakvu predodžbu o čemu ona govori?

Ljudi Biblije bili su potpuno sigurni da pripadaju Bogu. David reče u 49. psalmu: "...moju će dušu Bog ugrabiti iz kandži Podzemlja i milostivo me primiti." Nema tu: "Nadam se da ću jednom biti spašen", nego "Ja znam: bit ću spašen." – Ili: "Bog nas je spasio od vlasti tame i prenio u kraljevstvo svog ljubljenog Sina." Isusovi su učenici kroz svog Učitelja doživjeli korjenitu promjenu u životu – i znali su to! Čujte što govori jedan od njih: "Mi znamo da smo prešli iz smrti u život." "Mi znamo!" Možete li i vi to reći? – Ili: "Njegov Duh svjedoči mome duhu: dijete sam Božje." Uočite to "jesam"!

Biblija je puna takve sigurnosti. Odakle onda našem narodu ovakva glupa izreka: "Dva i dva su četiri, to mi je dobro znano, ali u kršćanstvu se ne može ništa znati zasigurno, već se mora slijepo vjerovati"? I ja dobro znam: dva i dva su četiri, ali s

daleko više sigurnosti znam da postoji Bog! Dobro znam, dva i dva su četiri, ali još bolje znam da nas Bog ljubi u Isusu Kristu. Oni koji su se obratili živome Bogu kažu: “Znam, dva i dva su četiri, ali još sigurnije znam da sam postao dijete Božje!”

Pitam vas, gdje je u današnjem kršćanstvu moguće naići na takvu sigurnost? – Gdje? Ne pokazuje li nam to koliko smo se udaljili od Biblije i njezina nauka i kako je krajnje vrijeme da joj se vratimo? Odbacite svoje površno kršćanstvo! Nećete imati nimalo koristi od toga ako budete površni kršćani. Prava je korist tek kad imate biblijski kršćanski stav. Tek to se isplati! Isplati se jedino imati sigurnost da postoji Bog koji me ljubi žarkom ljubavlju i kojemu mogu pripadati. Ništa se drugo ne isplati!

Ta sigurnost zrači iz svih pjesama koje se pjevaju u zajednicama kršćana. Evo jedne od njih: *Sretna sigurnost, Isus je moj! / Njemu sam dao sav život ja svoj. / Baštinik Spasa, sretan sam ja / – rođen od Duha i krvlju spran.*

Kršćanstvo nije lutanje u gustom magli. Istinski kršćanski stav je čvrsta i snažna sigurnost! Ili riječima pjesme:

U Kristu čvrst je temelj moj, / na njegov oslanjam život svoj. / Sve drugo brzo nestaje, / Krist čvrsta Stijena ostaje. / Tko u njegovu nadu položi, / taj na pijesku već ne gradi...

Sigurnost u kršćanstvu znači: objektivno znati da postoji Bog i da je njegovo otkrivenje u Isusu istinito – pa makar i sav svijet odbacio istinu da je Isus umro zbog pomirenja Boga i čovjeka, a potom uskrsnuo kako bi spasio grešnike – čak i ako to nitko ne prihvati.

Sigurnost u kršćanstvu jest kada znam da postoji Bog koji se objavio u Isusu Kristu koji je umro i uskrsnuo. To znam jer sam spasonosnom vjerom osobno prihvatio tu činjenicu.

Makar deset tisuća profesora uvjeralo mladog kršćanina: “Isus nije uskrsnuo!” on im mirne duše može reći: “Cijenjeni deset tisuća profesora! Ja znam: moj Iskupitelj živi!” Ma bio i cijeli svijet protiv njega, vjernik može reći: “Ja znam zašto

vjerujem!” Kad biste mene zasuli hrpom znanstvenih pretpostavki, odgovorio bih vam: “Ja znam bolje!” I kad bi sav svijet bio u nedoumici, ja bih rekao: “Ja imam sigurnost!”

– Dragi prijatelji, tolika je sigurnost u kršćanskoj vjeri koja je zasnovana na Bibliji.

3. Imate li vi sigurnost?

Zaista, posjedujete li vi takvu sigurnost? Ili vam nedostaje? Kada kažete: “Mislio sam do sada da sam kršćanin, ali nisam. Više mi ništa nije jasno!” tada nije bilo uzalud ovo što sam dosad govorio.

Sjećam se jednog kršćanskog kampa za mladež u Nizozemskoj gdje sam bio sa svojim dečkima. U dva sata noću netko pokuca na vrata moje sobe. Otvorih vrata. Preda mnom je stajalo cijelo društvo u pidžamama. “Što želite?” upitah ih. Jedan mi odgovori: “Vjerovali smo da smo kršćani, ali sada smo shvatili da to još nismo!” To ih je toliko uznemirilo da su u noći, u dva sata, htjeli razjasniti to što ih je tištilo. Velika je stvar kad shvatimo kako smo, iako se nazivamo kršćanima, jako udaljeni od sigurnosti o kojoj govori Biblija.

Spurgeon, veliki engleski propovjednik po kojem je Bog učinio silna duhovna probuđenja, jednom je to ovako izrazio: “Vjera je šesto čulo.” Kao što znate, mi posjedujemo pet osjetila pomoću kojih opažamo ovaj svijet. To su: vid, sluh, opip, okus i njuh. To je pet osjetila pomoću kojih možemo doživljavati ovaj trodimenzionalni svijet. Čovjek koji živi samo uz pomoć tih pet osjetila, pita se: “Gdje je Bog? Ne vidim ga. Ni Isusa ne vidim. Ne vjerujem ja u to!” Šesto čulo primamo tek kada nas Bog prosvijetli svojim Svetim Duhom. Tada možemo ne samo gledati, slušati, doticati, mirisati i kušati, tada možemo spoznati jedan drugi svijet! Biblija kaže: “A ovo je vječni život, spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao – Isusa Krista.” Tu tek dolazi do izražaja šesto čulo!

Nedavno sam u Essenu bio kod jednog vrlo uspješnog industrijalca. Svoje je sjedište imao u visokoj poslovnoj zgradi s

koje se moglo vidjeti više od polovice grada. Pošto sam prošao kroz nekoliko čekaonica i ureda, konačno sam se našao u njegovu uredu. Brzo smo završili ono zbog čega sam došao. Tada smo zapodjenuli razgovor. On reče: “Zanimljivo je jednom imati i pastora u svom uredu!” – “Svakako,” odgovorih mu, “to je zaista uzbudljivo!” On nastavi: “Recite mi jednu stvar: poslije rata ponekad sam odlazio na neke teološke seminare, ali sam stekao dojam da...” – “Recite samo,” ohrabrih ga, “ja imam dobre živce!” – “Dobro, imao sam dojam”, reče on, “da je kršćanstvo nešto vrlo nejasno. Vidite, nama su predavali o temama poput: ‘Kršćanin i privreda’, ‘Kršćanin i razoružanje’, ‘Kršćanin i naoružanje’, ‘Kršćanin i novac’, ‘Kršćanin i njegova crkva’; ali nam nikad nitko nije rekao što uistinu znači biti kršćaninom. Izgleda da ni oni sami to nisu znali!”

Sjedio sam u tom lijepom uredu i primio te riječi kao udarac u čelo: “Očito je, ni oni sami nisu to znali!” – “O, vi griješite!” rekoh mu. Začudeno me pogleda i upita: “Možete li mi vi reći što je to biti kršćanin?” – “O, da,” odgovorih, “želim vam na to jasno odgovoriti. Nema tu nikakvih nejasnoća.” – “Ha,” reče on pomalo podrugljivo, “jedni kažu, kršćanin je netko tko nikad nije imao problema s policijom, a drugi da je kršćanin onaj tko je crkveno kršten i pokopan!” Ja nastavih: “Gospodine generalni direktore, reću ću vam što znači biti kršćaninom. – Kršćanin je čovjek koji može iz dubine srca reći: ‘Vjerujem da je Isus Krist istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti; i istinski čovjek, rođen od djevice Marije – moj Gospodin koji je izbavio mene, prokletog i izgubljenog čovjeka...’ – Gospodine generalni direktore, i vi ste ‘proklet i izgubljen čovjek!’” – On kimnu. Razumio je. Priznao je. Da, takvi smo mi. – “Dobro,” nastavih, “...koji je mene izgubljenog i prokletog čovjeka izbavio, otkupio me od grijeha i oslobodio moći đavla.” – Gospodine direktore, ‘...oslobodio me od moći đavla!’” I opet potvrdno kimnu. To mu je bilo poznato. Ja nastavih: “...ne nečim raspadljivim – srebrom ili zlatom, nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane

Janjeta...’ – da bih mogao postati njegovim vlasništvom.” – “Vidite, onaj tko može reći: ’Ja pripadam Isusu, ja sam njegovo vlasništvo; on me otkupio svojom krvlju od grijeha, smrti i pakla. U to sam siguran!’ – taj je kršćanin, gospodine direktore.”

Na trenutak u uredu zavlada tišina. Tada on prozbori: “Kako doći do toga? – Kako da ja dodem do toga?” Na to mu odgovorih: “Vaša mi je tajnica rekla da odlazite na odmor. Još danas poslijepodne poslat ću vam Novi zavjet. Ponesite ga sa sobom na odmor i pročitajte svaki dan jedan dio Ivanova evanđelja; čitajte i uz to molite. Eto, tako ćete doći do toga.”

Kršćanski stav, kakav je otkriven u Novom zavjetu, jest sigurnost da su objektivne istine ispravne i da ih se može prihvatiti subjektivnom vjerom te tako biti spašen! Imate li vi takvu sigurnost? Ja ne bih mogao živjeti kad ne bih bio siguran da me Bog prihvatio.

Jednog sam mladića upitao: “Ljubiš li ti Isusa?” – “Da”, odgovori on. – “Znaš li je li te on prihvatio? Jesi li njegovo vlasništvo?” – “Pa nisam baš siguran. Još se uvijek jako borim sa sumnjama.” – “Čovječe,” rekoh mu, “ja tako ne bih mogao živjeti. Ja moram biti siguran da me Bog prihvatio!”

Vi, nesigurni kršćani, koji još ne znate postoji li Bog ili ne postoji. Vi koji do zadnjeg novčića znate svoje financijsko stanje, ali o Bogu ne znate ništa – vi ni niste kršćani! Prema učenju Novog zavjeta kršćani su oni koji mogu reći: “Vjerujem da je Isus postao Gospodarom mog života.”

Htio bih vam ispričati jednu pripovijest koju ste vjerojatno već čuli. General *von Viebahn* je ispriповjedio kako je na nekoj vježbi jahao šumom, zakvačio se za granu drveta ispod kojeg je prolazio i poderao odoru. A jednom generalu ne priliči jahati uokolo u poderanoj odori. Kad je navečer ujahao u selo u kojem se smjestio glavni stožer, opazi nekoliko vojnika gdje sjede na nekom zidiću. Zaustavi konja i upita: “Je li tko od vas krojač?” Jedan od vojnika se ispravi i reče: “Gospodine generale, ja sam Krojač.” Tada mu general *von*

Viebahn zapovjedi: “Odmah dodite u moje sjedište u krčmi ‘K janjetu’ zakrpati mi odoru.” No vojnik odgovori: “Ne mogu vam to učiniti.” “Kako ne možete? Pa vi ste krojač!” – “Oprostite, gospodine generale”, reče ovaj, “ja se prezivam Krojač, ali nisam krojač.”

Prepričavajući taj događaj, general *von Viebahn* reče: “To se može reći i za mnoge kršćane. Smatraju se kršćanima, ali bi zapravo morali reći: ‘Ja se samo nazivam kršćaninom, ali u biti nisam kršćanin.’”

O, kako je to zastrašujuće stanje! I kako je to opasno stanje, jer takav čovjek uopće nije spašen!

4. Kako se dolazi do sigurnosti?

Vjerojatno me želite pitati: “Kako steći takvu sigurnost?” Na to ću vam odgovoriti: “Molite Boga za to!” Počnite redovito čitati Bibliju. Svaki dan odvojite petnaestak minuta. Ali htio bih vam reći još nešto vrlo važno. Do sigurnosti u vjeri ne dolazi se razmišljanjem, nego putem savjesti.

Kada danas razgovaram s ljudima o kršćanstvu, često mi kažu: “Gospodine pastore, ja, nažalost, ne mogu vjerovati. U Bibliji ima toliko proturječja.” – “Proturječja?” upitam tada ja. – “Da, proturječja. Evo, na primjer, u Bibliji piše da su Adam i Eva imali dva sina, Kajina i Abela. Kajin je ubio Abela te je tako ostao sam. No, kasnije piše da je otišao u stranu zemlju i tamo sebi našao ženu. Ali, ako su oni bili jedini ljudi, onda on nije mogao naći ženu! Gospodine pastore, ja to ne mogu razumjeti.”

Jeste li već čuli tu priču? Tom pričom Nijemci opravdavaju svoju nevjeru. Kad mi je netko ispriča, običavam mu odgovoriti: “To je zaista zanimljivo. Evo vam Biblija. Pokažite mi gdje to piše da je Kajin otišao u stranu zemlju i ondje si našao ženu?” – Tada pocrvene. – “Dobro,” nastavljam ja, “kada tako hrabro odbacujete Bibliju, uz čiju su pomoć tisuće razumnih ljudi pristupili k vjeri; ako sebe smatrate pametnijim od njih, onda ste je, vjerojatno, temeljito proučili. Pokažite mi gdje to piše!”

Uvijek ispadne da nemaju pojma. Tada im ja pokažem mjesto gdje to piše u Knjizi Postanka. Tamo uopće ne piše to što tvrde, nego nešto sasvim drugo: “Kajin ode ispred lica Jahvina u zemlju Nod, istočno od Edena, i ondje se nastani... Kajin pozna svoju ženu te ona začne i rodi...” Svoju je ženu doveo sobom. Tko je bila ta žena? Zapisano je također da su Adam i Eva imali mnogo sinova i kćeri. Ta je žena, dakle, bila Kajinova sestra. Biblija jasno govori kako je Bog želio da sav ljudski rod nastane od jedne krvi. Zbog toga su se u početku braća i sestre morali ženiti i udavati međusobno. Kasnije je Bog to zabranio. Je li to dovoljno jasno?

Tada se takvoj osobi sva njezina teorija sruši poput kule od karata. Pitate se je li povjerovala? – Ni govora! Odmah ima spremno novo pitanje: “Gospodine pastore, recite mi...” – i nastavlja se isto. Stoga je jasno: ja mogu nekome odgovoriti na sto tisuća pitanja, a on će i nakon toga ostati u mraku kao što je bio prije. Do vjere se ne dolazi putem logičkog razmišljanja, već putem savjesti.

Moj prethodnik u Essenu bio je Julius Dammann, pastor i propovjednik. Jednom mu je prišao neki mladić i postavio pitanje o Kajinovoј ženi i druga slična pitanja. Dammann odmahnu rukom i reče: “Mladiću, Isus Krist nije došao odgovarati na prepredena pitanja, već spasiti grešnike! Navratite k meni onda kad shvatite da ste jadan grešnik.”

Ljudi s nemirnom savješću, takvi koji znaju da njihov život ne valja i ne mogu umiriti svoju dušu, takvi mogu naučiti kako vjerovati Spasitelja. Razumsko će shvaćanje doći kasnije.

Jednom sam doživio nešto što vam neizostavno moram ispričati. Jednog sam dana došao u bolesničku sobu u kojoj su ležala šestorica muškaraca. Kad uđoh, prijateljski me pozdraviše: “Ah, gospodine pastore, kako je dobro što ste naišli! Baš imamo jedno pitanje za vas.” – “O, baš mi je milo,” odgovorih, “kakvo to pitanje imate za mene?” Pretpostavljaoh sam da su mi pripremili jedno od onih pitanja u kojima je prikrivena zamka. I jedan od njih upita: “Vi vjerujete da je Bog svemoguć?” – “Da, vjerujem!” – “Dobro, odgovorite mi

onda, može li Bog stvoriti kamen koji će biti tako težak da ga ni on sâm neće moći podići?” Primjećujete li u čemu je zamka? Da sam rekao: može, tada Bog nije svemoguć; da sam pak rekao: ne može, opet bi ispalo da nije svemoguć. – “Može li vaš Bog stvoriti tako težak kamen da ga ni sâm ne može podići?” Na trenutak sam razmišljao kako mu to objasniti. Shvatih koliko je glupo to pitanje pa ga, umjesto odgovora, upitah: “Mladiću, sada ću ja vama postaviti jedno pitanje: ‘Jeste li proveli besane noći pokušavajući pronaći odgovor na to pitanje?’ ” – “Besane noći?” upita začuden. “Ne, nisam!” Nato mu ja objasnih: “Vidite, moje je vrijeme predragocjeno da bih ga mogao samo tako trošiti. Ja vam mogu odgovarati samo na pitanja zbog kojih ljudi provode besane noći. – Mladiću,” nastavih, “recite mi ima li nešto zbog čega ne možete spavati?” Njegov je odgovor uslijedio neobično brzo: “Da, imam problem s djevojkom. Ona očekuje dijete, a ne možemo se vjenčati!” – “A tako,” rekoh, “zbog toga ne možete spavati. Možemo onda govoriti o tome!” – “Ali kakve to veze ima s kršćanstvom?” začudi se. – “Varate se,” rekoh, “pitanje o onom kamenu nema nikakve veze s kršćanstvom. Ali ovo s djevojkom ima! Vidite, vi ste sagriješili! Prekršili ste Božju zapovijed kad ste imali spolni odnos s njom! Zato sada razmišljate kako se izvući iz tog problema kroz jedan daleko veći grijeh, pobačaj. Zaglibili ste u grijehu i krivnji. Jedini vam je izlaz obratiti se živome Bogu, pokajati se i priznati: ‘Sagriješio sam!’ Tek tada će vam Spasitelj moći pomoći.” Odjednom mu sinu: “Isus se zanima za moju opterećenu savjest! Isus mi može pomoći! On me može spasiti i obnoviti moj uništeni život!”

Vidite, prvo je pokušao razumom, ali je sve što je time dobio bila obična glupost. Kad je pokušao putem savjesti, odjednom mu je sve postalo jasno. – Je li i vama jasno? Do sigurnosti spasenja ne dolazimo kroz odgovore na prepređena pitanja, već kroz dopuštanje svojoj savjesti da dođe do izražaja. Tek onda kažemo: “Sagriješio sam!” Tek će vam se tada objaviti raspeti Spasitelj i primit ćete oproštenje grijeha.

Postat ćete njegovo dijete. Put do toga prolazi kroz savjest, ne kroz razum.

Vidite, kad čovjek dolazi k sigurnosti spasenja, tada mora i nešto riskirati. Na crkvenim ste zgradama vjerojatno već zamijetili obojene staklene prozore – vitraje. Kad takve prozore gledate izvana za lijepa dana, izgledaju vam tako crni da jedva opažate boje na njima. Ali kad uđete u crkvu, boje odjednom ožive. Isto je i s kršćanskom vjerom, tako dugo dok je promatrate izvana, ne možete ništa shvatiti. Sve vam izgleda mračno i dosadno. Morate ući ako želite vidjeti pravu ljepotu kršćanstva! Morate se odvažiti i preuzeti rizik susreta s Isusom! Morate se predati Spasitelju, predati mu svoje povjerenje! Tada će sve postati jasno i svijetlo! To je korak iz smrti u život. U trenutku ćete razumjeti sve o kršćanstvu.

Isus se molio jednom kad su ga slušale tisuće ljudi. Odjednom je rekao nešto grozno: “Ovakvi kakvi ste sada, ne možete ući u kraljevstvo nebesko! Morate se nanovo roditi! Vaša narav, ni ona najbolja, nije podobna za kraljevstvo nebesko!” Među prisutnima je bilo i nekoliko muškaraca koji rekoše: “Dodite, idemo odavde! Taj čovjek pretjeruje!” Tri su čovjeka napustila skup. To vidje šest žena koje rekoše: “Muškarci odlaze. Dodite, idemo i mi!” I žene odu. Vidjevši to, neki dječaci rekoše: “Muškarci su otišli. I žene su otišle. Dodite, onda idemo i mi!” Na kraju se razišao cijeli skup. To mora da je bilo strašno.

Zamišljam kako bi bilo da ja propovijedam, a ljudi jedan po jedan počnu odlaziti. Odjednom se nađem sam s nekolicinom najvjernijih slušatelja. – To se dogodilo Isusu. – Strašno! Odjednom je ostao sam. Tisuće su ga napustile dok je govorio. Nisu ga više htjeli slušati. Ostala su samo dvanaestorica apostola.

Da sam ja bio Isus, molio bih: “Ah, ostanite još malo! Nemojte me i vi napustiti!” No, Isus je učinio nešto drugo. Zna li što je rekao? Rekao je: “I vi možete ići ako želite!” U kraljevstvu Božjem nema prisile. Kraljevstvo Božje je jedino kraljevstvo u kojem nema policije! U kraljevstvu Božjem

vlada sloboda izbora! – Izvolite, i vi možete otići!" Tako je Isus rekao svojim učenicima i oni su to prihvatili. Nije lako ostati kad ode šest tisuća ljudi. I učenici su skoro otišli, pogotovo kad je Gospodin rekao: "Izvolite, idite!" Širom im je otvorio vrata: "I vi možete otići! I vi možete biti izgubljeni! I vi možete živjeti bezbožno! I vi možete odjuriti u pakao! Učinite kako želite!" Petar je razmišljao samo trenutak: "Kamo poći? Kome? Proživjeti svoj život radeći i mučeći se poput konja ili u prljavštini grijeha? A na kraju me čeka smrt i pakao. Sve je to bezvrijedno!" Tada pogleda Isusa i sve mu je bilo potpuno jasno: vrijedan je jedino život koji se proživi s Isusom! Zato i reče: "Kamo da odemo, Gospodine Isuse? Ti imaš riječi vječnoga života i mi vjerujemo i znamo – čujte, to je sigurnost! – ti si Krist, Sin živoga Boga. Ostat ćemo s tobom!"

Dragi prijatelji, tako se stječe sigurnost. Promisli se o različitim životnim putevima i zaključi: Isus je moja jedina šansa! – O, kako želim da i vi dobijete tu predivnu sigurnost da možete reći: "Mi vjerujemo i znamo: ti si Krist, Sin živoga Boga."

I na kraju bih htio reći još nešto vama koji ste tek započeli koračati u vjeri. Predali ste svoje srce Isusu, ali vas ipak muče sumnje pa mislite: "Nemam sigurnost spasenja. Kako steći takvu sigurnost? Još uvijek je mnogo grijeha u mom životu!" Takvim ozbiljnim dušama želim reći: "Mislite li da bi čovjek prvo trebao biti bezgrešan da bi mogao imati sigurnost spasenja? Tada bismo morali čekati tako dugo dok ne odemo na Nebo! Do svog posljednjeg dana, do posljednjeg daha, trebat ćemo krv Isusa Krista za oprostjenje naših grijeha!"

Sjetite se priče o izgubljenom sinu. On se vratio kući i rekao: "Sagriješih!" Otac ga je prihvatio i priredio veselje. A sada pokušajte zamisliti ovaj prizor: sljedeće jutro sinu nepažnjom padne šalica iz ruke i razbije se. Kraj onih svinja zaboravio je kako se ponaša za stolom. Dakle, ispala mu šalica iz ruke. Čuvši kako šalica uz lomljivu pada na pod, opsuje: "Prokleta šalica!"

Mislite li da ga je otac zbog toga izbacio iz kuće: “Van, gubi se natrag k svojim svinjama!” Što mislite, bi li tako postupio?

– Ne! Otac reče: “U redu je, sine, dogodilo se!” Objasnio bi mu: “Dragi sine, drugi put malo pripazi. Pomoći ćemo ti dok ne naučiš odlagati šalicu na stol. Kad ti se dogodi nešto takvo, strpjet ćemo se dok se ponovno ne privikneš na kućni red i odvikneš od psovanja.” – Sigurno ga ne bi poslao natrag k svinjama!

Vidite, kad se netko preda Isusu, odjednom otkrije nešto strašno: stara narav još nije potpuno nestala i on još ponekad sagriješi! Ali kad vam se dogodi kakav propust nakon obraćenja, tada ne očajavajte, već kleknite i molite ove tri rečenice. Prvo: “Hvala ti Gospodine što ti još uvijek pripadam!” Drugo: “Oprosti mi po svojoj prolivenoj krvi!” I treće: “Oslobodi me moje stare naravi!” Ali prvo neka svakako bude: “Gospodine, hvala ti što ti još uvijek pripadam!”

Razumijete li! Sigurnost spasenja se sastoji u tome što znam: “došao sam kući”, u Božji naručaj, i sada se borim za svetost – kao onaj koji će tu zauvijek ostati, a ne kao onaj kog će izbaciti svaki put kad posrne i koji se uvijek iznova mora vraćati kući. Takvi koji propovijedaju: “Spasenje treba zadobiti svaki dan iznova!” naučavaju nešto užasno. Moja djeca ne trebaju svaki dan doći pred mene i pitati me: “Tata, možemo li i danas biti tvoja djeca?” – Oni jesu moja djeca! A onaj tko je postao dijete Božje, to i ostaje. Takva osoba vodi borbu za posvećenje kao dijete Božje. Zato od svega srca želim da i vi zadobijete sigurnost da ste djeca Božja!

Je li kršćanstvo privatna stvar?

Često čujem kako govore da je vjera privatna stvar! Je li to tako? Želim vas pitati je li kršćanstvo privatna stvar? Ili još bolje: Jesu li kršćanski stavovi privatna stvar?

Prije no što odgovorom na to pitanje, htio bih postaviti protupitanje. Uzmimo, na primjer, kovanicu od pet maraka. Što je ugravirano na njoj? Broj pet ili orao? – Oboje! Kovanica od pet maraka ima dvije strane. Isto je tako i s pitanjem je li kršćanstvo privatna stvar? Odgovor je – oboje! – Da i ne. Ispravna, živa kršćanska vjera ima dvije strane: jedna je potpuno privatna, a druga javna. I gdje nedostaje jedna od njih, nešto nije kako treba!

1. Kršćanska je vjera potpuno privatna stvar

U pokrajini Ravensberg u prošlom je stoljeću živio silan propovjednik – Johann Heinrich Volkening. Kroz Volkeningove je propovijedi cijela okolica Bielefelda doživjela veliko duhovno probuđenje. Jednog dana Volkeninga pozvaše k nekom bogatom seljaku. Taj je imao veliko imanje i bio poznat kao pošten i marljiv čovjek. Na žalost, silno je mrzio kršćanske propovijedi. Njegov je problem bio u tome što nije htio priznati da je grešnik. On nije trebao Spasitelja koji je na križu platio za njegove grijehе. Govorio je: “Činim dobro i Boga se ne bojim.” – Kao što rekoх, jednog su dana poslali po Volkeninga jer je seljak bio nasmrt bolestan. Umirao je i htio posljednji put uzeti Gospodnju večeru, pričest.

Volkening uđe u kuću. Bio je krupna stasa i imao je svijetlo plave oči koje su privlačile pažnju. Prišavši postelji umirućega, dugo ga je gledao ne progovorivši ni riječi. Konačno prozbori: “Heinrich, jako sam zabrinut zbog vas. Put kojim ste vi išli do sada ne vodi u Nebo, već ravno u pakao.” Rekavši to, okrenu se i otiđe. Bogatog seljaka obuze bijes pa povika za njime: “I to mi je propovjednik! To li je kršćanska ljubav?”

Pala je noć. Teško bolesni seljak ležao je budan. Savjest ga je mučila: “Ne ideš u Nebo, već u pakao! ...Što ako je, nakon svega, to istina?” Sjetio se brojnih grijeha koje je počinio. Nije proslavio Boga kao što je trebao. Ponekad je nekoga vrlo lukavo prevario. I idućih noći obuzela ga je smrtna strava. Jako se uznemirio. Odjednom je shvatio kako se u njegovu životu nakupilo mnogo grijeha i da uopće nije dijete Božje. Sada se zaista htio obratiti. Nakon tri dana ponovno poslao ženu po pastora: “Ženo, dovedi mi Volkeninga!”

Bilo je kasno navečer. Volkening odmah dođe. Seljak mu, vidno uznemiren, reče: “Pastore, mislim da je krajnje vrijeme da se obratim!” – “Da,” reče Volkening, “što smo stariji, to smo pametniji! Htjeli biste se obratiti jer ste u nevolji, a to ne mora značiti da se istinski želite obratiti! Potrebno je nešto više od toga.” Rekavši to, okrene se i otide. Ovaj se put seljak zaista ražestio. I vi biste se razbjesnili na takvog pastora, nije li tako? Ne bi li bilo bolje da je ljubaznije govorio s bogatim seljakom? Osim toga, izgledalo je da će ovaj uskoro umrijeti. Ali Volkening je bio čovjek Božji i znao je što govori.

Prođu još tri dana i seljak zapadne u duboki očaj. Znao je da mora umrijeti i pitao se: “Gdje su u mom životu bili ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrota, vjera, srdačnost, čistoća... ?” Cijeli je život odbacivao Spasitelja koji je umro za njega. Odbacio je Onoga koji mu je nudio svoju ljubav. Vidio je sebe na rubu pakla i zapao u dubok očaj. – “Ženo,” zamoli je, “pozovi pastora.” Ona mu odgovori: “Ne idem više po njega! Ionako ti nije ništa pomogao!” – “Ženo, dovedi ga! Ja odlazim u pakao!” I žena mu pozove pastora. Kad je Volkening došao, pronašao je u njemu čovjeka koji je shvatio biblijski stih: “Ne varajte se, Bog se ne da ismjevati! Što tko sije, to će i žeti!” Volkening privuče stolicu postelji, sjedne do umirućeg i upita ga: “Ide se u pakao, je li?” – “Da, ide se u pakao!” odgovori ovaj. Volkening nastavi: “Heinrich, podimo zajedno do Golgote! Isus je umro i za tebe!” I tada mu najljubaznijim riječima ispriповijedi kako Isus spašava grešnika. Ali prije toga mi sami trebamo shvatiti da smo grešnici.

Pritom moramo odbaciti krivi stav: "Činim pravo i Boga se ne bojim!" Moramo prihvatiti gole činjenice. Tek nas tada Isus može spasiti! – Sada je seljak spoznao: "Isus je na križu umro za mene. Platit će za moje grijeh! Samo On mi može dati pravednost koja vrijedi u Božjim očima!" Prvi put u životu pravilno se pomolio: "Bože, milostiv budi meni grešniku! Gospodine Isuse, spasi me od pakla!"

Volkening se tiho digne i ode. Ostavio je čovjeka koji je prizivao Isusa. Bio je spokojan, jer u Bibliji na tri mjesta piše: "Tko zazove ime Božje, bit će spašen." Kad je sutradan došao, našao čovjeka koji je imao mir s Bogom. – "Kako je, Heinrich?" upita ga. Heinrich ljubazno odgovori: "Bog me prihvatio – po milosti!" – Dogodilo se čudo!

Vidite, tako je taj oholi seljak doživio svoje nanovorođenje. A sada čujte sljedeću priču: Jedan je učeni čovjek noću došao k Gospodinu Isusu i rekao mu: "Gospodine Isuse, htio bih raspravljati s tobom o religijskim pitanjima." Gospodin Isus mu odgovori: "Nema se tu što raspravljati! Ako se tko ponovno ne rodi, ne može ući u kraljevstvo Božje!" – "Kako?" upita čovjek. "Ne mogu ponovno postati malo dijete i još jedanput ući u majčino tijelo da se ponovno rodim!" Isus svejedno osta pri svome: "Ako se tko ne rodi od vode i duha, taj ne može ući u kraljevstvo Božje!" To je ta privatna strana kršćanstva; čovjek mora proći kroz uska vrata u život kako bi bio ponovno rođen kroz veliko čudo Božje.

Nije to što vam govorim neka isprazna teologija! Tu se radi o vječnom spasenju. – Shvatite to zaista ozbiljno! Ne možete računati na to da će se nekakav Volkening naći kraj vas kad budete na smrti. Da biste primili nanovorođenje, trebate konačno shvatiti da je Bog u pravu, vi izgubljeni, a vaše srce zlo. Da biste se mogli nanovo roditi, trebati čežnuti za Isusom, jedinim Spasiteljem svijeta. Za novorođenje trebate priznati Spasitelju: "Sagriješio sam protiv Neba i protiv tebe!" Novom rođenju pripada i vjera: "Njegova me krv čisti od svakoga grijeha. On je platio za mene i podario mi pravednost pred Bogom." Novo rođenje uključuje i potpuno predanje Isusu.

I konačno, nanovorođenje je kad vam Duh Sveti kaže: “Sada si prihvaćen!” Biblija to naziva opečačenjem. Bez nanovorođenja ne možete ući u kraljevstvo Božje! Ali onaj tko je postao dijete Božje, može biti potpuno siguran da je na putu u Njegovo kraljevstvo. – Dragi prijatelji, da se utapam i da me tko izvuče na suho, tada bih, ponovno stupivši na tlo, mogao mirno disati i sasvim pouzdano znati da sam spašen!

Vidite, to je privatna strana kršćanske vjere. To je nešto što svatko mora proći potpuno sam i tako prijeći iz smrti u život. Kad samo pomislim i sjetim se kako sam postao Isusov, moram priznati da je to zaista pravo čudo. Živio sam daleko od Boga, čineći sve vrste grijeha. No tada je u moj život došao Isus. Sada mu pripadam i želim što više ljudi upozoriti na opasnost vječne propasti i dozvati ih k Isusu. Zaklinjem vas, nemajte mira sve dok ne prodete kroz iskustvo nanovorođenja. Ne mirujte tako dugo dok ne shvatite: “Isus je moj spasitelj i ja sam njegov!”

Ali nanovorođenje nije kraj, nego početak osobne kršćanske vjere. Tijekom cijelog kršćaninova života, njegova će vjera biti osobne naravi. Ja sam od samog svog obraćenja znao: “Odsada neizostavno moram svaki dan slušati glas svog Prijatelja!” Tako sam počeo čitati Bibliju. Danas ljudi, nažalost, misle da samo pastori čitaju Bibliju.

Nedaleko moje kuće u Essenu nalazi se park. Jutrom rado odlazim tamo i šetajući čitam Bibliju. Pritom me ponekad promatraju ljudi koji stanuju u blizini parka. Nedavno mi jedan od njih reče: “Promatram vas uvijek kad čitate svoj molitvenik.” Molitvenike inače čitaju katolički svećenici. On nije ni pomislio da čitam knjigu koju isto tako može čitati svaki laik. Nasuprot rasprostranjenu shvaćanju da “to nije knjiga za svakoga”, Bibliju zaista može čitati svatko!

Kad sam jednom bio na odmoru s mladim kršćanima iz svoje biblijske skupine, imali smo običaj još prije doručka okupiti se na jutarnju pobožnost koja je trajala petnaestak minuta. Prvo bismo otpjevali neku pjesmu, recimo: “Sviće svjetlo vječnosti” i poslušali dnevno čitanje iz kalendara. Na kraju

bih im dao da pročitaju jedan biblijski odjeljak. Tada bi svatko potražio neko mirno mjesto i čitao tekst za sebe. To isto kod kuće čine i oni koji su započeli nov život s Isusom, oni koji su tek počeli živjeti život vjere. To čine zato što ne mogu živjeti bez glasa Dobroga Pastira i razgovora s njime. Molim vas, obnovite osobnu stranu svog kršćanstva – počnite čitati Novi zavjet! Odvojite za to barem petnaest minuta ujutro ili navečer! I kad ponovno zaklopite Novi zavjet, sklopite ruke i recite: “Gospodine Isuse, moram razgovarati s tobom! Danas moram obaviti toliko toga! Molim te, u svemu mi pomogni! Sačuvaj me i od mojih omiljenih grijeha! Daj mi ljubavi za druge! Daj mi Svetoga Duha!” – Molite! Razgovarajte s Isusom! On je kraj vas! On vas čuje! To što kršćanin razgovara sa svojim Gospodinom, pripada privatnoj strani kršćanstva.

Nedavno sam jednom gospodinu koji je tek postao vjernikom, rekao: “Svaki dan trebate provesti barem četvrt sata nasamo s Isusom!” Čuvši to, on mi odgovori: “Gospodine Busch, ja nisam pastor. Pastori imaju dovoljno vremena za to. Ja nemam! Strašno sam zaposlen.” Ponovno mu rekoh: “Pozorno me slušajte! Jeste li ikada u potpunosti posvršavali sve svoje dnevne poslove?” – “Još nikad nisam to uspio!” Reče on. – “Vidite,” rekoh, “to je zato što ne provodite tih petnaest minuta s Gospodinom. Kad steknete naviku svakog jutra razgovarati s Isusom i pritom pročitate nekoliko redaka iz evanđelja i tada još jedanput molite, odjednom ćete doživjeti kako će sve što trebate obaviti taj dan biti poput dječje igre. Da, što više posla imate, to više trebate tih četvrt sata s Gospodinom. Kasnije ćete tih četvrt sata možda produžiti na pola sata kako biste imali vremena reći svom Spasitelju što vam je na srcu. Ali odjednom će sve biti bolje. Govorim vam iz iskustva. Ponekad se i meni dogodi da propustim to dragocjeno vrijeme s Gospodinom. Ustanem iz postelje – i već zvoni telefon! Onda mi netko dođe u posjet. Cijeli sam dan živčan. Ništa ne ide kako treba. Odjednom se sjetim: ‘Pa danas uopće nisam razgovarao s Isusom! Ni on nije imao

prigodu prozboriti sa mnom! Nije ni čudo kako mi ništa ne polazi za rukom!” – Shvatite: tiho vrijeme provedeno s Isusom u potpunosti spada u privatnu stranu kršćanstva!

Sljedeći dio privatne strane kršćanstva jest ono što Biblija naziva svakodnevnim razapinjanjem tijela. U životu sam razgovarao s mnogo ljudi Svi su se oni žalili na nekoga. Žene su se žalile na muževe, muževi na svoje žene, roditelji su se žalili na svoju djecu, djeca su se žalila na svoje roditelje. Nisu ni shvaćali da, kad kažiprstom pokazuju na nekoga drugog i kažu: “On je kriv što ja nisam sretan!” – u isto vrijeme pokazuju na sebe! Pokušajte uperiti svoj kažiprst i pogledajte u kom pravcu pokazuju ostali prsti.

Vjerujte mi, kad jednom počnete provoditi četvrt sata na dan s Isusom, on će vam brzo otkriti kako ste sami odgovorni za svoje neuspjehe. Brak vam ne valja zato što ne živite blizu Boga. Na poslu ne valja jer ne hodite s Bogom. Kršćani moraju učiti kako svaki dan razapinjati svoju narav.

Htio bih podijeliti s vama jedno osobno iskustvo. Jednom sam proveo osam dana odmora zajedno s pedeset svojih suradnika u omladinskom misijskom radu u Essenu. Bilo je neopisivo lijepo. Bili smo tako sretni jedan s drugim, teško vam to mogu opisati. Sve je bilo tako blagoslovljeno. No, ipak je bilo i nekih teškoća. Ali prije nego što smo posljednjeg dana proslavljali Gospodnju večeru, dogodilo se to da odjednom pridismo jedan drugome riječima: “Oprosti mi to i to!” Ja sam morao prići trojici i reći svakome od njih: “Oprosti mi ono što sam ti jučer rekao!” Jedan mi je odgovorio: “Ali dobro ste mi rekli!” – “Svejedno mi oprosti”, zamolih ga. Razumijete li to? Čovjeku mojih godina nije lako poniziti se pred dvadesetogodišnjim mladićem – ali nisam imao mira dok to nisam učinio.

Kada budete imali “tiho vrijeme” s Isusom, naučit ćete svakodnevno razapinjati svoju narav i sve će oko vas biti lijepo! To se posebno odnosi na privatnu stranu kršćanstva. Ako ne znate ništa o tome, tada vas molim – nemojte se nazivati kršćaninom.

Često, kad šetam gradom, razmišljam: “Svi koje srećem smatraju se kršćanima jer vjerojatno plaćaju crkveni porez. (U Njemačkoj svaki državljanin mora plaćati porez crkvi. Op. prev.) Kada bih sada nekoga zaustavio i upitao: ‘Oprostite! Jeste li vi kršćanin?’ dobio bih odgovor: ‘Naravno! Nisam valjda hindus!’ Ako bih pak upitao: ‘Recite mi, jeste li već doživjeli da niste mogli spavati od radosti što ste kršćanin?’ dobio bih odgovor: ‘Jeste li vi ljudi?’” – Tako je to, kršćanstvo bez ikakve radosti! Ni traga radosti spasenja. Ali od trenutka kad doživite nanovorođenje, iskusit ćete što znači: “Radujte se uvijek u Gospodinu! Ponavljam – radujte se!”

Dragi prijatelji, nedavno sam svojim učenicima pročitao prekrasnu rečenicu iz Biblije koja glasi: “A vama koji se Imena mojeg bojite, sunce pravde će granuti sa zdravljem u zrakama.” – To je Isus! To je prekrasno! “... I vi ćete izlaziti poskakujući kao telad na pašu.” – Kako je to prekrasno opisano! Na žalost, rijetko nailazim na kršćane koji “poskakuju kao telad” pred svojim Spasiteljem. Zbog čega mi to ne možemo? To je zbog toga što nismo pravi kršćani!

Sjećam se svoje drage majke. U njenom je životu bila očita ta nespupana ljubav prema Gospodinu. Sjećam se i mnogih drugih koje sam upoznao kao sretne kršćane. Nadam se da ću s godinama i ja stjecati sve više i više radosti u Gospodinu. No to znači kako evanđelje trebam shvatiti vrlo ozbiljno i ne smijem se zadovoljiti s “razvodnjenim” kršćanstvom!

2. Javna strana kršćanskog života

Javna strana kršćanskog života sastoji se, u prvom redu, u pripadanju zajednici kršćana. Iznad svega je važno ovo: pravi se kršćani priključuju onima koji također žele biti spašeni!

Svake se nedjelje održava bogoslužje. Zašto ne odlazite na sastanak crkve? Možda ćete reći: “Ja u to vrijeme kod kuće slušam kršćansku radio-emisiju ili čitam Bibliju, nije li to dovoljno?” – Vaše je kršćanstvo zaista jedno ako ne pribivate pravom bogoslužju u skupštini kršćana! Nedjeljno bogoslužje je inače sastavni dio pravog kršćanskog života.

Otprilike tri stotine godina po Kristovu rođenju zasjeo je na prijestolje Rimskog carstva jedan izvanredan čovjek imenom – Dioklecijan. Bivši rob, Dioklecijan je, nakon oslobođenja, silno napredovao te konačno postao vladarem velikog Rimskog carstva. U to doba kršćanstvo se već jako raširilo u svim dijelovima carstva. Dioklecijan je dobro znao da su njegovi prethodnici progonili kršćane. On to nije htio učiniti, rekavši: “Nisam tako lud – progoniti najbolje ljude. Neka vjeruju u što hoće. Pod mojom vladavinom svatko može pripadati religiji kojoj hoće.” Bilo je zaista neobično da jedan imperator zastupa takav stav jer dobro je znano kako vladari općenito vole gospodariti ljudskim umovima.

No Dioklecijan je imao uza se jednog mladeg čovjeka koji je bio suvladar, a zvao se Galerije. Taj je Galerije trebao sjesti na prijestolje po Dioklecijanovoj smrti. Jednog dana taj čovjek reče Dioklecijanu otprilike ovako: “Čuj, Dioklecijane, kad kršćani budu u većini, bit će velikih nemira u carstvu. Oni, naime, neprestano govore o svome kralju Isusu. Moramo poduzeti nešto protiv njih!” – “Ah,” odgovori Dioklecijan, “pusti me na miru! Moji su prethodnici dvjesto pedeset godina progonili kršćane pa ih se ipak nisu mogli riješiti. Što se mene tiče, ja ću ih ostaviti na miru.” To je pametno rekao, ali ga Galerije nastavi nagovarati: “Da, ali kršćani su nešto posebno. Za sebe govore da imaju Svetoga Duha, a drugi da ga nemaju; i da će oni biti spašeni, a drugi ne. To su oholi ljudi. Moraš učiniti nešto protiv njih!” – Dioklecijan se nastavio opirati Galerijevim prijedlozima, ali je ovaj bio uporan i konačno ga nagovorio. “Dobro,” reče Dioklecijan, “ali ćemo im samo zabraniti sastajanje.”

Objavljen je proglas u kojem je stajalo: “Svatko tko želi može biti kršćaninom, no kršćani se ne smiju sastajati. Nepokoravanje ovoj naredbi kaznit će se smrću!” – Dakle, svatko je mogao biti kršćaninom, ali se kršćani nisu smjeli okupljati na bogoslužja! Crkveni se starješine sastali da prouče situaciju: “Što učiniti? Ne bi li bilo bolje pokoriti se? Svatko može u svom domu činiti što želi. Tu mu nitko neće ništa učiniti.”

Vrlo je zanimljivo što su na koncu zaključili: “Zajedničko sastajanje na molitvu, pjevanje, propovijedi, slušanje Božje riječi i davanje dragovoljnog priloga – neizostavno spada u kršćanstvo. Mi ćemo se i dalje okupljati!” I zaista su se i dalje okupljali po zajednicama.

Galerije je likovao: “Vidiš, Dioklecijane? Oni su državni neprijatelji! Ne žele se pokoriti!” Tada je započeo jedan od najsvirepijih progona. Mnogi su se predali rekavši: “I kod kuće se može biti kršćaninom! Nećemo odlaziti na sastanke!” – i spasili su svoje živote. Ali crkva je rekla: “To su otpadnici. Tko ne dolazi na sastanke, taj je otpao od vjere!”

To i danas treba reći kršćanima. U današnjem kršćanstvu ima mnogo takvih otpadnika. Ondašnji su kršćani bili potpuno u pravu kada su se odbili pokoriti carskom ukazu. U Bibliji je jasno rečeno: “Ne ostavljajmo, kako neki običavaju, svoga vlastitog sastanka!” Danas moramo dodati: “kako skoro svi običavaju.” – Zato vas molim: ako želite biti spašeni, pridružite se onima koji sa svom ozbiljnošću žele biti kršćanima! Mnogo je mogućnosti da se negdje priključite. Postoje crkve – zajednice vjernika, kućne molitvene skupine i skupine mladih koji proučavaju Bibliju. Od srca vas molim – potražite zajednicu u kojoj ćete slaviti Boga!

Jednom mi neki Francuz reče: “Netko voli jesti haringe, a netko voli ići u crkvu.” – Ali ne, nije tako! To je mnogo ozbiljnije! Drugim riječima, netko ide u pakao, a drugi se priključi kršćanima. – To je to! Ako zaista želite slijediti Isusa, otiđite do svog župnika i upitajte ga; “Gdje se mogu priključiti? Gdje mogu čuti još više o Isusu?” I otiđite ondje gdje se zaista može čuti o Spasitelju! Netko bi mogao reći: “Kod nas nema takve zajednice!” Nije to nikakav izgovor, posvuda postoje oni koji ljube Gospodina Isusa. Možda ih je malo. Često su možda naoko čudni – ali vaše je kršćanstvo mrtvo ako ne uzmete udjela u kršćanskim bogoštovljima!

Kršćansko okupljanje nije istinsko ako u njemu nije zastupljeno: pjevanje, slušanje Božje riječi, molitva i sabiranje dragovoljnog priloga. To treba biti dio svakog kršćanskog

okupljanja. Tako su radili prvi kršćani i tako se očituje novi život dobiven od Boga. – Postoji samo jedna vrst kršćanske vjere. To je vjera koja se očituje u zajedništvu s ostalim vjernicima. U Bibliji piše “Mi znamo da smo prešli iz smrti u život jer ljubimo braću.” To znači: onaj koga ne privlači zajedništvo s drugim kršćanima duhovno je mrtav!

Ne mogu zaboraviti početak moje pastorske službe u Bielefeldu, gdje sam u jednom gradskom okrugu službovao kao pomoćni pastor. Na nedjeljna bogoštovlja u mjesnoj crkvi okupljao se tek malen broj vjernika. Tada dade Bog da sam jedne subotnje večeri do jedan sat u noći u komunističkom društvenom domu mogao raspravljati s “drugovima”, slobodnim misliocima. U jedan sat, domar nas je istjerao na ulicu. Padala je kiša. Prvi put u životu oko mene je bilo okupljeno stotinjak tvorničkih radnika iz mog okruga. Stajali smo pod uličnom svjetiljkom. Oni su me ispitivali, a ja sam odgovarao. Dugo smo govorili o Isusu koji je došao iz drugog svijeta. Mnogo smo govorili i o tome kako su nesretni, kako nije istina da su bez grijeha, i da svi oni, zapravo, vjeruju da postoji vječnost i Božji sud. U dva sata rekoh: “Ljudi, ja idem kući. Ujutro, u pola deset, vodim bogoslužje. Znam da biste i vi rado došli kad se ne biste bojali jedan drugoga.”

Svi su oni inače bili iz Vestfalije. Preda mnom je stajao jedan radnik, nazvat ću ga B. U to je doba imao nekih trideset i pet godina, a bio je pravi Vestfalac. – “Ja da se nekoga bojim?” uzbudi se on. “Ni govora!” Ja nastavih: “Dobro, čovječe, smiri se! U ponedjeljak će svi u tvornici znati da si u nedjelju bio u crkvi. A ti se bojiš toga!” – “Ništa se ja ne bojim!” reče još jedanput. Ja mu ponovno rekoh: “Čovječe, ti bi rado došao, ali...” – “Dobro,” prekinu me, “doći ću sutra ujutro, s pjesmaricom pod rukom!”

U nedjelju ujutro, dakle nekoliko sati kasnije, domaršira taj Vestfalac hrabro prošavši ulicama s pjesmaricom pod rukom i dođe na bogoslužje. Svatko je u njegovoj četvrti saznao za to. U ponedjeljak navečer došao je k meni i rekao: “Imali ste pravo. U tvornici su bili strašno ljuti što sam išao u crkvu.

Ondje sam shvatio kakav je to teror. Mi vičemo: 'Živjela sloboda?' a u stvari smo samo bijedni sluge drugima. Sve sam to odbacio, uključujući i njihovu literaturu. Pričajte mi sada nešto više o Isusu!"

To je bio prvi čovjek koji se obratio uz moju pomoć, a sve je počelo tako što je došao na bogoslužje u jednu, malu zajednicu. Nedugo nakon toga i drugi su slijedili njegov primjer. Bog je nastavio djelovati i dao nam još mnogo duša. Ali ono što me tada zapanjilo bila je činjenica da su ti radnici donijeli životnu odluku tako što su došli k nama – u zajedništvo s kršćanima. – Preklinjem vas u ime spasenja vaše duše – ja ne reklamiram crkvu, pastore ili zajednice i njihove vođe. To je mnogo ozbiljnije – radi se o vašem spasenju! Priključite se zajednici kršćana!

I drugo što spada u javnu stranu kršćanskog života jest: Ustima priznati ono što imamo u Kristu. Mi u Njemačkoj zapali smo u smiješnu situaciju. Ljudi misle: "Ja plaćam crkveni porez i zato pastori trebaju preuzeti širenje Božje riječi. Mene se to više ne tiče." Ponekad poželim odbaciti sav taj glupi crkveni porez kako bi kršćani, Kristovi učenici i učenice, znali da naviještanje Isusa Krista nije samo dužnost pastora, već i svih ostalih vjernika. Isusovo ime trebamo naviještati ondje gdje jesmo, na poslu, u uredu, u školi... Jeste li već nekome rekli: "Isus je živ! – Psovati je grijeh! – Sramota je pred Bogom pričati proste viceve!" – Jeste li već nekome rekli: "Ja sam Isusov!" Tada će nas ljudi početi slušati. Nešto ću vam reći: Tako dugo dok ne smognemo hrabrosti drugima govoriti o našem Spasitelju, tako dugo nismo pravi kršćani!

Isus reče: "Tko mene prizna pred ljudima, njega ću ja priznati pred svojim Ocem nebeskim. Tko se mene odrekne pred ljudima, njega ću se i ja odreći pred svojim Ocem nebeskim." Bit će užasno kad ljudi, kršćani, dođu na Božji sud i kažu: "Gospodine Isuse! I ja sam vjerovao u tebe!" – a Isus će reći Bogu: "Ne poznajem ih!" – "Gospodine Isuse, ali ja sam..." – "Rekoh ti, ne poznajem te! Tvoj susjed nije znao da će ići u pakao! Nikad ga nisi upozorio, iako si znao put u vječni život.

Šutio si uvijek kad si trebao otvoriti usta i navijestiti svog Spasitelja!” Tada ćete možda odgovoriti: “Ali moja je vjera bila tako slaba!” Isus će vam na to reći: “Tada si trebao navijestiti takvu slabu vjeru kakvu si imao! Iako je tvoja vjera slaba, jak je Spasitelj kojeg si trebao navijestiti! Ustvari ti nisi ni trebao naviještati svoju slabu vjeru, već mene! Idi od mene, ne poznajem te!”

“Tko mene prizna pred ljudima, njega ću ja priznati pred mojim Ocem nebeskim. Tko se mene odrekne pred ljudima, njega ću se ja odreći pred mojim Ocem nebeskim.” To je rekao Isus – a on ne laže! Kada ćemo smoći hrabrosti otvoriti usta i progovoriti Spasitelju?

Prije nekoliko tjedana propovijedao sam u jednom gradu u rurskoj oblasti. Sastanke je organizirao jedan mladi automehaničar, moj prijatelj Gustav. Taj je Gustav postao odan i vrlo uspješan Isusov svjedok zahvaljujući tome što je u jednom sudbonosnom trenutku priznao Isusa pred drugima. To se dogodilo u radionici, jednog ponedjeljka ujutro. Radnici su pričali o tome što je tko doživio protekle nedjelje. Jedan reče: “Tako smo se napili, samo što nam nije pivo teklo na oči!” Drugi je pričao o djevojkama. – “Gustave, a gdje si ti bio?” upita ga jedan. Gustav je tada još bio učenik. – “Ujutro sam bio na bogoslužju,” odgovori mu, “a poslijepodne na biblijskom sastanku za mlade kod župnika Buscha.” Tada je slijedilo uobičajeno zafrkavanje i ruganje. Mali se učenik osjećao užasno glupo. Odjednom ga obuzela srdžba na sve namještenike i majstora koji mu se rugao. Pomislio je: “Zašto bi čovjek u takozvanom ‘kršćanskom’ svijetu bez stida mogao pričati svakakve sramote, a ne govoriti o Spasitelju?!” U tom je trenutku odlučio pridobiti za Isusa sve ljude iz radionice. Počeo je sa svojim prijateljima, učenicima. Govoreći sa svakim pojedinačno, rekao bi: “Otići ćeš u pakao ako nastaviš ovako živjeti! Dodi sa mnom na biblijsko proučavanje u našu skupinu za mlade. Tamo ćeš čuti o Isusu!”

Kad je nakon mature napuštao radionicu, u njoj je vladalo potpuno drugačije ozračje! Sâm sam se u to uvjerio. Svi su

učenici pristupili našoj biblijskoj skupini. Tri su se mehaničara priključila jednoj drugoj kršćanskoj skupini koja je okupljala mladež. U radionici više nitko nije pričao proste viceve. Kada bi došao tko novi i pokušao s prljavim pričama, upozorili bi ga: "Šuti čovječe, dolazi Gustav!" Počeli su ga poštovati. Danas radi na prekrasnom radnom mjestu i vodi veliku radionicu za popravak vozila. Bog ga je blagoslovio u svemu.

Još jedanput vas pitam: "Gdje su ti kršćani koji imaju dovoljno hrabrosti javno naviještati svog Gospodina?!" U stvari, duhovno možemo rasti tek ako to činimo! Je li kršćanstvo privatna stvar? – Ne! Dužni smo navijestiti Isusa ljudima oko nas! Prekinite svoju bijednu šutnju! Ako to ne učinite, Isus će vas se odreći na dan Božjeg suda!

Kad su u doba Trećeg Reicha dječaci iz moje skupine, u dobi od šesnaest do sedamnaest godina, bili mobilizirani u radne grupe, svakom bih poklonio malu Bibliju i rekao mu: "Slušaj me pažljivo! Kad se priključiš svojoj radnoj skupini, tada odmah, prve večeri, stavi Bibliju na stol i čitaj je pred svima. To će biti kao da je pala bomba. Ali drugi će dan sve biti u redu. Ako već prvoga dana ne zauzmeš pravi stav, kasnije to više nećeš moći."

I dečki su radili tako. Prvog bi dana Biblija već bila na stolu! – "Što to čitaš?" – "Bibliju!" To bi uvijek odjeknulo poput ručne bombe, jer u njemačkom kršćanstvu svatko može čitati kakvo god smeće, samo ne Bibliju. Tada se mom prijatelju Paulu (on se nije vratio iz rata) dogodilo da je sljedećeg jutra, otvorivši svoj ormarić, ustanovio da nema njegove Biblije. Pogledao je uokolo i vidio kako se jedan dječak smijulji. Onda su se i drugi počeli smijuljiti. – "Jeste li vi ukrali moju Bibliju?" upita ih. – "Mmmh..." – "Tko ima moju Bibliju?" – "Kod upravitelja je!"

Paul je znao da će sada nastupiti teškoće. Navečer, nakon rada, potraži mirno mjesto i pomoli se: "Gospodine Isuse, potpuno sam sâm. Tek mi je sedamnaest godina. Molim te nemoj me sada napustiti! Pomozi mi da te mogu priznati pred

drugima!” Potom otide do upraviteljeva ureda i pokuca na vrata. – “Naprijed!” Upravitelj je sjedio za pisaćim stolom. Na stolu je ležala Paulova Biblija. – “Što hoćeš?” – “Gospodine upravitelju, molim vas, vratite mi moju Bibliju. Ona je moje vlasništvo.” – “Ah!” Uze Bibliju u ruke i počne je listati. – “Znači to je tvoja Biblija?! Zar ne znaš da je to vrlo opasna knjiga?” – “Znam, gospodine upravitelju. Biblija je opasna i kad je zaključana u ormariću. I onda izaziva nemir.” Bilo je to kao da je eksplodirala bomba. Upravitelj se uspravi na stolici. – “Sjedni malo!” reče Paulu. Počeo je pričati: “I ja sam jednom htio studirati teologiju.” – “I onda je gospodin upravitelj otpao od vjere?” upita Paul.

Tada su započeli srdačan razgovor u kojem je čovjek od četrdesetak godina rekao dječaku od sedamnaest godina: “Ja sam u biti vrlo nesretan, ali natrag ne mogu. Morao bih se odreći mnogo čega.” Dječak odgovori: “Jadni upravitelju! Ali Isus je vrijedan svakog odricanja!”

Upravitelj je dječaka otpustio ovim riječima: “Ti si sretan čovjek!” – “Naravno, gospodine upravitelju!” potvrdi Paul i povuče se sa svojom Biblijom. Nitko u logoru mu više nije rekao ni riječ! – Ah, gdje su kršćani koji imaju hrabrosti ovako zastupati svoju vjeru?!

Je li kršćanstvo privatna stvar? – Da! Nanovorodenje i život vjere duboko su u srcu vjernika!

Je li kršćanstvo privatna stvar? – Ne! Kršćani se uključuju u zajednice, dolaze na bogoslužja, biblijske skupove za mladež, molitvene skupove itd. Kršćani ne šute, oni navještaju svojega Gospodina. Svijet mora zapaziti da je Bog po Isusu zapalio srca ljudima!

Kada će doći “smak svijeta”?

Nedavno sam razgovarao s jednim industrijalcem. Potapšao me po ramenu i rekao: “Gospodine pastore, lijepo je to što djecu učite dobru!” Na to mu odgovorih: “Bit ću potpuno iskren, moram priznati kako ne očekujem previše od toga. U Bibliji stoji da je ljudsko srce zlo od same mladosti. Stoga ne vjerujem da tu opomene mnogo pomažu. Ja želim nešto sasvim drugo.” – “Što biste onda vi htjeli?” – “Rado bih da ta djeca, dok su ovdje na Zemlji, postanu vlasništvo Gospodina Isusa, a u vječnosti djeca Božja”, objasnih mu. – “Ah,” odgovori mi on, “gospodine pastore, kakve su to riječi! Moramo biti realni i spustiti se na zemlju!”

Nije li to mudro rekao? “Moramo se spustiti na zemlju!” Glasno sam se nasmijao i upitao ga: “Na kojoj vi to Zemlji, ustvari, želite ostati, dragi moj gospodine direktore? Niste li još zamijetili kako se tlo pod našim nogama već dugo trese?”

Nije potrebno postati direktorom da bi se zamijetilo kako je tlo pod našim nogama strahovito nesigurno. To je ono što plaši ljude današnjice. Svi bi rado imali sigurnost, ali osjećaju kako je nigdje nema. Jedan pohranjuje svoj novac u švicarskoj banci, drugi gradi bunker u Boliviji... Nakon svega, mora negdje postojati sigurnost! Ipak, svi mi osjećamo da je nigdje nema! Nije ni čudo što se ljudi danas u strahu pitaju: “Što će biti sa svijetom?” Jedna od značajki našega doba jest to što se pitamo: “Kada će doći ‘smak svijeta’?”

Prije nekoliko godina pojavila se drama poznatog švicarskog pisca Durrenmatta, pod naslovom “Fizičar”. Komad završava time što jedan fizičar predviđa mračnu budućnost svijeta. Ne može se isključiti mogućnost da će se jednog dana čovječanstvo uništiti atomskim bombama. Autor zaključuje svoje djelo doslovce ovim riječima: “I radioaktivna će se Zemlja nastaviti besmisleno vrtjeti negdje u svemiru.”

Ta vizija opustošenog svijeta koji se beskrajno, bez ikakva smisla, okreće negdje u svemiru, izgleda vrlo stvarnom. Kad suvremeni pisac na takav način govori o kraju svijeta, to svakako zavređuje našu pozornost. Ali ja ne vjerujem da će se to odigrati na takav način da radioaktivna Zemlja nastavi lebdjeti svemirom. Kada bih to rekao piscu Durrenmattu, on bi me zacijelo upitao: “Zbog čega mislite da neće biti tako? Logično je da će doći do toga!” Na to bih mu objasnio: “Zato jer u Bibliji piše potpuno drukčije. Gospodin Isus je rekao da ljudska vrsta neće nestati prije konačnog kraja svijeta. Znači, nije kako vi tvrdite, iako ste vrlo blizu istini!” – Tu se, naravno, radi o tome kome vjerovati u pogledu budućnosti: Isusu ili nekom suvremenom “proroku”?

Postoje dvije pogrešne metode u vezi s budućnošću. Jedna je ona koju je Joseph Goebbels objeručke prihvatio. Sastoji se od toga da jednostavno zamislim nešto o budućnosti. Kao da ga još čujem kako govori: “Za pet će godina njemački gradovi biti ljepši nego ikada!” Dakle, ta se metoda sastoji u projekciji slika vlastitih želja na maglu koja prekriva budućnost. Posebno vješti u toj metodi su takozvani “Jehovini svjedoci”. Stariji se ljudi još sjećaju plakata koji su 1925. godine posvuda bili nalijepljeni. Na njima je pisalo: “Milijuni ljudi koji sada žive, neće umrijeti!” Ta je uzrečica došla od “iskrenih istraživača Biblije”. Tada se počelo umirati kao nikad dotad u cjelokupnoj povijesti svijeta. Ti, koji su sebe nazivali “međunarodnim proučavateljima Biblije”, jednostavno su u svojim umovima zamislili viziju divne budućnosti. Kasnije, kad se njihovo proročanstvo pokazalo lažnim, promijenili su ime u “Jehovini svjedoci”. I danas ti ljudi najvjerojatnije umišljaju nešto slično.

Druga kriva metoda jest kad se čovjek obraća vidovnjaštvu. Moram priznati da ne znam skoro ništa u vezi toga. Niti želim znati ništa u svezi s gatanjem, spiritizmom, viskovima, tarot kartama, horoskopom i ne znam čime sve ne. Želim vam reći zbog čega ne želim znati baš ništa o tome. U Bibliji na nekoliko mjesta piše: “Ovako govori Gospodin: ’ako se tko

obrati na zazivače duhova i vračare, ja ću se okrenuti protiv takva čovjeka i odstranit ću ga iz svog naroda!” Kako je moja najveća želja biti spašen i pripadati Božjem narodu, čuvat ću se od takvih stvari, pa vas stoga molim, u ime vašeg spasenja, ako ste na bilo koji način povezani s njima – prekinite s tom praksom. Potražite neko mirno mjesto i zazovite Isusa, priznajte mu taj grijeh i molite ga za oprostjenje!

Ja sam odlučio vjerovati Bibliji, riječi Božjoj. Prvi razlog zbog kojeg vjerujem Bibliji jest taj što ona nosi pečat autentičnosti. Drugi je taj što biblijski ljudi sve što govore započiju riječima: “Tako govori Gospodin!” – Da, postoji ispravan put kako saznati nešto o budućnosti.

Kada je Drugi svjetski rat bio na vrhuncu, meni je tajna policija zabranila propovijedati u drugim gradovima. Bilo mi je zabranjeno putovati izvan Essena. Iako sam svake večeri održavao biblijsko proučavanje u nekakvu podrumu, dok su vani padale bombe, imao sam puno vremena na raspolaganju. To sam vrijeme upotrijebio za temeljito proučavanje Ivanova Otkrivenja, posljednje biblijske knjige. Proučavajući je, zaključio sam: “Ova je knjiga nevjerojatno aktualna!” Stoga sam odlučio predati drugima dio onoga što sam tada naučio.

1. Isus ponovno dolazi!

Biblija sasvim jasno govori da se u središtu svekolikog kršćanskog iščekivanja u vezi budućnosti nalazi jedan veliki događaj – slavni dolazak Isusa Krista! Kada je Isus odlazio na nebo, njegovi su učenici stajali i gledali kako iščezava u drugu dimenziju. U Bibliji piše: “...i oblak ga ote očima njihovim.” Najedanput se kraj njih stvore dva čovjeka u bijelom i rekoše im: “Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas, opet će se vratiti onako kako ste ga vidjeli da odlazi u nebo!”

Isus ponovno dolazi! Jednog će dana Isus u svojoj slavi prodrijeti iz Božje dimenzije u ovaj naš trodimenzionalni svijet! To je kršćanska nada.

Moram vam ispričati kako mi je ta, pomalo strana istina, postala potpuno jasnom. Već je prošlo otprilike trideset pet

godina otkako sam kao mladi pastor došao u Essen iz jednog rudarskog područja. Imao sam svega dvadeset sedam godina. U mom je okrugu tada živjelo dvanaest tisuća rudara. Nijedan od njih nije htio ni čuti ništa o mojoj poruci. Usred okruga nalazio se veliki pusti trg okružen zgradama u kojima su stanovali rudari. S jedne strane trga stajala je neka kućica. U toj sam kućici uredio skromnu prostoriju u kojoj sam započeo održavati proučavanja Biblije. Bilo je lijepo kad su ljudi počeli dolaziti: došlo je nekoliko rudara (komunisti i slobodni mislioci) koji su htjeli čuti što to "pop" ima reći, nekoliko majčica s djecom, dva tri mladića... Smiješno, ta mala zajednica koja je tek nastala, uznemirila je duhove u cijelom okrugu. Uznemiravali su nas na svakom sastanku. Jednog su nam dana polupali prozor. Zatvorili smo drvene kapke pa su počeli bacati kamenje. Drugi su put igrali nogomet s praznim limenkama točno pred našim ulaznim vratima, tako da nismo mogli čuti ni vlastiti govor. Jednom su napravili prave demonstracije pred našim vratima. Trubili su i vikali kao na nogometnoj utakmici i pjevali: "Ne straši nas nikakvo više Biće. Ni Bog, ni kralj, ni pučki tribun izbavljati nas neće, to možemo učiniti jedino mi sami." A mi unutra pjevali smo: "Bog jest ljubav jer on me spasi!" – To su bila vremena!

Jednog je dana bilo posebno loše. Kao da je otvoren pakao i davao oslobođen. I tada se dogodilo nešto čudesno. Odjednom je strahovito lupilo po vratima i nešto teško se zakotrljalo po podu. Pomislih: "Sigurno su bacili bombu!" Potom sam čuo kako su otrčali. Srca su nam prestala kucati. Vani je nastala grobna tišina. Lagano sam otvorio vrata i izviriо. Vani, u lokvi od prijašnje kiše, ležalo je veliko željezno raspelo. Bilo mi je poznato. To su raspelo uzeli u obližnjem katoličkom domu za muškarce i bacili ga na naša vrata: "Evo vam vašeg Krista! U blato s njim!"

Bila je tamna noć u mjesecu studenom. Kišilo je. Ondje u blatu ležao je lik rassetog Krista. Stajao sam na tom očajnom trgu okruženom stambenim zgradama i rudničkim tornjevima. Iza mene je stajala mala zajednica ljudi koji su drhtali od

straha. A u blatu je ležala slika raspetog Spasitelja! Pomislih: “Bog je imao tisuće razloga da prepusti ovaj svijet na milost i nemilost samome sebi. – Ali ipak to nije učinio, nego je poslao je svoga Sina! Sin Božji učinio je nešto nevjerojatno: preuzeo je naše grijehе na sebe i dopustio da ga pribiju na križ. Umjesto da ljudi padnu na koljena pred Spasiteljem i proslave ga, oni uzimaju njegov lik i bacaju ga u blato. Tako čovjek pljuje u ruku koju mu je Bog ispružio kako bi ga spasio!”

Znate li da danas ljudi manje mrze Isusa?! Današnji ljudi više ga, u stvari, ni ne mrze. Oni bez ikakva razmišljanja, ispunjeni samopravednošću, bacaju njegov križ u blato!

Tog me dana obuze blagi bijes. Mislio sam: “Što će Bog sada učiniti? Sada bi morala pasti vatra s neba!” No ipak nije bilo nikakve vatre s neba. I dalje je padala kiša. Lik raspetog Spasitelja i dalje je ležao u blatu. Izdaleka se čuo podrugljivi smijeh. Smijali su mi se. Odjednom me obuze misao: “Neće ostati ovako, neće se vječno izrugivati Sinu Božjemu koji je umro za svijet. Neće to tako ostati! Dolazi dan, i to je apsolutno sigurno, kada će ovaj svijet koji ga je odbacio, uvidjeti da je on bio jedina šansa nama ljudima i da je on Kralj svega svijeta. On će ponovno doći – u slavi!”

Kada sam se te kišne večeri, okružen braćom iz zajednice, očajnim trgov i Kristovim likom u blatu, vraćao u našu prostoriju, prvi put sam se istinski radovao biblijskoj poruci: “Isus ponovno dolazi!” Otišao sam za propovjedaonicu, otvorio Matejevo evanđelje, 24. poglavlje i pročitao: “...i vidjet će Sina čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom.” Otada se nisam prestao radovati tome.

Znate, kada vidim kako se rugaju mome Spasitelju – Spasitelju koji oslobađa od smrti, oprašta grijehе, razveseljuje i blagoslivlja – tada se radujem što dolazi dan kada će s njega spasti odijelo sramote, a on se objavit u svoj svojoj slavi!

Kad sam prvi put došao u veliki kršćanski centar za mladež Weigle-Haus u Essenu, na zidu sam vidio samo jednu sliku.

U velikoj dvorani u kojoj se okuplja po nekoliko stotina mladih ljudi, visi slika ponovnog dolaska Gospodina Isusa Krista. U dnu slike nalazi se neki grad, a iznad njega oblaci. U oblacima bijel konj. Na njemu jaše on, Kralj, i drži podignutu ruku koja je bila probodena čavlom. Gledajući tu sliku, rekoh svom prethodniku, župniku Weigleu: "Kako to da si ovjesio upravo ovu sliku? Nije li to pomalo neprikladno za omladinski centar? Tu bih ja ovjesio nešto drugo!" On mi objasni: "Dragi brate Busch, dečki su cijeli tjedan u uredima, školama, tvornicama i rudnicima. Kada na tim mjestima posvjedoče svoju vjeru u Gospodina Isusa, nailaze samo na sarkazam i ruganje. Ako ne žele sudjelovati u grijesima svojih kolega, ismijava ih se i napada. Nije ni čudo što su često obeshrabreni. Kada ovdje sjede, ta im slika govori: 'Isus je pobjednik i pripada mu cijeli svijet.'"

Osobno sam u svom životu iskusio kako je čudesna ta nada. U doba Hitlerova režima bio sam uhićen nakon što sam na jednom velikom skupu u Darmstadtu govorio o Isusu. Posjeli su me u auto, na sjedalo pokraj SS-časnika. Oko nas su stajale stotine ljudi. Esesovac za volanom dobio je zapovijed: "Vozi!" No, motor nije htio upaliti. To je inače bio dobar auto, ali vozač ga nije mogao upaliti. – "Hajde, čovječe, vozi!" zaurla časnik, no motor nije htio upaliti. I tada, usred razdražene mase okupljene na crkvenim stubama, neki mladić zapjeva gromkim glasom: "Vlast je u Kristovoj ruci, svemir sluša njegov glas. On mač smrti slomi, prijestolje zla sruši, pobjednik je on i ima vlast. Krist vladar naš, on ima vlast, pobijedio je tam' na Golgoti. Krist vladar naš, ima svu moć, pobijedio je na Golgoti."

Otpjevavši to, mladić se ponovno izgubi u mnoštvu. Auto konačno upali i mi krenusmo. Tada rekoh časniku: "Jadni čovječe! Ja sam na pobjedničkoj strani!" Skupio se i promrmljao: "I ja sam nekad bio uključen u 'Kršćansko udruženje mladih'." – "A tako," rekoh, "a sada lovite kršćane?! Jadni čovječe, ne bih se htio mijenjati s vama!" I tako smo stigli do zatvora. Meni se za to vrijeme otvorio pogled na drugi Kristov

dolazak. Što je mračnije vrijeme u kojem živimo, to je važnije iščekivanje Isusova dolaska.

Vidite, taj Isusov dolazak u slavi bit će njegov treći dolazak na Zemlju. Prvi je put došao kada je postao čovjekom. Bilo je to u Betlehemu. Nakon što ga je Marija rodila, položen je u jaslje. To je ono što slavimo na Božić – ako još uopće znamo o čemu se radi. Sin Božji postao je čovjekom da bi nas učinio djecom Božjom i bio naš brat.

Drugi Isusov dolazak zbiva se u duhu – sada, danas. On je rekao: “Evo stojim pred vratima vaših srca i kućam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu.” Zna li zašto propovijedamo o Isusu? Time mu želimo pomoći da može doći k vama. U Bibliji piše: “A svima koji ga primiše dade moć da postanu djeca Božja.” Morate mu otvoriti svoje srce!

Treći njegov dolazak na zemlju bit će u slavi i vidjet će ga svako oko. To je potpuno sigurno. Do tada će čovječanstvo već isprobati sve političke sustave: ustavnu monarhiju i apsolutnu monarhiju, predsjedničku demokraciju i narodnu demokraciju, diktaturu i tko zna što sve ne. I vidjet ćemo kako nam sve to nije donijelo mnogo dobra. Tada još mora doći Isus, moj Kralj, i pokazati može li on vladati!

2. Što prethodi Isusovu povratku?

Biblija kaže da će svjetska povijest trajati još neko vrijeme. Ali tada će, skoro neprimjetno, započeti razdoblje u kojem će se svjetska povijest nezaobilazno približiti kraju. Za to ću razdoblje rabiti jedan izraz koji se nalazi u Bibliji. Ona to razdoblje naziva: “posljednja vremena”.

Biblija govori o dolasku doba sveopće zbrke, razdoblja u kojem će čovjek biti nemoćan riješiti svoje probleme. U to posljednje doba izići će na vidjelo ljudska zbunjenost i bespomoćnost. Sâm je Isus obznanio četiri značajke tog doba. Rekao je da će se to vrijeme prepoznati po političkoj zbrci. To je izrekao ovim riječima: “Dići će se narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva.” Još nikada toliki (dobro plaćeni) diplomati nisu održavali toliko skupih konferencija

kao u naše doba. I nikada prije naših dana nije se tako bezumno trošio novac za naoružanje. Novcem koji se troši za atomsko oružje mogli bi sagraditi cijele velegradove i tako riješiti problem nedostatka stanova. Umjesto toga govori se: "Moramo se naoružati. I najmanja država treba imati atomske bombe!" Usprkos svemu tome čovječanstvo još nikada nije toliko vapilo za mirom. Mi želimo mir. Nitko ne želi rat, ali se svi luđački naoružavaju. Po tome će se prepoznati politički kaos posljednjeg doba.

Sljedeća značajka koju je Isus spomenuo jest zbrka na gospodarskom planu. To je izrazio riječima: "Bit će gladi." Na zemlji inače uspijeva dovoljno hrane za cijelo čovječanstvo. Nikada još nije bilo toliko učenih ekonomista kao danas i svjetsko gospodarstvo još nikada nije bilo tako savršeno. No ipak, prema izvješću Ujedinjenih naroda, više od polovice čovječanstva nema dovoljno hrane. Zar nije moguće, u jednom visokociviliziranom društvu u kojem ima dovoljno dobara, nahraniti sve? Ali to jednostavno ne ide. Gospodarska zbrka nezaustavljivo raste.

Treća značajka posljednjeg doba u kojem će čovječanstvo preplaviti nerješivi problemi jest religijska zbrka. Isus je to ovako opisao: "Reći će vam: Mesija je 'ovdje', ili 'ondje'."

Nedavno sam razgovarao s jednim mladićem koji mi reče: "U što nakraju vjerovati? Postoje rimokatolici, grkokatolici, reformirani, luterani, adventisti, metodisti, baptisti, pentakostalci, Jehovini svjedoci, pravoslavci, islam, budizam... Ne znam što vjerovati!" Na to se nasmijah i rekoh mu: "Mladiću, utješi se, nije to ništa, najgore tek dolazi! Tako tvrdi Biblija."

To je znak posljednjeg doba. Đavao zavodi ljude jer se ne upravljaju po riječi Božjoj, a Bog to dopušta. Čuju se glasine: "Krist je ovdje, Krist je ondje!" Religijska zbrka je zastrašujuća. Često me, kada vidim kako ljudi iz velegradova trče od jedne do druge vjerske senzacije, obuzme strah i drhtanje. Želim vam reći da vas ni jedan evangelizator ne može spasiti. Ako sami na pronađete Spasitelja, ništa vam neće pomoći da dobijete vječni život!

Još je jedna, peta značajka posljednjeg vremena: raseljeni izraelski narod opet će se okupiti u Palestini. To što postoji država Izrael, za me je jedan od najčudesnijih znakova vremena. Neki kažu da to nije nikakav znak. Kad sam se nedavno zaustavio na švicarskoj granici, ispred mene je stajao automobil s oznakom države Izrael. Pomislih: "Ispunjavaju se biblijska proročanstva! I automobilske tablice to navješćuju!"

Otac mi je ispričao kako su 1899. godine Židovima ponudili da se nasele na Madagaskaru. Na to su Židovi rekli: "Ne! Mi imamo samo jedno obećanje: povratak u zemlju naših predaka!" Cijeli je svijet mislio: "To se ne može dogoditi!" – Ali danas u Palestini postoji država Izrael!

Dakle, posljednje je doba obilježeno time što čovjek, usprkos cjelokupnom napretku, postaje sve zbunjeniji i više ne može rješavati svoje probleme. Ljudska je nemoć očita. Ne mogu vam reći kako dugo će trajati to razdoblje. Biblija nam ne donosi točne podatke o tome. Ona nas samo upozorava: "Bdijte!" Pavao je rekao o Isusovim učenicima: "Mi ne pripadamo onima koji spavaju. Mi smo trijezni i pripadamo danu."

Kada to razdoblje ljudske izgubljenosti dosegne vrhunac, neposredno prije Isusova povratka treba doći Antikrist – lažni Krist. To doba nazvat ću: vrijeme kraja. Mi već danas proživljavamo zbrku posljednjeg doba. Ta zbrka vapi za jednim autoritativnim čovjekom! Svijet već sada vapi za jednom snažnom osobom. I kada ljudska bijeda naraste do najviše točke, doći će jedan velik čovjek koji će se nazvati izbaviteljem svijeta. Taj čovjek nije Krist, on je lažni Krist.

Biblija kaže da će izroniti iz mora (more u Bibliji predstavlja narode). Bit će diktator i zavladati svijetom. Mi ga nazivamo Antikristom. Pod njegovim će se vodstvom ujediniti sve države svijeta. Taj dio ljudske povijesti okarakteriziran je ljudskim prkosom prema Bogu. To će biti posljednji pokušaj svijeta da se izbavi uz pomoć politike i gospodarskih programa. Biblija zadivljujuće opisuje tu posljednju veliku diktaturu. O tome govori u proročkim slikama i vizijama. Tko to želi

razumjeti, treba se prepustiti vodstvu Svetoga Duha. Ispričat ću vam kako Biblija govori o Antikristu, posljednjem silniku. Apostol Ivan govori u proročkom zanosu: “Nadoh se na obali mora. Potom opazih gdje izlazi iz mora zvijer s mnogo glava na kojima su krune; s ustima poput razjapljenih lavljih ralja.” – Kako razumjeti tu zapanjujuću sliku?

More je slika svih naroda svijeta. Tko je bio na moru, zna kako je nemirno. Nikad nije potpuno mirno. Tako ni narodi ne miruju, uvijek je među njima prisutan neki nemir. Posljednji će svjetski izbavitelj izići iz naroda. Svi svjetski političari u posljednjem stoljeću prikazivali su se kao izbavitelji i svi su proizašli iz naroda: mali Korzikanac Napoleon; neznani kaplar iz prvog svjetskog rata Adolf Hitler; postolar Staljin... Svi su oni bili samo Antikristovi prethodnici. Došli su odozdo, iz naroda. Narod je radosno klicao: “On je jedan od nas!” Ali moj izbavitelj, Isus Krist, nije došao iz mora naroda, već iz Božjeg svijeta. – On je Sin živoga Boga!

Antikrist je nazvan: zvijer. Što to znači? Biblija kaže: “Na svoju sliku stvori Bog čovjeka.” Što sam bliže Bogu, to sam čovječniji. Što se više čovjek udaljava od Boga, to postaje zvjerskiji. Veliki neprijatelj kršćanstva, Nietzsche, rekao je: “Najplemenitiji čovjek je plavokosa zvijer”. Dobro je shvatio. Antikrist će biti čovjek koji će potpuno odbaciti Boga. Okrenut će mu leđa i zato postati poput životinje – zvijer bez srca!

On je zvijer “sa sedam glava”. Što to znači? To znači da nije glup! Ljudi će reći: “Što taj ima glavu!”

On ima usta “kao u lava”. To znači da će sav svijet ispuniti svojom propagandom. U doba nacista vidjeli smo sličnu propagandu kada su posvuda treštali zvučnici i prenosili govore nacističkih glavešina. O, mogu zamisliti kako će Antikrist svojom besmislenom propagandom preplaviti živote ljudi!

Taj posljednji čovjekov pokušaj – spasiti svijet bez pomoći pravog Spasitelja, Gospodina Isusa, bit će od početka osuđen na propast. Ljudima će se nuditi izbavljenje bez pokajanja i obraćenja i svi će problemi biti riješeni. Riješit će se politički

problemi jer će Antikrist stvoriti svjetsko kraljevstvo. Bit će riješeni i gospodarski problemi. Svi će dobiti bonove za hranu. Naravno, i religijski će problemi biti riješeni: “Ja sam svjetski izbavitelj,” reći će Antikrist, “meni se molite!”

I sav će se svijet pokoriti Antikristu. Samo će kršćani reći: “Mi te nećemo štovati!” Svatko će morati nositi oznaku na čelu. Ali kršćani će reći: “Ne! Mi imamo Spasitelja, a to je Isus!” Tada će nastupiti progoni. U Bibliji stoji stih koji kaže: “...nitko neće moći ni kupiti ni prodavati ako nema udaren žig.” Švapski komentator Biblije, Auberlen, prije sto pedeset godina piše o tome: “Mi to još ne možemo razumjeti, ali kad se počne zbivati – otvorit će nam se oči.” No, mi možemo sasvim dobro razumjeti. Poznate su nam totalitarne države. Znamo što znači: taj i taj ne dobiva bonove za kruh ni radnu dozvolu. Može vjerovati u što hoće, ali on više nema domovinu niti ikakva prava. – Da, već nam se to događalo.

Kad sam to čitao, bio sam potresen pa sam pomislio: “Postoje ljudi koji misle da je Biblija zastarjela. – Ne, nije Biblija zastarjela, naši su svjetonazori zastarjeli. Biblija nas vodi u budućnost.”

Antikrist će sve tolerirati, samo ne svjedočanstvo o istinskom Spasitelju, Gospodinu Isusu Kristu. Zbog toga će on ješ jedanput pokrenuti velike progone kršćana

Jednom sam svojoj djeci pričao o tome. Na to moja mala kći poče plakati. – “Dijete,” upitah je, “zašto plačeš?” Jecajući mi odgovori: “To se može dogoditi bilo koji dan.” – “Da,” rekoh, “može!” – “Što će biti ako ne ostanem vjerna Spasitelju?” Na to joj objasnih: “To bi bilo strašno. Ali samo ti je jedno potrebno: ti mu već od danas možeš biti vjerna!”

To bi nas vrijeme moglo zateći nespremne. Već sutra bismo se mogli naći u njemu. Tada više neće biti mogućnosti pronaći Isusa. Više neće biti bogoslužja. Zvona će biti rastaljena i preradena u spomenike Antikrista, a crkve pretvorene u muzeje u kojima će se izlagati fotografije iz Antikristove mladosti.

Tada će ljudi plačući tražiti utjehu. Ali više neće biti nikoga da ih utješi jer su odbacili jedinog Tješitelja – Isusa. Prorok Jeremija kaže: “Jer ste me odbacili, govori Gospodin, za vas više nema utješitelja.” Ljudi će u svom očaju biti prepušteni na milost i nemilost jedan drugome. Vjerujem da će kršćani biti radosni pa makar se morali suočiti i sa smrću. Oni će u to strašno doba imati Tješitelja!

Uplašile su me i Isusove riječi: “Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet.” U Ivanovu Otkrivenju piše da će Antikrist ispuniti svijet zvukom fanfara i zastavama. Pomislih: “Kako to dvoje može ići zajedno? S jedne strane strah i iščekivanje, a s druge uspjesi.” Prema onome što sam proživio 1933. godine, znam da je itekako moguće da svijet bude ispunjen poklicima slavlja, limenom glazbom i zastavama, a opet pun straha i iščekivanja pred onime što dolazi. – Ali u trenutku kada Antikrist bude na vrhuncu moći, u trenucima trijumfa, kada bude mislio da se zauvijek riješio Isusa, tada će se Bog umiješati! – Isus će ponovno doći u svoj svojoj slavi! Antikrist će biti izgubljen. Isus će ga uništiti “dahom svojih usta”!

Što su vremena mračnija, to očitiji postaju zastrašujući znakovi ljudskog očaja i buduće Antikristove vladavine. Ali oni koji čitaju Bibliju su ohrabreni jer očekuju povratak Isusa Krista!

3. Što će biti nakon Kristova povratka?

I o tome nam Biblija daje samo neke smjernice. Kao prvo, kaže da će Isus vladati tisuću godina kao kralj na ovom planetu. To je, također, jedna od biblijskih slika koja znači da će Isus dugo vladati. Sve mi se to savršeno uklapa: prvo će postati očitim beznadežno stanje u kojem se ljudi nalaze, potom će uslijediti posljednji ljudski pokušaj da se spasi svijet i naposljetku će zavladati moj Kralj! A on zna kako se vlada! Idite malo u kuće u kojima vlada Isus. Da, već danas postoje domovi u kojima je Isus na vlasti. Ondje ćete već na samom pragu osjetiti: “Ovdje vlada drukčije ozračje!”

Poznavao sam jedan mladi bračni par. Jednog mi dana on reče: “Želim se predati Bogu. Dosad sam poricao njegovo postojanje. Često sam govorio protiv njega, ali više ne mogu živjeti bez njega.” Tada je sve izišlo na vidjelo. Bio je razočaran u braku. Objasnio mi je: “Htio sam pokazati svijetu da i bez Boga brak može biti sretan.” – Ali sve je potonulo. Prvo im je dijete umrlo i oni su se posvadali kraj njegova mrtva tijela. Na koncu je priznao: “Bog je protiv nas. Predajem se!” Pokop djeteta koji sam vodio bio je potresan. U sredini lijes s mrtvim djetetom. S jedne strane on sa svojom obitelji, a nasuprot lijepa mlada žena okružena svojim rodacima. Dva svijeta, dvije stranke – a između njih mrtvo dijete.

Potrajalo je više od godine dana dok i žena nije povjerovala u Gospodina Isusa. Sjećam se kako mi je jednog uskršnjeg jutra napisala: “On je uskrsnuo i u mojem srcu!” Tada su se ponovno vjenčali. Još jedanput su krenuli od samog početka. Inače su bili vrlo samostalni i inteligentni, ali uza sve to ranije nisu uspijevali postići sklad. Sada im je postalo prekrasno.

On mi je to ovako opisao: “Prije je kod nas sve propadalo.” – “A zašto je sada sve u redu?” upitah ga. Odgovorio mi je nasmijana lica: “Zato što sada kod nas vlada Isus! Sada moja žena više ne govori: ‘Ja vladam!’ Ni ja više ne govorim: ‘ja vladam!’ Umjesto toga, sada se pitamo: ‘Što želi Isus?’ I sve je u redu!” Slušajući ga, padne mi na um misao: “Ako je tako divno i prekrasno kad Isus vlada u nečijem domu, kako li će tek biti kad zavlada na Zemlji?!” To tisućgodišnje kraljevstvo biti će nezamislivo prekrasno.

Nakon što Isus zavlada, taj će sretni svijet još jedanput biti iskušan da se vidi jesu li srca istinski izmijenjena. Tada će davao biti doslovce odvezan i bit će očito kako se srca ljudi u osnovi nisu izmijenila i da je čovječanstvo ostalo kakvo je i bilo. Biblija nam govori da će tada ljudi posljednji put ustati protiv Boga. Potom će doći kraj svijeta. Sunčev sustav će se raspasti. Nebo i Zemlja bit će uništeni. Apostol dalje piše: “Zatim opazih veliko bijelo prijestolje i onoga koji je sjedio na njemu... I opazih mrtvace, male i velike, gdje stoje pred

Bogom... I otvoriše se knjige... I tko god se ne nade upisan u knjizi života, bi bačen u ognjeno jezero.”

Jednom me netko upitao: “Pa gdje će stajati prijestolje kad više ničega ne bude?” Odgovorih mu: “To nije tvoja briga. Radije brini o tome kakav ćeš stati pred to prijestolje!” Čovjek može biti izgubljen. Bilo bi mi draže da u Bibliji ne postoji ta strašna istina. Ali u našem životu postoji ta grozna mogućnost da budemo izgubljeni za cijelu vječnost!

Jedne se večeri u nekom škotskom dvorcu okupilo maleno društvo. Po večeri posjedaju oko kamina u kojem je gorjela vatra. Razgovarajući o svemu i svačemu dođu i do kršćanstva. Jedan gost, stariji elegantni gospodin, reče domaćici: “Prema vašim riječima zaključujem da ste kršćanka. Vjerujete li zaista sve što piše u Bibliji?” – “Da!” – “I da će mrtvi uskrsnuti?” – “Da!” – “I da će svi koji nisu zapisani u knjizi života otići u pakao?” – “Da, i to vjerujem!” Gospodin tada ustane i prijeđe preko dvorane. U jednom je kutu visjela krletka s papagajem. Izvadi papagaja iz krletke i pođe s njime prema kaminu kao da će ga baciti u vatru. Preplašena domaćica skoči i uhvati ga za ruku: “Što to radite!? Jadna ptica!” Gospodin se na to nasmija. – “Čujte, vama je žao jadne ptice, a vaš takozvani Bog ljubavi bacit će milijune ljudi u pakao. Čudan je to Bog ljubavi!” Za trenutak zavlada tišina, a onda gospođa odgovori: “Griješite! Bog nikog ne baca u pakao. Mi svojevrijeme odlazimo u vječnu propast. Bog želi da se svi ljudi spase!”

Biblija nam prikazuje potresnu sliku posljednjeg suda. Dat nam je opis Božje sudačke stolice: “I opazih mrtvace, male i velike, gdje stoje pred prijestoljem.” Ljudi se svim silama opiru toj poruci o Božjem sudu: “To nije istina!” Jednog mog mladog prijatelja upitao je prijatelj s posla: “Vjeruješ li ti zaista u Sudnji dan?” – “Da, vjerujem.” Ovaj mu se naruga: “Ma daj! Koliko je ljudi danas na svijetu? I koliko ih je živjelo do sada? Zamisli sada kako će svaki od njih biti suđen pojedinačno. Pomisli samo kako će to dugo trajati!” Na to mladić odgovori samo: “Kada dođe taj trenutak, imat ćemo vremena u izobilju. Nećemo više imati ništa pred sobom.”

Da, Bog će imati mnogo vremena za nas. Time što će nam suditi svakom pojedinačno, on nam posljednji put pokazuje da nas shvaća ozbiljno. To je dokazao kad je njegov Sin umro umjesto nas. Ako vi i ne shvaćate ozbiljno svoj život i proživite ga u grijehu i ispraznosti, Bog sve to shvaća ozbiljno. To će se otkriti na Sudnji dan.

Biblijska vizija budućnosti završava ovim riječima: “I vidjeh novo nebo i novu Zemlju na kojoj prebiva pravednost.” I dalje Biblija oslikava taj novi svijet riječima koje nadilaze naše razumijevanje. Jedno je potpuno jasno: “Bog je došao do cilja. Oni, čija su imena zapisana u knjizi života, nastavaju novi svijet. Oni su poput Boga, poput Sina Božjega. U tom svijetu nema policije, zatvora, sudova, đavla; nema ratova, ni boli, ni grijeha, ni smrti!

Pročitajte sami prekrasnu dvadeset prvu i dvadeset drugu glavu knjige Otkrivenja. To su inače nadnaravne slike koje nadilaze naše shvaćanje jer mi poznajemo samo svijet grijeha, muke i smrti. – Ja želim biti u tom Božjem svijetu! A vi?

4. Ili-ili

Još jedanput želim istaknuti nešto važno. Što duže proučavam prizore posljednjih događaja iz knjige Otkrivenja, sve me više pogađa činjenica da će na koncu postojati samo dvije riječi: spašeni i izgubljeni. I kada kažete: “Nitko se više na cijelom svijetu ne obazire na Isusa!” ja vam mogu odgovoriti samo ovo: “Onda će biti mnogo izgubljenih!” Naši su očevi molili: “Znam, bit će malo spašenih. Dopusti mi biti među njima!” – Na koncu će postojati samo spašeni i izgubljeni!

Moj mi je prijatelj Paul Humburg jednom ispričao: “Sanjao sam Sudnji dan. Čuo sam kako Isus tjera izgubljene od sebe: ‘Idite od mene, prokleti!’ – Tako piše u Bibliji! – Vidio sam kako odlaze pognute glave, preplašeni i očajni. Tada sam zamijetio kako jedan pita drugoga: ‘Jesi li i ti vidio?’ – ‘Da,’ odgovori ovaj, ‘i ja sam zamijetio: ruka koja nas je tjerala bila je probodena! Bila je prikovana na križu i za nas, ali nas nije bilo briga za to. Sada smo s pravom izgubljeni!’ ”

Čujete li? On je umro i za vas! Uopće nema veze vjerujete li u nešto ili ste ateist. Jedno morate znati: Isus je umro za vas! – Dodite svome Spasitelju! Ako kažete: “Ali ja sam grešnik!” mogu vam odgovoriti samo: “On traži upravo grešnike! Drugih ni nema!” Kada netko tvrdi da je dobar, tada laže da se sve praši. Ti koji kažu da ne trebaju Spasitelja najizgubljeniji su ljudi što postoje. Toliko su izgubljeni da više ni ne primjećuju kako su izgubljeni!

I na koncu još nekoliko riječi spašenima. U biblijskom opisu budućeg svijeta spominje se da je Novi Jeruzalem sagrađen na dvanaest divovskih dragulja koji mu služe kao temelj. Na tih dvanaest dragulja napisana su imena dvanaestorice apostola, svjedoka evanđelja Božjeg. Ja sam to ovako predstavio: na dragom kamenju piše “Petar”, “Ivan”, “Jakov”... Na jednom dragulju piše “Matej”. – Zna li tko je bio Matej? – Veliki krijumčar i varalica! Kad je jednog dana sjedio uz svoj prljavi posao, pozva ga Isus koji je onuda prolazio. Reče mu: “Hajde za mnom!” Levi, tako se prije zvao, ostavio je sve i krenuo za Isusom. Doživio je da Spasitelj umre za njega. Doživio je njegovo uskrsnuće i njegov povratak u nevidljivi svijet. Doživio je i da Isus pošalje Svetoga Duha.

Kasnije su mu prijatelji predložili: “Toliko si toga proživio s Isusom, zapiši to!” To je i učinio. Tako je nastalo Matejevo evanđelje po kojem su milijuni ljudi pronašli Isusa. Njegovo novo ime, Matej, zapisano je na istaknutom mjestu u novome svijetu – ime tog pokvarenog klipana kojega je Isus spasio!

Toliko je jaka milost Isusa Krista! Tako silno on spašava!

Ista ta milost želi započeti svoje djelo u vama. Ne opirite joj se! Radi se o vašem spasenju – za sada i za svu vječnost.

Kakva je korist od života s Bogom?

Naslov ove teme mogao bi se izreći i drugim riječima, na primjer: “Isplati li se biti kršćaninom?” Tu se uklapa i stih iz poslanice Efežanima koji glasi: “Neka bude hvaljen Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista – on koji nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu.” Ova rečenica na prekrasan način govori o obilnom blagoslovu koji kršćani imaju po Isusu Kristu. – Ali prije no što dodemo do srži teme, htio bih razjasniti neke pretpostavke.

1. Život s Bogom nije iluzija!

Da, život s Bogom nije autosugestija niti umišljanje! Objasniti ću vam to: Pastor u velegradu susreće svakojake zanimljive ljude. Tako sam nedavno sreo jednog mladića i rekao mu: “Čovječe, što bi moglo biti od tebe samo kad bi predao svoj život Gospodinu!” “Ah, gospodine Busch,” reče mi, “spustite se s oblaka!” Je li vam je poznat taj izraz? On je time htio reći: “Budite realni! Bog ne postoji!” Na to mu reko: “Čovječe, ovo je nešto najnovije. To još nisam čuo!” On reče: “Dobro me slušajte! Nekad su se ljudi osjećali bespomoćnima kada su se suočavali s prirodnim silama pa su zamišljali kako postoje isto takve moćne sile koje bi im mogle pružiti pomoć. Njih su nazivali: Alah, Bog, Jehova, Buda... što ja znam kako sve ne. U međuvremenu je utvrđeno kako su to bile samo pretpostavke i da na nebu nema nikoga!”

Tako mi je taj mladić održao lijep govor. Kad je završio, odgovorio sam mu: “Ah, dragi moj, ali ti ne poznaješ Isusa!” – “Isusa?” upita. “Isus je samo jedan od utemeljitelja religije.” – “Nipošto! Jako griješiš!” reko mu. “Činiš užasnu pogrešku, dragi moj! Reći ću ti tko je Isus. Budući da poznajem Isusa, znam da Bog postoji! Bez Isusa ne možemo znati baš ništa o Bogu!” Tada sam mu objasnio tko je Isus.

Tko je Isus? I vama bih to htio objasniti jednim primjerom.

Mnogo sam toga prošao u životu. Između ostalog, često sam bio zatvaran. Ne zato što sam nešto ukrao, već zbog vjere. Za Hitlerova režima nacisti baš nisu voljeli pastore koji su kao ja radili s mladima. Stoga su me zatvarali u grozne zatvore. Jednu sam kaznu odslužio u nekom posebno odvratnom zatvoru. Cijela je građevina bila od betona, a zidovi su bili tanki da se moglo čuti kad netko kašlje u ćeliji ispod ili kad ne trećem katu netko padne s ležaja. Osim toga, moja je ćelija bila malena poput neke rupe.

Jednom su u ćeliju do moje doveli nekog čovjeka kojeg je uhitio Gestapo. Bio je u užasnom očajanju jer sam noćima slušao njegov plač što je dopirao kroz tanak zid koji nas je dijelio. Slušao sam ga kako se okreće na ležaju. Često sam čuo njegovo prigušeno jecanje. Strašno je slušati muškarca kad plače. Tijekom dana nam je bilo zabranjeno ležati pa sam slušao svog susjeda kako hoda po ćeliji: dva i pol koraka gore, dva i pol koraka dolje – poput životinje u kavezu. Ponekad bi duboko uzdahnuo. – A ja sam u svojoj ćeliji imao mir Božji! Znao, Isus je došao u moju ćeliju! I kad sam čuo kako je moj susjed očajan, pomislio sam: “Moram nekako do njega! Moram govoriti s njim! Konačno, ja sam dušobrižnik!” Tada sam dozvao stražara i rekao mu: “Čujte, u ćeliji kraj moje je jedan očajnik. Poludjet će! Ja sam pastor, pustite me k njemu. Htio bih govoriti s njim!” – “Pitat ću nadređenog”, odgovori mi stražar. Vratio se nakon sat vremena: “To je zabranjeno! Ne možete k njemu!” Tako i dalje nisam mogao vidjeti svog susjeda. A bio mi je, tako reći, nadohvat ruke. Ne znam kako je taj čovjek izgledao; je li bio mlad ili star. Osjećao sam samo njegov duboki očaj. Možete li si to predočiti?

Još sam jedanput stao pokraj zida i pomislio: “Kada bih samo mogao porušiti zid i otići tom čovjeku!” Ali koliko god lupao, nije bilo moguće probiti čvrsti zid.

Sad dobro poslušajte! Živi Bog, Stvoritelj neba i Zemlje, nalazi se u takvoj situaciji u kakvoj sam ja bio tada. Mi, ljudi, zatvoreni smo u vidljivom, trodimenzionalnom svijetu, ali nam je Bog posve blizu. Biblija kaže: “S leđa i s lica ti me

obuhvaćaš.” Bog nam je nadohvat ruke. Ali između njega i nas ispriječio se zid jedne druge dimenzije. Kroz taj zid dopiru do Božjeg uha svi jauci ovoga svijeta. On čuje psovanje ogorčenih, plač osamljenih, bol onih koji ispraćaju svoje mrtve, uzdisanje onih što podnose nepravdu. Sve to dira Božje srce, baš kao što je mene dirnuo očaj onog čovjeka iz susjedne ćelije.

Ali, zamislite, Bog može učiniti ono što ja nisam mogao. Jednoga dana on je srušio zid koji se ispriječio između njega i nas i došao u naš vidljivi svijet – u svome Sinu Isusu! Razumijete li to? Bog je došao k nama u Isusu, Sinu Božjem, u svu ovosvjetsku prljavštinu i bijedu!

Otkad sam upoznao Isusa, znam da Bog postoji. Često znam reći: “Otkad je Isus došao, poricanje Božjeg postojanja je puko neznanje.” Dakle, Isus je došao rodivši se u Betlehemu. Porastao je i postao muškarac. Na njemu se nije mogla vidjeti njegova božanska slava, a ipak je sve privlačio k sebi. Ljudi su instinktivno osjećali: u njemu nam je došla Božja ljubav i milost!

U doba kada je Isus živio na Zemlji kao član izraelskog naroda, Kanaan je bio pod okupacijom Rimljana. Oni su vjerovali u mnogo Bogova, ali u stvarnosti nisu vjerovali ni u jednoga. Gradićem Kafarnaumom vladao je rimski stotnik komu se smrtno razbolio sluga kojeg je osobito volio. Pozvao je liječnike, ali ga oni nisu mogli izliječiti. Bilo mu je jasno da sluga umire. Tada mu na um pade misao: “Toliko sam toga čuo o tom Isusu. Možda bi mi on mogao pomoći. Potražit ću ga!” I tako taj nevjernik, paganin, pođe potražiti Isusa. Našavši ga, zamoli: “Gospodine Isuse, moj je sluga bolestan. Možeš li mi ga ozdraviti?” – “Da,” odgovori Isus, “poći ću s tobom tvojoj kući!” Čuvši to, stotnik reče: “Ah, nije potrebno da dolaziš u moj dom. Kada ja nekome nešto naredim, taj to odmah učini. Ti samo trebaš reći riječ i moj će sluga ozdraviti.” Drugim riječima, taj je poganski rimski časnik rekao: “Ti možeš nemoguće učiniti mogućim! Ti si Bog!” Tada se Isus okrenuo mnoštvu što ga je slijedilo i objasnio im: “Takve

vjere ne nadoh ni u Izraelu.” To znači: “Vjeru kakvu imaju ti ateisti, nisam našao u cijeloj crkvi.” Stotnik je shvaćao: “U Isusu je Bog došao k nama!” – Ali Isus, Sin Božji, nije došao na ovaj svijet samo da bi iscijelio stotnikova slugu te time obznanio i dokazao da Bog postoji. Htio je nešto više. Došao je da bi ljudi mogli dobiti mir s Bogom!

Vidite, od Boga nismo odvojeni samo zato što živimo u različitim dimenzijama. Između Boga i vas, između Boga i mene, stoji zid. To je zid naših grijeha! – Jeste li ikada slagali? – Da? – Time ste postavili stijenu između Boga i sebe! – Jeste li proživjeli koji dan bez Boga, bez molitve? – Da? – Još jedna stijena! – Nečiste misli, preljub, krađa, laži; da ne spomenemo i tisuće malih, naizgled nevažnih, stvari. Sve je to kršenje Božjeg zakona. Svaki naš grijeh uzidan je u zid krivnje pred Bogom! Svi smo mi zajedno podignuli taj zid koji odvaja ljude i Boga! A Bog je sveti Bog! Čim kažem “Bog”, tada nehotice potežem pitanje svojih grijeha i krivica. Taj se problem obvezatno mora riješiti!

Bog naše grijehe shvaća vrlo ozbiljno! Ima takvih koji misle: “Bog bi se morao radovati što ja još uvijek vjerujem u njega!” Ali to nije dovoljno! I đavao vjeruje u Boga! On sigurno nije ateist. On jako dobro zna da Bog postoji – ali on nema mir s Bogom!

Mir s Bogom mogu dobiti jedino kada je uklonjen zid krivnje koji me odvaja od Boga, a to je razlog zbog kojeg je došao Isus! On je srušio zid naše krivnje! Zato je dopustio da ga pribiju na križ! Dobro je znao da netko mora podnijeti Božju kaznu za grijeh. Za njega je bilo: ili ljudi – ili ja. Ili Wilhelm Busch ili Isus! Na križu je Isus Krist, nevini Sin živoga Boga, preuzeo moju osudu na sebe! – Ne samo moju, nego i vašu!

Ponovno bih vam htio opisati rassetog Gospodina Isusa; oslikati pred vašim očima najljepšu sliku koju je svijet ikada vidio. Evo ga gdje visi onaj o kome piše u Bibliji: “Bog je svalio na nj sve naše grijehe.” Onaj koji je na svojim ramenima ponio teret svih ljudskih grijeha – naših grijeha! Evo gdje

visi onaj koji može nešto što ne može nitko od nas. On je uklonio sav teret naših grijeha! – Morate pročitati o tome u Bibliji! Na križu se obistinilo biblijsko proročanstvo: “Na njega pade kazna – zbog našeg mira.”

U Švicarskoj sam imao dobrog prijatelja s kojim sam često putovao. Ponekad bismo ručali u restoranu, a kada bi stigao račun to je, naravno, značilo: “Netko mora platiti! ... Tko ima deblji novčanik?” Naravno, ja bih tada rekao: “Hans, plati ti! Iskaži se malo!” – Jedan od nas neizostavno je morao platiti. Netko mora platiti i za našu krivnju pred Bogom: za sve naše grijeha i prijestupe! Ili ćete povjerovati u Isusa da je on platio za vas – ili ćete to jednom morati sami platiti!

Vidite, zato mi je Isus tako važan! Zato ga se tako čvrsto držim – jer je platio umjesto mene! Svojim je životom platio za moje grijeha, ali nije ostao u vlasti smrti.

Tri dana po Isusovoj smrti jedan je čovjek duboko razmišljao. Pitao se: “Što je sada s Isusom? Mrtav je. Svojim očima vidio sam kako su ga položili u grob uklesan u stijeni i navalili kamen na otvor. Je li zaista bio Božji sin?” Taj se čovjek zvao Toma. I dok je on još tako razmišljao: “Što je sada s Isusom?” došli su njegovi prijatelji puni radosti. – “Čovječe! On je živ! Razvedri se! On je živ! !” – “Tko je živ?” – “Isus!” – “To je nemoguće!” – “Moguće je! Moguće ! Vidjeli smo njegov prazan grob. Kunemo ti se! I... sreli smo se s njim!” – “To je nemoguće”, mislio je Toma. “Nemoguće je da netko ustane od mrtvih. Ako je to istina, onda je on zaista Sin Božji, tada je on sam Bog!”

Ali Toma je bio skeptičan. – “Toliko sam puta u životu bio prevaren. Više ne vjerujem u ono što ne vidim!” Jedanput kad sam putovao vlakom, kondukterka s kojom sam razgovarao o Isusu reče mi: “Vjerujem samo ono što vidim!” Isto tako, potpuno isto, razmišljao je i Toma. I on je svojim prijateljima rekao: “Dok ne vidim na rukama njegovim znak od čavala i ne stavim ruke svoje u njegov bok, neću vjerovati.” Apostoli su mogli razderati usta pričajući mu, Toma bi ponovo rekao: “Ne vjerujem!”

Nakon osam dana, apostoli opet bijahu zajedno. I Toma je bio s njima. Odjednom se Isus pojavi među njima i pozdravi ih: “Mir vama!” Okrenu se Tomi i reče mu: “Pruži prst svoj ovamo: evo mojih ruku! Pruži ruku svoju i stavi je u moj bok te ne budi više nevjernik, već vjernik!” Tada se taj jadni, nevjerni čovjek spustio na koljena i zavapio Isusu: “Gospodin moj i Bog moj!”

Nadam se da sada razumijete što mislim kada kažem da život s Bogom nije iluzija! Život s Bogom nije autosugestija! Bog nije nešto neodređeno kao što neki zamišljaju: “Negdje mora postojati nekakav Bog, ali nitko ne zna kakav je.” – Ne! To da postoji stvarni život s Bogom, zasniva se na činjenici da je Sin Božji došao, umro i uskrsnuo za mene. Zbog toga mogu sada sa svom sigurnošću znati o Bogu. I ponovno naglašavam: život s Bogom nije nikakva autosugestija niti iluzija!

2. Kako započeti život s Bogom?

Često mi kažu: “Gospodine Busch, vi ste sretnik. Imate nešto što mi nemamo.” Ja na to odgovaram: “Ne govorite gluposti! I vi to možete imati! Isus je ovdje i za vas!” I tada obično slijedi pitanje: “Kako mogu početi živjeti s Bogom?” Biblija na to odgovara jednom jedinom rečenicom: “Vjeruj u Gospodina Isusa!” – O, kad bih vas mogao dovesti do takve vjere! Da bih vas uvjerio, moram još jedanput objasniti što u stvari znači “vjerovati”. Mnogi imaju krivo shvaćanje o vjeri. Netko, na primjer, pogleda na sat i kaže: “Sada je točno sedam i dvadeset. To znam sasvim sigurno.” Drugi, koji nema sat, kaže: “Vjerujem da je sedam i dvadeset.” Ljudi misle kako je “vjerovanje” nešto što nije potpuno sigurno, dakle, pretpostavka. Nije li tako? Što znači “vjerovati” kad Biblija kaže: “Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!”

Jednom sam prigodom održavao predavanja u glavnom gradu Norveške, Oslu. U subotu ujutro htio sam odletjeti natrag u Njemačku jer sam drugi dan trebao govoriti u Wuppertalu. Sve je krenulo loše čim sam stupio nogom u zrakoplovnu luku: zrakoplov je zbog magle kasnio jedan sat. Naposljetku

smo ušli u zrakoplov za Kopenhagen, gdje smo trebali prijeći u drugi zrakoplov. Kad smo već bili nad Kopenhagenom, pilot odjednom okrenu prema Švedskoj. Preko razglasa nas je obavijestio da je Kopenhagen sav u magli i da se ne možemo spustiti. Odletjesmo za Malmö. Malmö u Švedskoj je posljednje mjesto na svijetu u koje sam htio ići. Što ću tamo? Htio sam za Düsseldorf i odande za Wuppertal! Sutra moram govoriti ondje!

Konačno sletjesmo u Malmö. I što smo vidjeli: zrakoplovna luka bijaše prepuna ljudi. Zrakoplovi su još dugo slijetali jedan za drugim. Malmö je bio jedini grad u kojemu nije bilo magle, stoga su se svi zrakoplovi spuštali u njegovu zrakoplovnu luku. Bila je razmjerno malena pa u zgradi nije bilo mjesta za sjesti. Čekajući ondje, sprijateljio sam se s jednim austrijskim trgovcem. Obojica smo se pitali: "Što će se dogoditi? Možda ćemo do jutra morati ovako stajati! Otpast će nam noge od umora!" Svi su psovali i ispitivali, mrštili se i gundali, kao što je to uobičajeno u takvim trenucima. Odjednom se začu glas u zvučniku: "Jedan četveromotorac leti prema jugu! Ne znamo hoće li sletjeti u Hamburgu, Düsseldorfu ili Frankfurtu. Tko želi na jug, neka uđe u zrakoplov!" Bilo je to pomalo nesigurno. Neka žena pokraj nas poviče: "Ja ne ulazim u taj zrakoplov! Bojim se!" Rekoh joj: "Draga gospodo, pa ne morate ući! Nitko vas ne tjera ulaziti!" Moj Austrijanac, više za sebe, reče: "Hm, letjeti po takvoj magli! A još se ni ne zna gdje će se spustiti!" U tom trenutku kad je jaukala, a i Austrijanac me malo obeshrabrio, pokraj mene prođe pilot u plavoj odori. Zagledah se u njegovu smrtno ozbiljno i potpuno mirno lice. Pogledavši ga, pomislih: "Taj zna što je odgovornost! Za njega to nije nikakva igra!" Okrenuh se svom prijatelju, Austrijancu, i rekoh mu: "Čovječe, ovome se možemo povjeriti! Dodite, idemo u zrakoplov! Taj nije neki vjetrogonja!"

I udosmo u zrakoplov. Od trenutka kad smo napustili čvrsto tlo i ušli u zrakoplov, predali smo se u ruke tom čovjeku. Ali uzdali smo se u njega. Ja sam mu povjerio svoj život. Sretno

smo sletjeli u Frankfurtu i trebala mi je cijela noć da se vratim kući. Ali stigao sam na cilj! To znači “vjerovati”! Vjerovati znači: pouzdati se u nekoga, povjeriti mu se.

Kako početi živjeti s Bogom? – “Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!” – Točnije rečeno: Uđi k Isusu! Kad sam ulazio u onaj zrakoplov, imao sam osjećaj da bi moj Austrijanac najradije ušao samo s jednom nogom, a drugom ostao stajati na pisti. Ali to nije išlo. Mogao je ili ostati vani, ili svoj život potpuno povjeriti polotu! Tako je i s Isusom. Ne možete s jednom nogom živjeti bez Isusa, a s drugom stajati kod njega. – To ne pali! Vjerovanje u Gospodina Isusa i život s Bogom mogući su jedino ako mu u potpunosti predam svoj život. Moram mu reći poput autora one pjesme: “Uzmi život sebi moj, neka bude svagda tvoj.”

U koga drugoga se pouzdati ako ne u Sina Božjega? Nitko na svijetu nije učinio za mene toliko kao Isus! Toliko me ljubio da je za mene umro na križu; i ne samo za mene, nego i za vas! Nitko nas nikada nije ljubio kao on. Osim toga, on je ustao od mrtvih i sada je živ: zašto ne povjeriti svoj život njemu koji je pobijedio smrt? Budale smo ako to ne učinimo! U trenutku kada predam svoj život Isusu, ulazim u život koji dolazi od Boga. Pjesma koju osobito volim, kaže: *Predajem ti sve, Isuse, / sve što znam i što imam. / Predajem ti sve, Isuse, / tijelo, dušu, duha – sve. / Predajem ti sve, Isuse, / čini sa mnom što želiš...*

Ah, kad biste i vi htjeli ovako reći Isusu!

Ako želite predati svoj život Isusu i ući k njemu, ako mu želite povjeriti svoje biće, recite mu to! On je tu! On je kraj vas! Čuje vas! Recite mu: “Gospodine Isuse, predajem ti svoj život!” Kad sam ja, dotada bezbožnik, doživio obraćenje i primio Isusa u svoj život, molio sam: “Gospodine Isuse, predajem ti svoj život. Ne mogu ti obećati da ću biti dobar. Za to mi moraš dati novo srce. Imam lošu narav, ali sve što jesam predajem tebi. Napravi nešto od mene!” To je bio trenutak kada sam s obje noge ušao k Isusu i predao upravljač svog života njemu koji me otkupio svojom krvlju.

Tako se samo ulazi u život s Bogom. Želi li tko napredovati u tom životu, tada treba neizostavno činiti tri stvari: čitati Božju riječ – Bibliju, razgovarati s Bogom – moliti, i družiti se s djecom Božjom – crkvom.

Ne možete pripadati Isusu a da vas on uopće ne zanima. Trebate imati Bibliju ili Novi zavjet i svaki dan provesti barem petnaest minuta čitajući Božju riječ. Ono što ne možete razumjeti, jednostavno ostavite za neko drugo vrijeme. Što češće budete čitali, napisano će vam postajati sve jasnije i čudesnije. Koliko se puta moje srce ispunilo neizrecivom radošću što pripadam divnom Spasitelju i što ga mogu naviještati drugima. Nije moguće imati život Božji samo za se i ne navješćivati ga drugima.

Prvi zahtjev za kršćanski rast je čitanje: proučavanje Božje riječi. Drugi je – molitva. Isus vas čuje! Ne trebate mu držati uzvišene govore. Dovoljno je moliti jednostavne molitve, poput jedne domaćice: “Gospodine Isuse! Danas mi je grozan dan: muž je loše volje, djeca me ne slušaju, trebam oprati hrpu rublja, trebam deset maraka... Gospodine Isuse, predajem ti sav svoj jad. Ispuni moje srce radošću i daj mi da proživim ovaj dan kao Božje dijete! Pomozi mi u svemu! Gospodine Isuse, zahvaljujem ti što se mogu pouzdati u tebe!”

Isusu mogu reći sve što mi leži na srcu – potpuno sve! Možete se moliti i ovako: “Gospodine Isuse, pomozi mi da te bolje upoznam i sve više ti pripadam!”

I treći dio života s Bogom jest zajedništvo s kršćanima. Drugim riječima, trebate se pridružiti onima koji također žele pripadati Isusu. Netko mi je nedavno rekao: “Ja želim vjerovati, ali nikako ne uspijevam!” Savjetovao sam mu: “Nedostaje vam zajedništvo s kršćanima!” On na to reče: “Ne sviđaju mi se baš svi ti ljudi!” – “Nažalost,” rekoh mu, “tu onda nema pomoći. Ako očekujete da ćete jednoga dana živjeti s njima u Nebu, onda se već sada morate pripremati za to! Dragi Bog ne može sve kršćane oblikovati tako da bi se vama sviđali.”

Kao dječak poznao sam direktora jedne banke u Frankfurtu, starijeg čovjeka koji mi je pripovijedao mnoge zgode iz svog života. Kada je položio veliku maturu, otac mu reče: "Evo ti toliko i toliko novaca. Sada možeš proputovati sve europske glavne gradove." Pokušajte to zamisliti: imao je samo osamnaest godina, a pružila mu se tako divna prilika. Kome ne bi bilo drago da mu se pruži tako nešto?

Stari bankar mi nastavi pripovijedati: "Znao sam jednu stvar: u velegradovima bih lako mogao upasti u grijeh. No ja sam htio pripadati Isusu. Stoga sam ponio Novi zavjet. Svaki dan prije no što bih napustio hotelsku sobu, htio sam čuti Isusov glas i govoriti s njim. A kada bih doputovao u neki grad, obvezno bih potražio kršćane. Posvuda sam nailazio na Isusove sljedbenike: u Lisabonu, Madridu, Londonu, u... Najteže je bilo u Parizu. Ondje sam dugo tražio nekoga tko pripada Kristu. Konačno sam saznao za nekog postolara. – 'On čita Bibliju!' rekoše mi." I tako je mladić otišao posjetiti postolara. Ušavši u njegovu radionicu upita ga: "Poznajete li Isusa?" Postolarove oči zasvijetliše umjesto odgovora. Mladić mu reče: "Došao bih do vas svako jutro i mogli bismo zajedno moliti. Mogu li?" Toliko mu je bilo važno imati zajedništvo s nekim tko uistinu želi biti kršćaninom.

Dakle, to sam htio razjasniti. Život s Bogom nije nikakva iluzija od trenutka kad Isus uđe u nečiji život. Kako početi živjeti s Bogom? – "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!"

3. Kakva korist od života s Bogom?

Dragi prijatelji, kada bih vam htio ispričati što čovjek ima od života s Bogom i zajedništva s Isusom, morao bih vam govoriti šest mjeseci i još ne bih završio. Toliko se toga može reći!

Nikada neću zaboraviti što mi je rekao otac pred smrt. Ovo su mu bile jedne od posljednjih riječi: "Wilhelme, reci svim mojim prijateljima i poznanicima kako me sretnim i blagoslovljenim učinio Isus – u životu i u smrti!" Znate, kada je tko na samrti, ne priča koještarije ili fraze. I kada tko pred svoju

smrt kaže: "...kako me sretnim učinio Isus – u životu i u smrti", tada je to vrlo znakovito. – Kako će izgledati vaše umiranje!

Kada sam kao mladi pastor služio u rurskoj oblasti, dogodilo mi se nešto zanimljivo: Otprilike 1925. godine bio je priređen veliki skup na kojem je jedan učeni čovjek dva sata uvjeravao prisutne da Bog ne postoji. Iznio je sve svoje znanje ne bi li nekako uvjerio nazočne u svoje pretpostavke. Dvorana je bila prepuna ljudi. Od dima se nije moglo disati. Sa svih se strana čulo odobravanje: "Hurrri! Boga nema! Možemo činiti što nas volja!" Kada je govornik nakon dva sata napokon završio, voditelj skupa ustane i reče: "Sada ćemo imati diskusiju. Može se javiti tko god želi nešto reći!" Naravno, nitko nije imao hrabrosti javiti se. Svatko je mislio: "Tako učenom čovjeku se ne može nitko usprotiviti." Sigurno je bilo mnogo onih koji se nisu slagali s govornikom, ali tko bi imao hrabrosti popeti se na podij pred tisuću ljudi.

Ipak, netko se javio za riječ! Iz pozadine se prema podiju počela probijati jedna starica s crnom kapicom na glavi, tipična istočnopruska bakica kakvih je mnogo u rurskoj oblasti. Voditelj je upita: "Bako, vi biste htjeli reći nešto?" – "Da", reče baka, "htjela bih nešto reći!" – "Onda morate doći ovamo na podij!" – "Bez brige, evo dolazim!" reče baka. Baš hrabra žena!

Baka žustro dođe do podija, pope se za govornicu i reče: "Gospodine govorniče, dva sata ste govorili o svojoj nevjeri, sada dopustite meni pet minuta govoriti o svojoj vjeri. Htjela bih vam reći što je moj Gospodin, moj nebeski Otac, učinio za mene. Vidite, dok sam još bila mlada, moj je muž stradao u rudarskoj nesreći. Mrtvog su mi ga donijeli kući. Ostala sam sama s troje male djece. U to doba socijalna pomoć nije bila nikakva. Mogla sam očajavati kad sam ugledala mrtvo tijelo svog muža, no moj me Bog utješio kao što me nitko na ovom svijetu ne može utješiti! Ono što su mi ljudi govorili ulazilo je na jedno, a izlazilo na drugo uho. Ali on, živi Bog, potpuno me utješio! Tada mu rekoh: 'Gospodine, sada ćeš ti morati biti otac mojoj djeci!' (Zaista je bilo dirljivo kako je starica

to pričala!) Mnogih večeri nisam znala gdje smoći novac da sutradan nahranim djecu. Tada bih obično rekla svom Spasi- telju: 'Gospodine, ti znaš moju bijedu. Pomozi mi, molim te!'

Tada se starica okrenu govorniku i reče: "On me nikad nije ostavio na cjedilu. Bog je učinio i nešto više od toga, poslao je svog Sina, Gospodina Isusa Krista. On je umro za mene i uskrsnuo, svojom me krvlju očistio od svih mojih grijeha! – Da," nastavila je, "sada sam stara. Uskoro ću umrijeti. I vidite, On mi je dao čvrstu nadu u vječni život. Kada ovdje na Zemlji zaklopim oči, otvorit ću ih na Nebu jer pripadam Isusu. To je sve on učinio za mene! I sada pitam vas, gospodine govorniče, što je vaša nevjera učinila za vas?" Na te riječi govornik ustane, potapša baku po ramenu i reče: "Ah, ne želim oduzeti vjeru tako staroj ženi. Vjera je dobra za stare ljude."

Trebali ste biti tamo i vidjeti kako je bakica reagirala! Energično je odmahнула i rekla: "Nee, nee! Ne možete me se samo tako riješiti! Gospodine govorniče, postavila sam vam jedno pitanje i molim vas odgovorite mi na nj! Ja vam rekoх što je moj Gospodin učinio za mene. Sada vi meni recite što je vaša nevjera učinila za vas?" – Nastala je neugodna tišina. Baka je bila pametna žena...

I kad se danas evanđelje napada sa svih strana, nameće mi se pitanje: Što, u stvari, ljudi imaju od svoje nevjere? Nemam dojam da su zbog toga postali sretni i da imaju mir u srcu. – Upravo suprotno!

Kakva korist čovjeku od života s Bogom? Što se mene osobno tiče, ne bih mogao živjeti da nemam mir Božji koji sam dobio od Isusa!

Postoje trenuci kada mi srce hoće puknuti. Danas sam čuo kako se u susjedstvu dogodio nesretan slučaj koji je dvije obitelji zavio u crno. Ako sam dobro razumio, djecu im je pregazio auto. Nismo ni svjesni kako nas brzo može snaći nesreća. Kada čovjeka nenadano zadesi zla kob, odlazi s ovoga svijeta usprkos svim velikim riječima kojima se opirao Božjim pozivima. Sve što tada može učiniti jest ispružiti ruku

u tamu i zavapiti: "Zar nema nikoga tko bi mi mogao pomoći?"

Vidite, u teškim životnim situacijama dolazi do izražaja kakvu korist imamo od Isusa! Kad sam se oženio, rekao sam svojoj ženi: "Ženo, htio bih imati šest sinova i svi bi trebali svirati trublje." Mislio sam kako bi bilo lijepo imati puhački ansambl u kući. Mi smi i dobili šestoro djece: četiri lijepe kćeri i dva sina. Ali mojih sinova više nema. Bog ih je obojicu uzeo na grozan način: prvo jednoga, a potom i drugoga. To nikako nisam mogao razumjeti. Cijeli sam život provodio radeći s mladima, a moji vlastiti dječaci.. Još se sjećam kako me, kad sam primio vijest o smrti drugog sina, obuzeo osjećaj kao da mi je netko zabio nož u srce. Došli su ljudi izraziti mi sućut, ali mi njihove riječi nisu prodrle do srca. Bio sam pastor za mladež i znao sam: "Večeras moram voditi sastanak i sto pedesetorici dječaka govoriti radosnu vijest Božju." – A moje je srce krvarilo! – Zaključao sam se u sobu, pao na koljena i molio: "Gospodine Isuse, smiluj mi se, molim te!" Tada sam otvorio Novi zavjet i pročitao: "Isus reče: 'Mir svoj dajem vam!'" Znao sam da Bog uvijek drži svoja obećanja. I tako sam ga nastavio moliti: "Gospodine Isuse, ne mogu razumjeti zašto si mi to učinio, ali molim te, daj mi svoj mir!" I on je to učinio! – Zaista je učinio!

Jednom ćete ga i vi trebati. Tada vam ni jedan čovjek neće moći pružiti utjehu. Kad vam nitko neće moći pomoći, cijenit ćete što poznajete Isusa koji vas je na križu otkupio svojom dragocjenom krvlju i uskrsnuo od mrtvih. Tada će vam biti drago što mu možete reći: "Gospodine, daj mi svoj mir!"

Mir koji on daje, poput moćne struje utječe u srce. To vrijedi i za najteži trenutak u našem životu – kad se nađemo na pragu smrti!

Kako ćete se ponijeti u trenutku smrti? Tada vam neće moći pomoći ni jedan čovjek. Morat ćete pustiti i ruku osobe koju ste najviše ljubili. Kako će izgledati kad dođete pred lice Božje! Želite li doći pred Boga sa svim svojim grijesima? Ah, kada biste samo prihvatili Spasiteljevu snažnu ruku i rekli

mu: "Ti si me otkupio svojom dragocjenom krvlju i oprostio mi sve grijeh!" Mogli biste umrijeti bez ikakva straha – spašeni!

Kakva korist čovjeku od života s Bogom? Nabrojiti ću vam:

- mir s Bogom
- radost u srcu
- ljubav prema Bogu i bližnjemu
- ljubav prema neprijateljima i svima koji mi idu na živce
- utjeha u nesreći (tako da mi je svaki dan svijetao, makar bio usred najvećih patnji)
- sigurna nada u vječni život
- Sveti Duh
- oprostjenje grijeha
- strpljivost... ah, ne mogu više nabrajati.

Zaključiti ću pjesmom koju posebno volim:

*Sretna sigurnost, Isus je moj!
Njemu sam dao sav život svoj.
Baštinik Spasa, sretan sam ja,
rođen od Duha i krvlju spran.
To je moj život, pjesma je to,
hvaliti tebe, o Bože moj!*

Veličanstveno je imati spasenje! I vama želim da dobijete to bogatstvo i tu sreću!

* Ovo je posljednje predavanje župnika Buscha. Održano je 19. lipnja 1966. u Saßnitzu na Rüggenau. Bog ga je pozvao k sebi po povratku s te evangelizacije, 20. lipnja godine 1966.

Wilhelm Busch
Naša sudbina

ISBN 953-6425-01-7

109.06.22
c 09 500